Digitaliseret af | Digitised by

Forfatter(e) | Author(s):	Paludan-Müller, Frederik.; af Fr. Paludan-Müller.
Titel | Title:	Poesier
Bindbetegnelse | Volume Statement:	Vol. 1
Udgivet år og sted | Publication time and place:	Kiøbenhavn : C. A. Reitzel, 1836-1838
Fysiske størrelse | Physical extent:	2 bd.

DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

Poesier

af

Fr. Paludan-Müller.

Første Deel:

Eventyr i Skoven. Alf og Rose.

Kiøbenhavn.

Forlagt af Universitets-Boghandler C. A. Reitzel.

Trykt hos Bianco Luno & Schneider.

1836.

BIBLIOTHECA REGIA · HAFNIENSIS ·

Fortale.

Idet jeg sender disse Poesier ud i den danske Læseverden, hvor jeg anbefaler dem til mine Landsmænds Velvillie, kan jeg ikke tilbageholde et Ønske, som hidtilgjorte Erfaringer give mig Anledning til, det nemlig: at det ikke maatte falde Nogen ind, ved at overføre disse Arbeider i et fremmet Sprog, at berøve dem den Grund, hvori de ere fremvorede og med hvilken de paa det Nøieste ere forbundne.

Uagtet det kunde synes uvirksomt, at fremsætte et saadant Ønske — thi hvo garanterer Opfyldelsen? — har jeg dog troet, at burde yttre mig om denne Sag, med Hensyn til de af mine Skrifter, der hidtil ere oversatte, og det saameget mere, som to af disse Oversættelser ere udkomne her i Kjøbenhavn, og man deraf kunde formode, at jeg selv havde havt Andeel i, og Indflydelse paa Udførelsen af Samme. Dette benegter jeg nu aldeles. Tværtimod! Det har just været med stor Ulyst jeg hvergang har erfaret, at Sligt var iværk, og selv betræffende v. Gählers, i flere Henseender rosværdige, tydske Bearbeidelse af Amor og Psyche, kan jeg ikke undertrykke det Ønske, at Oversætteren maatte have anvendt sin Flid og sit Talent paa et andet Værk, hvis Form lagde færre Hindringer iveien for en aldeles tilfredsstillende Udførelse.

Da her ikke er Stedet til at fremsætte Regler for Oversættere af poetiske Digterværker — thi Hensigten med disse Par Blade er ikke at belære; gaaer jeg nu over til kortelig at omtale de af mine Arbeider, der have havt den Skjæbne — Lykke vil jeg ikke kalde det — at falde i Oversætteres Hænder, og skulde man muligen finde et eller andet Udtryk for skarpt, maa man betænke, at hvis det overhovedet var Umagen værd, at ærgre sig over Noget i denne Verden, saa kunde vel en Forfatter have Anledning dertil, naar han seer det Arbeide, der under Udførelsen var Gjenstand for hans Flid og Kjærlighed, atter at fremstaae — ikke som en Phønix af Asken; men forhutlet, forqvaklet, og i alle Maader defigureret under en smagløs og ubehændig Oversætters Haand.

Den Oversættelse, der for et Par Aar siden i Kiel udkom af min Dandserinde, er af en Anonym, og i Tilfælde af, at samme Anonym paa Bogens Titelblad havde udstrakt Anonymiteten ogsaa til Autor, skulde jeg aldeles ikke have omtalt dette Arbeide; thi det Hele kunde da have gaaet og gjeldt for hans eget anonyme og originale Makværk: nu* derimod tvinger en Art af Nødværge mig dertil, som jeg troer at skylde ikke blot mig selv, men ogsaa de Læsere, der have skjenket det originale Arbeide deres Bifald. Skulde nemlig en saadan Læser ved Synet af den tydske Bearbeidelse finde, at hans forhen havte Nydelse af den danske Digtning blev ham selv uforklarlig, da er jeg fuldkommen enig med ham heri; thi isandhed! hvis det er mu-

* At det først skeer nu, og her i denne Fortale, har ene sin Grund deri, at jeg vilde oppebie de Bearbeidelser af Amor og Psyche, som da vare iværk, for paa eengang at kunne omtale disse Arbeider under eet for mit Publicum.

ligt ved Omstøbning og Omkalfatring at forqvakle en Bog, saa er det skeet her. Ikke nok, at Sproget er maadeligt og aldeles blottet for individuel Farve — noget høist Væsentligt ved et Digt; men hele Sætninger ere, efter vilkaarlig Godtbefindende, udeladte eller indflettede, omskrevne eller hensatte i deres Tørhed, uden det poetiske Gevandt. Ja — hvad mere er — hele Partier (og det især af de reflecterende) ere saa aldeles misforstaaede, at Oversættelsen paa flere Steder siger det aldeles Modsatte af Originalen. Dette er ingen Overdrivelse; jeg har ved nøiagtig Sammenligning overbeviist mig selv derom. — Hvor kan det overhovedet falde nogen sandhedskjærlig Mand ind, at oversætte en Bog, som den Ovennævnte, hvor Tankens Indklædning, der atter beroer paa Sprogets Eiendommelighed eller tidt paa en uefterlignelig Vending i Stilen, ofte bestemmer, om den fremsatte Tanke skal kunne kaldes piquant eller triviel? hvor Farve, Melodie og Sprogform hænger saa nøie sammen med Skildringer og Reflectioner, at disse tabe deres Form, det vil sige, det Poetiske, ved at berøves hiint? — Er det ikke, som naar en Billedhugger havde dannet en Statue af Marmor, og nu En vilde bringe ham en Leerafstøbning af hans Værk, hvis Dimensioner og Proportioner i Afstøbningen vare forandrede, hvis Physionomie var fordreiet, og hvis enkelte Dele i den ny Bearbeidelse vare forskruede, og saa sige: See her dit Værk! Dermed vandrer jeg nu ud blandt Fremmede, og tjener mit Brød. Hvad mon Konstneren vilde svare? Sikkerlig vilde han ikke takke ham for hans Uleilighed. — Nøisomhed er overhovedet vistnok en skjøn Dyd (dog mindst hos Konstnere som saadanne), men den kan dog ogsaa drives for vidt; og allermindst kan man vel forlange, at en Forfatter skulde været nøiet

eller — hvad vel Mange indbilde sig — fornøiet, ved at see sit Værk paa denne Maade behandlet under en fremmed Haand. Dog — jeg vil ikke spilde flere Ord paa denne tydske Tänzerin, som j e g idetmindste aldrig vil erkjende for min danske Dandserinde.*

---

* Da det her vilde blive for vidtloftigt, ved lange Udtog af den omhandlede Oversættelse, at godtgjøre min Dom, og Sandheden af denne først bliver ret indlysende, naar den danske Text sammenholdes med den tydske, vil jeg henvise de Læsere, hvem det maatte interessere, til selve Originalen og Oversættelsen. Dog, forat Ingen skal troe, at det er krænket Forfatter-Forfængelighed (thi som jeg hører, skal Oversættelsen slemt være modtagen af en tydsk Recenfent), der har bestemt min Dom, vil jeg her anføre en Prøve paa hver af Digtets fire Bestanddele: den satiriserende og alvorlige Reflection, og den comiske og beskrivende Fortælling; hvorhos jeg maa bemærke, at disse Prøver ikke meisommelig ere udpillede af Oversættelsen, thi jeg vil kunne anføre flere end hundrede lige saa slette, eller endog slettere Stanzer. For Oversigtens Skyld hensættes den originale Text jevnsides med Oversættelsen.

2 Sang. Stanze 50.

Det* naar D i o n e s Øre, Blodet viger
Med Lynets Hurtighed fra h e n d e s Kind,
Og lig urolig Bølge Barmen stiger,
Mens Taaren lister sig i Øiet ind.
Hun seer paa C h a r l e s; dette Blik ham siger,
Hvad nys en Stemme sagde i hans Sind —
Og Frøknen som just hvisker: Naa! saae Magen vi!
Han svarer kold og rolig blot: Was sagen Sie?

Dione hört das Schmähen, plötzlich schwinden
Die Rosen aus den Wangen; ihre Brust
Wogt gleich der Welle — doch die Blicke finden
Des Fräuleins Frechheit — stören ihre Lust. —
Sie blickt auf Charles, um ihm zu verkünden,
Daß ihr, was dort verübt, bereits bewußt:
Das Fräulein flüstert eben: welche potpourri!
Der Graf spricht kalt und ruhig bloß: — Was sagen Sie?

---

* Talen er om et forhaanende Ord.

Den tidligst udkomne Bearbeidelse, eller, om man vil, Leerafstobning af mit lyriske Drama Amor og Psyche, er af

---

2 Sang. Stanze 6.

O Mode! Dig det er, Du Lunets Barn,
Fodt i Paris og i vor egen Hjerne;
Du, snart en løs og overgiven Terne,
Snart Philosoph, snart Helt, snart Guld, snart Skarn.
Du, som de unge Hjerter fangsler gjerne,
Og lokker gamle Folk i dine Garn;
Som mænger Alt tilsammen paa vor Klode:
Den Onde, Stygge, Skjønne og det Gode.

O Mode! Du bist es, der Laune Kind,
Kamst aus Paris in uns're stille Ferne;
Du prunktest stolz mit blankem Flitter gerne,
Als Philosoph, als Held, bald jung — bald blind.
Du, lockender als alle Himmelssterne,
Prellst Mann und Weib, selbst wenn sie Greise sind,
Treibst Alles bunt zusammen durch Journäle,
Daß man das Grellste wie das Schöne wähle.

3 Sang. Stanze 89.

Lig glatte Slanger, der i Sandet leger,
Og skilles nu, og nu sig slynge fast
Omkring hinanden — saa i flygtig Hast
Om Marles' Kaarde Charles' sig bevæger.
Den krydser gjennem Lusten tusind Streger,
Og flammende, som vilde Diekast,
Sit Maal den søger, ledende kun lidt —
Beslutning med Udførelsen er eet.

Gleich glatten Schlangen, die sich spielend regen
Im Sande, trennend sich und darauf fast
Sich unauflöslich knoten; sieht mit Hast
Man um den Marles Charles sich bewegen;
Sein Degen fährt dem Gegner schnell entgegen;
Hochglühend in der Wuth und ohne Rast
Sucht er sein Ziel in übereilter Fahrt,
Die Muth und Vorsicht schwerlich jemals paart.

en Hr. Michélsen, paa hvis eget Forlag den udkom her i Byen 1835. Da dette Arbeide allerede nokſom er bekjendt ſom ſlet og forfeilet, kan jeg ſpare at ſige Meget derom. Overſætteren er hverken ſtærk i det Tydſke eller Danſke, ſaaledes gjengiver han „Kind" ved „Kinn", „Hinder", (Taager) ved „Hindinn", taler om Amor, der er „unnütze", oſv.; ligeſaalidt ſom bekjendt med Metrikens ſimpleſte Regler. See til Exempel Slutningen af tredie Act, Verelſangen mellem de to Genier: Sorg og Længſel.*

---

3 Sang Stanze 125.

Du ſkal forlade Alt, og Alt forlader
Dig tidlig eller ſeent. Den Reſt, Du har,
Er Frugten kun, ſom Tankens Blomſt Dig bar,
Er Hjertets Vælb, hvor Følelſen ſig bader.
Hvor tidt end Livets Bog Du gjennemblader,
Du finder aldrig hvad din Attraa var;
Dig Verden, og Du Verden vender Ryggen,
Fra Lyſet bort Du vandre vil i Skyggen.

Verlaſſen wird Dich Alles, Alles endet,
Wenn frühe nicht, doch ſpät. Was dann Dir bleibt,
Iſt eine Sproß', die ſelten Früchte trägt,
Löſt ſich in Dunſt, wenn ſich dein Schickſal wendet.
Trauſt Du dem ird'ſchen Glück, biſt Du geblendet —
Getäuſcht, bis alle Sehnſucht ſich zerreibt.
Die Welt zeigt Dir und Du zeigſt ihr den Nacken,
Jetzt kommt für Dich die letzte Nuß zu knacken.

Jeg afholder mig her fra al Commenteren. Læſeren vil, ved at ſammenholde Stanze med Stanze og Linie med Linie, i diſſe faa Vers finde Exempel næſten paa Alt hvad jeg ovenfor har anført.

* For Curioſitetens Skyld maa jeg dog ogſaa her anføre et Exempel, **instar omnium**, paa Overſætterens Smag og Frihed. Stedet findes i det danſke Digts 2 Act, 8 Scene, hvor Genierne omtale Amors Hjemkomſt til Slottet, og lyder i Originalen:

„Stille nu, thi Amor hiſt ſig nærmer
Paa ſit ſvævende og lette Fjed oſv.".

Anderledes forholder det sig derimod med den i „Skandinaviske Bibliothek", første Hefte, udkomne tydske Bearbeidelse af samme Digt af Hr. v. Gähler. At man her har at gjøre med en Mand af Smag og Talent, kan man ikke længe være i Tvivl om, og virkelig ere flere af de lyriske Scener gjengivne med en saadan Skjønhed og Correcthed, at selv Originalens Forfatter lidet eller Intet kan have at indvende imod dem. Til Exempel vil jeg nævne anden Acts første, siette og ottende Scene, hele Begyndelsen og Slutningen af tredie Act, som overhovedet de fleste lyriske Partier, kun med enkelte Undtagelser, f. Ex. Phantasus' Sang, tredie Acts fjerde Optrin, og Amors Monolog, anden Acts niende Optrin. Mindre vellykket forekommer mig derimod Dialogen at være paa flere Steder, især synes Cadencen, hvorved den riimfri femfødede Jambe først faaer sin Skjønhed, ikke nokſom at være iagttaget; altfor mange mandlige Udgange følge tæt paa hverandre i Verslinjernes Slutning, og Oversætteren har for ofte, og som mig synes paa urigtig Maade betjent sig af den af flere Tydskere i Jamben brugte Optakt. Naar denne nemlig kommer midt inde i Replikerne, og ikke i Begyndelsen af samme, gjør den ofte den Virkning paa Læseren, som fik han et Been i Halsen, og hverken kan komme frem eller tilbage. Adskillige Steder (og det

---

Dette gjengives saaledes:

„Stille jetzt! denn Amor dort erscheinet,
Schwebend — leicht gegürtet — voll von Schweiß."

Voll von Schweiß — fy for en Ulykke! Skulde man ikke troe, at den under Arbeidet svedende Oversætter her havde taget sit eget Billede for Amors, naar han lader denne komme drivende af Sved. Gratierne ville idetmindste ikke vedkjende sig Billedet.

endda ikke faa) er Versføddernes Antal heller ikke strengt overholdt. — Uagtet disse Indsigelser, er dog Oversætterens Flid og Smag, hans Talent og Kjærlighed til det Forbillede, han har efterdigtet, saa indlysende, at jeg — naar dog Digtet skulde oversættes — i det Hele ikke kan andet end bevidne ham min Erkjendtlighed. Skulde han imidlertid finde, at denne her er fremsat noget betinget, maa han betænke, at den meget naturlige og let forklarlige Forkjærlighed, enhver Autor har for sit eget Arbeide, gjør ham, mere end andre Læsere, nøieregnende med Oversætteren; thi det vil stedse forekomme ham, selv ved den heldigste Gjengivelse af Tankerne, at der endnu bliver meget tilbage at ønske: at Billederne i deres ny Form aldrig blive ganske eensartede med dem, som foresvævede hans Sjæl, og at Toner og Melodier ikke ere de samme, som de, der under Digtets Fødsel klang for hans Øre og begeistrede hans.

Men overalt — hvortil skal det føre, at vi selv saaledes bringe vore egne Varer, iklædte et fremmet Gevandt, tiltorvs hos Fremmede? Er Oversættelsen maadelig, eller vel endog slet, bidrager den vist ikke til Udbredelsen af vor Literaturs Hæder, og kan den endog — med Hensyn til de Vanskeligheder Originalens Form lægger iveien — kaldes vellykket, vil det oversatte Digt dog altid staae som et enkelt Phænomen, der, berøvet den nationale Basis, Sproget, kun vil give den fremmede Læser et svagt og ufuldkomment Billede af vor Poesies Standpunkt.*

* Jeg taler her nærmest om de egentlige poetiske Digterværker, som, netop fordi de paa det noieste ere rodfæstede til det Sprog, hvori de ere fremstaaede, i fuldeste Betydning kunne kaldes nationale, hvad Emne de saa endog behandle. Enhver Oversættelse af slige Værker er dog kun som et Legeme, hvoraf man har trukket Huden, og derved berøvet det sin Farve.

Eller er det maaskee for at faae en sikker Dom om vore egne Frembringelsers Værdi, at vi lægge dem for Fremmedes Øine? eller fordi disse bedre end vi selv ere istand til at nyde et Digterværk, paa Grund af en renere Smag og en mere udvidet Sands for Poesien? Lader os blot tænke paa vore Naboer, Tydskerne, for hvem en Digter som Holberg er saagodtsom ufattelig, og for hvem en heel Green af Poesien, nemlig den comiske, fast er en lukket Bog, hvilket bevises af deres egen Mangel paa comiske Digtere, og deres Tilsidesættelse af de faa egentlige Vittighedsværker, deres ellers saa rige Literatur besidder. Hvad skal da denne Beilen til fremmed Gunst og Opmærksomhed? Ikke blot burde en retmæssig Stolthed afholde os derfra, men ogsaa Klogskab; thi kun ved at lære vort Sprog, og paa denne Maade erholde Nøglen til vort hele nationale Liv, vil den Fremmede være istand til at vurdere og fatte Kjærlighed til vor rige, og i mange Henseender fra det øvrige Europas forskjellige, poetiske Literatur.

Troer man endelig, at der skeer Digterne en Tjeneste ved en slig Translation af deres Værker? eller at de skulle føle sig smigrede ved at staae, afløste fra deres Lands Literatur, som halvforstaaede og værgeløse Individer blandt et fremmet Folk. Jeg kan kun her svare for mig selv, og har tildeels allerede gjort det i det Foregaaende. Men meget vilde man dog i Almindelighed feile, om man tillagde vore Digtere, fremfor Andre, en saadan Egoisme eller Mangel paa Nationalitet — hvis egentlige Vogtere de ere — at man tvivlede om, at Erkjendelsen af vor Poesie, af vort Sprog og af vor nationale Literatur var dem kjærere, end deres egen, som oftest kolde og fornemme Optagelse blandt Fremmede. Vel vilde det

være en Taabelighed at sige, at en Digter skriver for en vis afsluttet Kreds, men ikke mindre urigtig er den Formening, at han som Forfatter skulde være Kosmopolit, saa at han ved Udarbeidelsen af sine Værker havde Alverdens Smag og Tarv for Øie. Enhver Digter skriver for *sin* Tid, og for det Folk, hvortil Skjæbnen engang har knyttet ham ved Fødsel og Opdragelse, og af hvis Cultur, Tænkemaade og hele udvortes og indvortes Liv han selv kun er et Produkt. For sit Lands Literatur skal han virke, *dens* Forskjønnelse og Berigelse skal være hans Øiemed og Stolthed, og med den Løn han erholder af sit eget Folk, skal han lade sig noie. Dette vil ogsaa være ham deslettere, som her hans Værker i deres uforfalskede Tilstand ligge for Alles Øine og til Enhvers Bedømmelse. Derfor kan selv en forbigaaende Miskjendelse ikke nedslaae hans Mod; thi Sandheden — under hvis Ægide han staaer — er intet dødt Begreb, men en levende og virkende Aand. Vurderer derimod en Digter sig selv for høit, eller, unøisom med sit eget Folks Bifald, beiler til Fremmedes Gunst — da er Nemesis ikke fjern, og hun vil sikkert ramme ham.

Og hermed være denne Fortale sluttet. Jeg indbyder nu Læseren til at gjøre sig bekjendt med de følgende Blade, hvor han, som jeg haaber, vil finde en harmløs og mere oplivende Underholdning.

Eventyr i Skoven.

Skuespil.

Flødeskæg.

Men det er Mesters udtrykkelige Villie. Paa Læneſtolen vil han ſelv ſtaae og tale til Folket. De Fornemme ſkal ſidde paa de ſmaae Stole, og Skrabet paa Bænkene.

Grønskolling.

Naa, for mig gjerne! Det vil ellers blive varmt at tale til Folket i denne Hede: Solen ſtaaer lige paa Klokken 12.

Flødeskæg.

Du ſkal nu altid raiſonnere. Vil Ægget lære Hønen? Troer Du ikke Meſter har overlagt Tingen?

Grønskolling.

Det kan gjerne være, at han har overlagt Tingen; men det veed jeg, at jeg allerede er kjed af den. Nu har vi ſlæbt og ſlidt ſom nogle Bæſter herude i Skoven forat faae diſſe Hytter iſtand, og ikke havt ſaamegen Fritid, ſom til at plukke nogle Rodder, eller ſamle et Par Fugleæg, eller floite en Viſe, eller ligge og dovne ſaameget ſom en halv Time i Græsſet. Nei, da var det et anderledes Liv inde i Byen, naar vi rendte omkring til Meſters Kunder med nye Klæder. Paa Veien kunde vi ſynge af fuld Hals, gjøre Commers med Pigerne og rangle med Drikkepenge —

åa, naar jeg tænker derpaa! For hvert Par Burer 1 ℔; 8 ß for en Veſt og 24 ß for en Kjole!

Flodeſkæg.

Man hører nok, min gode Grønſkolling, Du har ingen Ambition. Du naaer ſaamæn aldrig nogen høi Poſt i Meſters ny Stat.

Grønſkolling.

Det bryder jeg mig heller ikke ſtort om. Vilde han blot efter Accorden gjøre mig til Skræderſvend, ſkulde jeg ſnart pakke ind.

Flodeſkæg.

Stille, der kommer han! Nu hurtig Bænkene i Orden, og ſaa ind at ſye Præſidentkjolen færdig. (Grønſkolling gaaer.) Af den Dreng bliver der aldrig Noget, det har Meſter altid ſagt; om mig har han derimod det bedſte Haab, og naar jeg tænker paa mine egne høie Tanker, kan jeg virkelig ikke heller fortænke ham deri.

Krumryg kommer med **Boffel** og **Flynder.**

Flodeſkæg.

Nu er Alt beſorget Meſter! I kan gaae tilſtoels naar det ſkal være.

Krumryg.

Godt, min Søn! Du er min høire Haand. Bliv ved som Du har begyndt, saa vil der aabne sig en glimrende Bane for Dig her i Skoven. Men gaae nu og bring mig Potten herud.

Flodeskæg.

Det skal skee, Mester!

Krumryg.

Og hør! Du behøver ikke mere at kalde mig Mester. Snart vil jeg have en større Titel; indtil da kald mig blot Herre.

Flodeskæg.

Det skal skee, Blotherre!

(bort.)

Krumryg.

Og nu mine Venner! I seer, Alting er beredt. Den store Time, der skal afgjøre vor Skjæbne, nærmer sig — kan jeg nu stole paa Jer?

Flynder.

I veed Accorden: Hundrede Daler skyder jeg ind i den ny Statskasse, hvis jeg faaer bestemt Løfte paa Jomfru Lillemund.

Boffel.

Og jeg lægger mine Næver til, hvis I gier mig den buttede Rødkind.

Krumryg.

Jeg skal holde mit Ord, og tale med Pigerne. Men lad mig endnu engang minde om den fine Politik, som bliver nødvendig at iagttage.

Boffel.

Fanden med Politik! Hvis Rogen mukker, naar Flynder foreslaaer Jer til Præsident i Monarchiet, eller hvad det er, der skal oprettes, strax gier vi ham En paa Skallen, saa han trimler.

Flynder.

Slig Voldsomhed billiges ingenlunde. Jeg har et bedre Middel. De Fleste af Folket skylde mig Penge; thi jeg er den eneste Capitalist herude. De To, jeg frygtede meest, Bonhas og Gallimathiis, har jeg imorges laant 3 ℔. Ingen af mine Debitoter tør stemme anderledes end jeg, derpaa er jeg vis.

Boffel.

Og jeg er den Stærkeste af dem Alle. Idetmindste Halvparten af Folket tør jeg tage paa min

Samvittighed. Den, som mukker, faaer En paa Snuden, det er mit Valgsprog.

Krumryg.

Med slige to Allierede frygter jeg ikke for Udfaldet; thi vel stolede jeg paa min Veltalenhed, men Guld og Kraft er ogsaa Noget. Dog der har vi Flødeskæg med den skjæbnesvangre Potte (til Flødeskæg.) Er alle Sedlerne komne i?

Flødeskæg.

Ja, og jeg har vort dygtig om imellem dem. Men om jeg maa være saa fri at sige et Ord, vil jeg lade Dem vide, at Folket sidder og drikker inde hos Polse, hvor Hr. Bonhas holder en Tale. Da jeg gik forbi Døren, hørte jeg det Ord: Conterrebolution.

Krumryg.

Hillemæn! der er ingen Tid at spilde. Hurtig hen til Træet og ring med Statsklokken, at Forsamlingen kan forstyrres og Folket sammenkaldes. Contrarevolution! Naa, det manglede! — Der seer I, Hr. Flynder, hvad man kan vente sig af denne Bonhas.

Flynder.

Hvem veed om Drengen har hørt rigtig? Og om

saa var ... ja om nu virkelig ... hvis ... i Tilfælde at —

Boffel.

Aa, hold op med det Sludder! Der kommer de jo allerede ud af Døren.

Flodeskæg (ved Træet).

Skal jeg nu kime eller klemte under Processionen? Kimen klinger rigtignok saa lifligt, men Klemten er mere høitideligt.

Krumryg.

Saa klemt min Søn! thi denne Sag er af den høieste Høitidelighed.

(Under Klokkeringningen komme: **Bonhas, Stivbeen, Bagflikke, Finesse, Polse, Snaps, Flaskefoder, Stikham, Gallimathiis** og **Floskel** ud af Døren paa Volden. Alle tage Plads paa Stolene og Bænkene foran Lænestolen, paa hvilken **Krumryg** stiger op. Bag ham staaer **Flodeskæg** med Potten. Naar Alt er stille, taler

Krumryg.

Medborgere! Endelig ere vi ved Maalet for vore Anstrængelser. Den ny Stat er grundlagt, Boliger ere opførte, og Individernes Sikkerhed betryg-

get ved opkastede Volde og Forskandsninger; kort, Intet mangler os nu, for at føre et lykkeligt og for Menneskeheden frugtbringende Liv, undtagen — en fuldkommen Statsforfatning. Men førend jeg berører denne høist vigtige Sag, vil jeg kaste et Blik tilbage paa Fortiden; thi alle store Ånder ere enige i, at Fortiden, at ... at Fortiden, (snyder sin Næse) at Fortiden gaaer forud for Fremtiden. Altsaa, hvordan var vort Liv i Byen, hvorfra vi droge herud i Skoven, for at leve frit og lykkeligt? Vare vi ikke plagede af Skatter og Afgifter, af Næringssorger og Bekymringer, af Had og Misundelse, af Creditorer og nidfulde Laugsbrødre, som reve os Brødet ud af Munden? Vare ikke vor Ånds Vinger bundne? Hvor gaves der en Virkekreds for os, værdig vore Evner, og Menneskets ophøiede Bestemmelse? Maatte vi ikke daglig see de elendigste Folk os foretrukne ved Embeders Besættelse, ved Æresposters og Ordeners Uddeling? —

Rogle.

Ja det er sandt. Krumryg har Ret!

Krumryg.

Lad mig kaste et Slør over denne vor Fornedrelses-Tid! Opmuntrede af mig — det er min Stolt-

hed, at jeg med Sandhed kan sige dette — forlode I Huus og Hjem, Værksted og Arne, og søgte Ly i Naturens og Frihedens Skjød. Utrættelige arbeidede vi her i Skoven, Dag og Nat, fra Morgen til Aften, og see! Skjæbnen har kronet vore Anstrængelser: den ny Stat er grundlagt. Men hvad er en Stat uden Statsforfatning? Det Samme, som en Naal uden Traad, som en Kjole uden Knapper, som Burer uden Klap! Altsaa, Medborgere! Lader os først og fremmest raade Bod paa denne Mangel, og vælge os en fast og urokkelig Statsforfatning. I denne Potte (pegende paa Flødeskægs Potte) har jeg samlet alle mulige gode og brugbare Forfatninger: Republik, Monarchie, Anarchie, Politie, Formynderi, Aristokratie, hvortil jeg efter Begjæring af min værdige Ven, Hr. Finesse, har føiet Polygamie og Diplomatie, uagtet jeg kun flygtig er bekjendt med Reglerne for disse Statsformer. Hver Forfatning har 12 Sedler; Sandsynligheden er altsaa ligestor for alle, men Udfaldet er uvist. Medborgere! den vigtige Stund er forhaanden — Skjæbnen raader — Valget er aabnet — Flødeskæg gjør din Pligt!

(Flødeskæg bærer Potten rundt og lader Enhver tage en Seddel, derpaa samler han Stemmerne og leverer dem til Krumryg.)

Krumryg.

Her er 2 Stemmer for Polygamie, 1 for Monarchie, 1 for Formynderi, 4 for Politie og 4 for Anarchie.

Bonhas.

Altsaa enten Politie eller Anarchie; jeg stemmer for Anarchie.

Stikham, Snaps og Flaskefoder.

Anarchiet leve!

Stivbeen.

Nei leve Politie! Politiet beskytter Konsten og Konstnere.

Polse.

Ja Politie maa vi have; det er det eneste Middel til at holde Folk til at betale hvad de skylde.

Bagflikke.

Og til at holde Haandværkslaugene iveiret.

Flynder.

Og til at tæmme de urolige Hoveder.

Gallimathiis.

Jeg stemmer for Anarchie, thi Anarchie er Frihed, og Frihed er Ideernes Hjem.

Finesse.

Politiet holder Gaderne rene og sørger for Oplysningen — leve Politie!

Floskel.

Politiet slaaer Folk med Stokke — leve Anarchie!

(Raab og Allarm.)

Boffel.

Stille for Fanden! eller jeg slaaer Jer Skallen itu. (til Krumryg) Naa, hvad siger I? Hvad skal det være?

Krumryg.

Stille mine Venner! Stille! jeg maa gjøre ...

Rogle.

Hør ham! hør ham!

Krumryg.

Jeg maa gjøre Dem opmærksomme paa, at min Stemme mangler endnu. Nu kaster jeg disse 8 Sedler paany i Potten, og lader atter Skjæbnen raade. See, mine Venner, ligesom Retfærdigheden er blind, vil ogsaa jeg med lukkede Øine gjøre hvad Ret er. (han lukker Øinene og trækker en Seddel ud.) Anarchie! — Sagen er afgjort. Leve Anarchiet!

Alle.

Anarchiet leve!

Krumryg.

Valget er forbi — Uvisheden er hævet — Statsforfatningen er bestemt. Maatte den bringe os Alle Held og Lykke! Dette ligger Ingen saameget paa Hjerte som mig, da jeg medrette tør anse mig selv som den ny Stats Stifter.

Bonhas.

Ja, vi vare da Alle lige gode om det.

Boffel.

Sludder! Krumryg er Statens Stifter, og dermed Basta.

Krumryg.

Jeg forlader derfor denne Plads med et rørt Hjerte, som giver sig Luft i disse Ord: Statsforfatning og Stat — borgerlig Lykke — Ret til at tænke, tale og trykke — Alt er parat.

(Han stiger ned af Læneſtolen, hvorpaa Floſkel ſtormer op.)

Finesse.

Bravo! Bravo!

Floſkel.

Medborgere! Ikke uden Undseelse ....

Flynder.

Hvem har tilladt Jer at bestige Talerstolen?

Boffel.

Ned af Lænestolen siger jeg! Flynder har Ordet.

Floskel.

Jeg protesterer ....

Boffel.

Vil din Hund lystre!

(trækker Floskel ned.)

Floskel.

Jeg protesterer ....

Bonhas.

Jeg ligesaa. I Frihedens Navn protesterer jeg mod denne Voldsomhed.

Finesse.

Stille! Hr. Flynder taler.

Flynder (fra Stolen).

Brødre og Venner! Naar vi gaae tilbage til Jordens første Tilstand og Menneskeslægtens Oprindelse ....

Gallimathiis (reiser sig).

Undskyld jeg afbryder, men den Formening synes mig kun lidet begrundet, at vi kunne gaae tilbage til Menneskeslægtens Oprindelse. Thi kunne vi gaae tilbage dertil, saa ere vi ogsaa gaaede tilbage dertil, ifølge alle Logikens Regler. Men ere vi ved Menneskeslægtens Oprindelse, saa ere vi jo de første Mennesker, og skulle altsaa hedde Adam allesammen; dog, da der kun var een Adam, kan kun den Yngste af os blive Adam, alle vi Andre maae blive Præadamiter — dette følger ligefrem af sund og consequent Tænkning.

Flynder.

Jeg protesterer mod denne Afbrydelse, hvor grundig og lærerig den forresten kan være.

Boffel.

Tal, Flynder! Og lad mig see Den, som tør vove at afbryde Jer.

Flynder.

Medborgere! Jeg vilde kun ved at henvise til Jordens ældste Nationer, f. Ex. de gamle Ægypter, Bactrier, Syrier og Illyrier, søge at godtgiøre, at ingen Stat har været uden Hoved; derfor er min Anskuelse

den, at ogsaa vi bør have et Hoved, og det et godt, et udmærket og fortræffeligt Hoved ...

Bonhas.

Kun intet Flynderhoved!

Boffel (slaaer ham).

Vil Du tie, din Hund!

Flynder.

Ifølge heraf foreslaaer jeg, at udvælge den agtværdige og ærede Borger, Folkets Velgjører, Statens Stifter — Hr. Krumryg, til Præsident i Anarchiet.

Bonhas.

Om jeg saa aldrig skal tale mere, vil jeg nu. Borgere! taaler I dette? Det er jo det værste Tyrannie af alle. Er det Frihed? Er det Anarchie? En Præsident — Fy for en Ulykke! Ligesaagodt en Vægter eller Politibetjent. Hvad? Skulle vi tilintetgjøre Anarchiet i samme Øieblik vi selv — nei, ikke vi selv, men Skjæbnen, den store i Potten indesluttede Skjæbne, har bestemt os denne Statsform? — Borgere! En mægtig Faction — jeg veed og jeg seer det — truer Jer Frihed. Gier I efter her, er I for bestandig om en Hals. Borgere! Mod i Brystet!

Hjertet i Livet og ikke i Burerne! — Op! Følger mit Exempel og istemmer: Ned med Præsidenten! Leve Friheden! Leve Anarchiet!

Rogle.

Ned med Præsidenten! Leve Anarchiet.

Boffel (vil slaae Bønhas).

Op med Præsidenten! Ned med Bønhas!

Stikham.

Vi tillade ikke, at I slaaer En af Statens første Borgere. Kammerater! Bønhas til Hjelp.

Floskel, Snaps og Flaskefoder.

Bønhas til Hjelp og Factionen døe!

Polse.

Kalkunen døe! det er mit Votum. Det er den Sidste vi har tilbage; alt det andet Fjerkræ er fortæret.

Finesse.

Jeg holder med Polse: Fred i Leiren, og Kalkunen døe!

Bagflikke.

Kalkunen døe!

Stivbeen.

Ja i sød Saus med Pærecompot!

Krumryg.

Stille, stille mine Venner! Er dette ....

Rogle.

Stille! Krumryg taler.

Krumryg.

Er dette en værdig og ophøiet Folkeforsamling? Er dette en ædel og høimodig Repræsentation? Hvad vilde Byfolkene sige, om de saae os nu, indbyrdes adsplittede og uenige? Hvor vilde de triumphere! Hvad maatte de ikke mene og tænke, og derpaa tænke og mene? — Medborgere! troer ikke, at Ærgjerrighed besjæler min Idræt; fæster ikke Lid til Bagvaskelsen, som ikke skaaner det Reneste. Ville I ingen Præsident, nu, saa ville I ingen Præsident, uagtet jeg holder et Hoved for nødvendigt til at lede den unge og nyskabte Stat; thi hvad Ammen er for Barnet, er en Præsident for Samfundet. Barnet dier sin Amme, og i uegentlig Betydning dier Samfundet sin Præsident; Barnet kjæles for, renses og bevogtes af sin Amme, og Samfundet renses, hæges og pleies af sin Præsident. Kort sagt, den samme Natur, som indstiftede Børn og Ammer, dannede ogsaa Samfund og Præsidenter. Det er ingen blind og vilkaarlig

Magt, der indrettede det saaledes, det er Naturen selv, vor og Alles Moder. Dette betænker, o Borgere, og bestemmer Jer saa.

Finesse.

Bravo! Fortræffeligt!

Gallimathiis.

Ligesaa dybt tænkt, som udmærket sagt.

Boffel.

Den, der nu ikke er overbeviist, burde have en Dragt Prygl.

Bonhas og Stikham.

Nei ingen Regjering! Ingen Præsident! Heller Døden!

Flynder.

Medborgere! Dybt rørt over Hr. Krumrygs ypperlige Tale, maa jeg endnu tilføie dette. Det er Alle vitterligt, at ingen Stat kan bestaae uden en Statskasse. Vi har derfor ogsaa anskaffet en god, forsvarlig Egetræes-Kasse, men som bekjendt er den tom. For nu at afhjelpe denne Mangel, tilbyder jeg at indskyde en Capital af 100 Rbd. i Statskassen, dog kun under den Betingelse, at Krumryg, hvem jeg

ene anseer for duelig til at lede Regjeringen, udvælges til Sammes Hoved.

Flere.

Ingen Regjering! Intet Hoved!

Flynder.

Fremdeles tilbyder jeg — Alt under samme Betingelse — at eftergive enhver af mine Debitorer hans Gjeld, forsaavidt den ikke overstiger 1 Rbd.

Bonhas.

Lader Eder ikke bedaare, o Borgere, af glimrende Løfter. Speiler Jer i mig! Ogsaa mig trykker en Gjeld af 3 ℔; ogsaa mig ....

Boffel (afbrydende).

Et Ord endnu, og jeg slaaer Dig for Panden.

Stikham.

Ned med Tyrannen! Ned med Factionen!

Flynder.

Brødre og Venner! hører mit sidste Ord. Nysnævnte Tilbud skal endnu staae ved Magt i 10 Minutter; men for endnu mere at opflamme de gode Borgeres Iver, tilbyder jeg, paa min Bekostning, glimrende og rundelig at tractere alle Patrioter, det

vil sige, Alle, som til Statens Hæder og Anarchiets Tarv forene deres Stemmer med min.

Bagflikke.

Det var talt som en brav Mand.

Stivbeen.

Nu maa da Kalkunen række Hals.

Finesse.

Leve vor ædle Flynder!

Snaps og Flaskefoder.

Leve Flynder!

Bøffel.

Hurra! Nu er Tingen afgjort. Alle, som vil med til Gilde, raabe: Præsidenten leve.

Alle (uden Bønhas).

Præsidenten leve!

Krumryg.

Takker, takker, mine Venner!

(han hvisker sagte nogle Ord til Flødeskæg, som derpaa forlader Forsamlingen.)

Bønhas.

Jeg protesterer; offentlig protesterer jeg ...

Alle.

Præsidenten leve! Hurra for Præsidenten!

Bonhas.

Om han saa fik Alles Votum, mit faaer han ikke. Een Stemme skal endnu tale Frihedens Sag.

Gallimathiis.

Den Sætning bestrider jeg; thi I har ingen Stemme.

Bonhas.

Min Stemme er en Trettendedeel af hele Statens.

Gallimathiis.

Umuligt! I Staten er Individerne lig Nul. Følgelig er I, skjøndt en Enhed for Jer selv, og med Hensyn til Alle en Trettendedeel, som Individ betragtet, Nul. Forstaae mig rigtig: I, Bonhas, der som Størrelse betragtet er Een og en Trettendeel, er paa samme Tid Nul. Nul er Ingen; Ingen har ingen Stemme; I har ingen Stemme — hvilket skulde bevises.

Boffel.

Ja det er soleklart.

Bagflikke.

Fanden staaer i Gallimathiis, han kan bevise hvad det skal være.

Bønhas.

Og jeg kan bevise, at han har en Skrue løs. Men for saavidt har han Ret: mod Alle er jeg Intet. Derfor — men hverken af Frygt for Boffels Næver eller for Gildets Skyld — giver jeg efter; og bøiende mig for Nødvendigheden, stemmer ogsaa jeg for Krumryg.

Flynder.

Saa er Alt paa det Rene, Dyden har seiret.

(Flødeskæg og Grønskolling bringe en rød Bombasins Slaabrok, som de føre Krumryg, der slaaer til Lyd med Haanden.)

Finesse.

Stille! Præsidenten vil tale.

Krumryg.

Borgere! Idet jeg iforer mig den for en Præsident passende Dragt, den purpurrøde Talar, forsikrer jeg Eder Alle om min Bevaagenhed. Om saa og alt Andet vakler og forgaaer, dette staaer fast, fast begrundet her i Skoven, og grundfæstet i eders Hjerter; for det Første: Et Anarchie er stiftet; for det Andet: en Præsident er valgt; for det

Tredie: denne Forsamling er hævet. Og nu op alle gode Borgere! Op til det store og festlige Maaltid, hvormed vor ædle Flynder ligesom slaaer Hovedet paa Dagens Som: Op til Hæder! Op til Lykke!

Alle (reise sig).

Op til Hæder! Op til Lykke! Hurra for Præsidenten! Leve vor store Krumryg! Hurra!

Floskel.

Hr. Præsident! Et Ord før vi forlade Forsamlingen ....

Krumryg.

Det er bevilget.

Floskel.

Hr. Præsident! Medborgere! Ikke uden Undseelse vover jeg som et ungt Menneske at tale til denne ædle og agtværdige Forsamling; en Forsamling, hvoraf Nogle ere smykkede med Ungdommens Roser, Andre med Alderens Lilier; en Forsamling, hvor de meest glimrende Talenter, Mod, Styrke, Rigdom og Veltalenhed ere forenede; en Forsamling, kort sagt, hvor Alt er forsamlet. Men Aanden — Aanden er det, som driver mig dertil. Ja som den brusende Flod driver

Vandmøllen, saaledes driver Aanden mig nu til at aabne mit Hjertes Sluser, til at optrække mit Indres Stigbord, og til at lade min Tunges Hjul forkynde, at ogsaa *min* Tankes Mølleværk har malet. Vi have oprettet et Anarchie — det er sandt, og vi have gjort vel deri. Vi have indsat en Præsident — det er ogsaa sandt, og vi have handlet rigtig. Men o — hvor smerter det mig, at maatte sige det — det Vigtigste have vi forglemt. Naar en ny Verdensborger fødes, hvad er da det Første hans Forældre, disse den spæde Podes Pleiere, gjøre? De døbe ham, og give ham et Navn. Og hvor glædes det ømme Fader- og Moderhjerte, hvergang de udtale den Spædes Navn! Ludevig, Hansemand, Kallemand, — saaledes, eller ogsaa ikke saaledes, benævne de den unge Verdensborger; saaledes handle selv Stædernes kolde og hjerteløse Indvaanere — og vi, vi, mine Venner, skulle her staae tilbage? Nei! vi skulle ikke staae tilbage. Ogsaa vi ville give vort Barn, vort unge Anarchie et Navn, og hvis alle tænke som jeg, kalde vi det Enigheds-Krands; paa Latin: **corona concordiæ.**

Finesse.

Corona concordiæ — et ganske charmant Navn!

Floskel.

Hvor skjønt da, hvor herligt — jeg seer det i Aanden — vil ikke Livet trives og fremblomstre i vort unge Enigheds-Krands. Fra Neden som fra Oven den størst mulige Frihed. Stedse — au!

Krumryg.

Hvad er det? Hvorfor forstummer Taleren.

Bonhas.

Det var blot en Svale, som fra Oven betjente sig af den størst mulige Frihed, og nedlagde hvad den just havde tilovers i Hr. Floskels himmelvendte Blik.

Stivbeen.

Arme Floskel! Jeg veed af Erfaring hvordan Sligt svier.

Finesse.

Arme Martyr for den bedste Sag! Kom lad mig lede Dem ind i deres Bolig, at De kan bade deres Øie med Brændeviin.

Krumryg.

Ogsaa vi ville følge. Op Borgere! og følger eders Præsident.

Alle.

Ja op til Gildet hos Polfe!

(De gaae Alle ind bag Volden, undtagen Grønfkolling og Flødefkæg.)

Grønfkolling.

Hvem der nu kunde gaae ind med, og hjelpe til at fortære Statens fidfte Kjød.

Flødefkæg.

Du har nu altid kun Sands for det Lave. Du fkulde blot have bivaanet Forfamlingen, faa vilde Du have faaet Dinene op for den fine Politik. Den Condervitte Mefter udviffe, har jeg aldrig feet Magen til. Under de meeft ftormende Angreb forblev han rolig. Ingen fkulde have fagt, at det var ham det Hele gjeldte; men naar han faa talte, faa maatte Alle forftumme og forbaufes, thi han talte fom en fodt Præfident.

Grønfkolling.

Jeg har rigtignok ikke bivaanet Forfamlingen; men jeg var heller ikke ledig i den Tid. Seer Du disfe to Stykker Carbonade? Dem honfede jeg inde hos Spifeverten, mens I ftode her og prækede. Vil Du have det ene, Flødefkæg?

Flodeskæg.

Hvad, Du har stjaalet?

Grønskolling.

Jeg var saa sulten; vi har jo ikke faaet Kjød i tre Dage. Saa gik jeg just forbi Polses Dør, og saa kunde jeg ikke modstaae Fristelsen.

Flodeskæg.

Ulykkelige! Min Pligt byder mig at angive Dig.

Grønskolling.

Snak! Tag Du det ene Stykke, og hold din Mund.

Flodeskæg.

Ja hvis jeg tænkte som Du; men jeg har gaaet i Mesters Skole og kjender min Pligt. (Afsides). Her er en god Leilighed til at vise Staten en Tjeneste og begrunde min Lykke.

Grønskolling.

Angiv mig ikke, søde Flodeskæg, saa skal Du faae begge Stykkerne.

Flodeskæg (gaaer).

Ikke om Du gav mig Alverdens Carbonade.

Grønskolling.

Flødeskæg! Flødeskæg! vær barmhjertig. Bøffel slaaer mig bestemt ihjel, hvis han faaer det at vide.

(Følger tudende efter ham.)

Rødkind (kommer ud af Døren paa Volden).

Rødkind.

Derinde larme de og støie vildt,
Men her er kjølt og svalt. De fjerne Bjerge
De sende deres friske Luft herned.

(Gaaer hen imod Aaen.)

Hvor bliver Lillemund saa længe af?
Alt synker Dagens Sol, og Lundens Skygger
Gaae lange, mørke, over Sletten hen.

(raaber)

Ha Lillemund! Min Søster Lillemund!
— Nei ingen Lyd; min egen Stemme svarer
Mig kun fra Høien hist. Dog stille — hør!
Er det ei Toner af et Horn, og Sang?

(Dybt inde i Skoven sees **Walter** med sine **Jægere**, af hvilke Nogle synge, mens Andre blæse paa Valdhorn.)

Jægerne (inde i Skoven).

Trarah! Trarah!
Trarah! Trarah! Trarah!
Kraftig Jægerhornet klinger
Gjennem Skoven til vor Sang.
Hør, hvor Fjeldets Echo bringer
Os de svundne Toners Klang:
Trarah — Trarah — Trarah —
Alle Fugle frygtsomt hviske,
Hunden iler frem paa Rov
I den friske —
I den friske, grønne Skov.

Rodkind.

Ha, gjennem Buskene jeg skue kan
En Flok af Jægere med løste Hunde.

Jægerne.

Vil Du vinde Mod og Ære,
Fra det flade Land Du fly;
Skal Diana huld Dig være,
Søg i Skovens Tempel Ly.
Der, mens Lunas Straaler funkle,
Synger Alt Gudindens Lov,
I den dunkle —
I den dunkle, grønne Skov.

Rødkind.

De komme nærmere — o hvilken Klang!
Det er som Skov og Jord og Luften sang.

Jægerne.

Kald din Hund og grib dit Værge!
Dagens sidste Straaler flye.
Fremad mod de høie Bjerge,
Krandsed af den røde Sky.
Op til Klipperne, de skjønne!
Op hvor Ørnen har sit Rov!
Fra den grønne —
Fra den grønne, friske Skov.

(Walter med Jægerne komme ud af Skoven. De standse midt paa Sletten.)

Walter.

Hvad seer jeg! Vold og Skandse.

Rudolph.

Dunkle Hytter
Sig hæve paa den anden Bred af Aaen.

Martin.

Og see, hvor Rogen hvirvles hist i Luften.

Hans.

Og hør hvor Sangen lyder!

Peter.

Vægerklang
Imellem Hurraraab mit Øre skjelver.

Walter.

Ha, stands et Øieblik; jeg seer en Pige,
Der halv sig skjuler bag det høie Træ
(til Rødkind.)
Kom frem mit fagre Barn!

Rødkind.

Her er jeg, Herre!

Walter.

Hvad er dit Navn?

Rødkind.

Mit Navn er Rødkind.

Walter.

Rødkind?
Et deiligt Navn, hvis Navnet ikke lyver.
Nei, ved Diana, Du er smuk! Men sig,
Hvor kommer Du og disse Hytter her?
Thi aldrig, skjøndt jeg mange Aar har vandret
Imellem Skovens Stammer, saae jeg før
Hvad nu mit Øie skuer.

Rødkind.

Disse Hytter
Tilhøre Staten, og min Fader er,
Hvis ei I veed det, Statens Præsident.
Jeg og min Søster er vor Faders Døttre.

Walter.

Du gier mig god Besked; men vent en Smule,
Saa vil jeg selv en bedre hos Dig hente.
(Gaaer hen imod Aaen.)

Rødkind.

Hvad gjør I Herre? Aaen den er dyb.

Walter (træder ud).

Seer Du, til Hoften kun mig Vandet rækker,
Og nu — nu er jeg ovre — siig mig nu,
Hvis ei, jeg kysser Dig, hvad jeg vil vide.

Rødkind.

Hvad vil I vide da.

Walter.

Hvorfra Du kommer.

Rødkind.

Fra Byen, ei fra Maanen, skjøndt min Søster
Jeg troer beslægtet er med Maanens Skin.

Walter.

Og hvo er vel din Søster?

Rødkind.

Lillemund.

Walter.

Hvad, Lillemund? Er hendes Mund saa lille?

Rødkind.

Kun som en Nødd den er, men hendes Øie
Er derfor til Erstatning dobbelt stort.

Walter.

Dog tør jeg vædde, ei som Dit det funkler.

Rødkind.

Der taer I feil; thi just som Stjernen lyser,
Saa lyser Lillemunds det klare Blik.

Walter.

Hvor er din Søster nu?

Rødkind.

I Skoven, Herre!
Der streifer hun den hele Dag omkring,
Og mangen Nat vi der har hende fundet
I Græsset slumrende; thi intet Bud

Og ingen Bøn tilbage hende holder
Fra eensom Vandring i den dunkle Skov.

Walter.

Saa frygter hun ei Skovens vilde Dyr?

Rødkind.

Nei. Ofte saae vi hende Ulven klappe,
Der tam som Hunden fulgte hendes Fjed;
Og Hjorten standser, naar hun gaaer forbi,
Og nikker som til Hilsen med sin Krone.

Walter.

Er hun saa stor og stærk, at Ulven frygter?

Rødkind.

Nei lille, Herre; ganske lille kun.
Hun naaer mig neppe her til Skuldren, skjøndt
Hun alt er femten Aar.

Walter.

Nu, ved min Ære,
Det kalder jeg, at have Mod som Faa.

Rødkind.

Men stedse dog i Frygt min Fader er.
Og mig betroede han, at vogte hende.

Thi stod jeg just beredt dengang I kom,
At følge hendes Spor. Lad nu mig gaae!

Walter.

Jeg skal Dig hjelpe, at Du ei forvildes,
Thi dunkel Skoven er, og Nattens Maane
Vil om en Time først sig vise.

Rødkind.

Nu,
Saa følg mig denne Vei.

Walter.

En kortere
Igjennem Bølgen vil Din Fod jeg føre.

(Tager Rødkind paa Armen.)

Rødkind.

O hjelp! Hvad gjør I, Herre?

Walter.

Bærer let
Det Sødeste, som denne Arm har baaret.

(Gaaer ud i Aaen.)

Rødkind.

Nei, nei, I synker! Stands!

Walter.

Jeg ſtandſer. See,
Hvor yndig Bølgen drikker nu dit Billed.
Seer Du din lille Fod i Vandet, og
Dit lange dunkle Haar, og dine Arme,
Der ſlynge ſødt ſig nu omkring min Hals.

Rødkind.

Jeg ſkjelver. Stands ei meer, men ill til Landet.

Walter.

Jeg lyder Dig. Men for Dig vel at minde
Om denne Vandring, ſkal, mens jeg Dig gynger,
Den lette Bølges Mund din Fod berøre.
See dette Kys — tag dette Kys af Bølgen,
Og glem ei mig, naar Kysſet torres bort.

Rødkind.

Jeg ſynker — ak!

Walter.

Nei, nu er vi paa Landet.
Nu følg med mig, jeg kjender Skoven vel;
Og Alle mine Svende med ſkal ſøge,
Til Du har fundet, hvad Du finde vil.
Paa Veien ſkal Du alting mig fortælle,

Om disse Hytter, om din Fader, og,
Hvad helst jeg hører, om Dig selv.

Rødkind.

Nei, Nei!
Hvad helst I hører, faaer I ei at høre.

Walter (til Jægerne).

Lad Hornet tone! Op, og følg med mig.

Jægerne.

Dagens Glands er nu forsvunden,
Solens Pile flyve hjem,
Mens fra dunkle Træer i Lunden
Lange Skygger skride frem.
Snart dog Maanen atter fylde
Skal med Straaler Skov og Krat,
I den stille —
I den stille, kjøle Nat.

(Alle bort.)

(Nat og klart Maaneskin. En Slette dybt inde i Skoven. Under et enkelt fritstaaende Træ slumrer **Lillemund**, næsten skjult af de nedhængende Grenes Blade. Fra høire Side af Skoven komme **Feerne**, fra venstre **Alferne** og synge følgende Vexelchor.)

Feer.

I den friske Sommer,
Gjennem Nattens Duft,
Dronning Aura kommer
Fra den lette Luft.

Alfer.

Blødt sin Herskerinde
Bærer Skyens Arm;
Alle fire Vinde
Trække hendes Karm.

Forste Fee.

Rys fra sit luftige Sæde
Dronningen svævende skred.

Anden Fee.

Nu i sit funklende Klæde
Stiger hun herlig herned.

Tredie Fee.

Yndig det straalende Die
Nedad mod Jorden hun slaaer;

Barmens de svulmende Høie
Dækker det gulgule Haar.

Chor af Feer.

Herlig som Morgenens vinkende
Straale hun gaaer fra sit Hjem;
Deilig som Nattens den blinkende
Stjerne skrider hun frem.

Første Alf.

Jil nu med klingende Sange
Henad den duggede Eng.

Anden Alf.

Smyk nu de blomstrende Vange,
Alfernes gyngende Seng.

Tredie Alf.

Saml nu i luende Skaaler
Offer fra Jord og fra Luft
Duggen, som glimrer af Straaler,
Blomsten, som vugges af Duft.

Chor af Alfer.

Frem lad os kalde den sukkende
Natvinds melodiske Klang;
Op lad os vække den klukkende
Nattergals smeltende Sang.

Alle (tilsammen).

Nu er Fryd udi Skoven,
Glæden er Alfernes Ven.
Nu er vor Dronning fra Oven
Kommen til Jorden igjen.

(En stor purpurrød Sky daler ned paa Engen. Ud af den træder **Aura** med **Pipi** ved Haanden, fulgt af **Flora** og **Zephyra.**)

Aura.

Feer og Alfer, troe Vasaller,
Rundt i Kredsen Jer forsamler!
At I høre og fornemme
Ordet, som jeg aabenbare
Vil i Natten, medens Maanens
Lyse Straaler fylde Skoven;
Medens Skovens friske Dufte
Svæve over os i Vinden;
Medens Vindens Øre fanger
Nattergalens søde Toners
Bløde Fløitemelodie.
Skuer her min Søn, Pipi,
Han min Eneste, som fordum
Jeg til Jorden Eder bragte,

Da i Kildens dybe Vover
Vi den Luftige nedsænked;
Da med Jorden vi formæled,
Ved at dybe ham i Vandet,
Hans ætheriske Natur.
Lange Timer ere svundne
Siden denne Time; mange
Aar, som verlede paa Jorden,
Modned hist i Luftens Rige
Barnets Kræfter, og en Yngling,
Stærk og blomstrende og modig,
Frem blandt Eder her jeg stiller
Min fortræffelige Søn.
Hører Alle nu min Bøn:
Sværger Alle, Feer og Alfer,
Troskab til Pipi som Konge,
Medens her jeg selv ham kaarer
Til det lyse Riges Kronprinds,
Til min Thrones Fremtids-Arving;
Til Beherskeren af lette
Alfer, som paa Jorden vandre
Og i Luften lyse svæve;
Til en Commandant og Prinds af
Alle fjerne Luftkasteller;

Til Regent og evig Herſker
Af hvert luftigt Drømmeſlot.

Chor.

Selv naar Liv og Blod det gjelder,
Hil Pipi, vor unge Drot!
Herſker i hvert Drømmeſlot.
Prinds af alle Luftkaſteller.

Aura.

Skov og Dal har hørt Jer Eed;
Luftens Aand ſkal den bevare,
Skal i Tordenſkyer den ſkrive,
At den mellem Jord og Himmel
Rulle kan, og evig minde
Om den Troſkab, ſom I ſvoer.
Hør dog nu, Pipi, mit Ord!
Denne Dag, Du veed det, fører
Efter Skjæbnens høie Villie
Dig fra Luften ned og kalder
Til en Vandring Dig paa Jord.
Som et Skjold mod Reiſens Farer
Her en Gave jeg Dig ſkjenker:
Denne Ring, hvis blanke Flade
Slutter ind dit eget Billed,

Mens den anden skjulte Side
Gjemmer mine Ansigtstræk.
Denne Ring, som huldt forener
Mig og Dig, vil tro beskjerme
Dig i Fare, vil betrygge
Dig i Modgang og i Nød.
Hvergang Sygdom, Sorg og Død
Til dit unge Bryst sig nærmer,
Kast den gyldne Ring i Luften,
Og min Fugl, den stolte Phønix,
Skal den fange, skal den bringe,
Flyvende med Fart som Lynet,
Til din Moders fjerne Slot.
Da, saa hurtig som en Tanke,
Staaer jeg ved din Side, bærer
Gjennem alle Modgangs Pile
Op fra Jordens mørke Dale
Dig til Luftens lyse Hjem.

Pipi.

Tag min Tak, o Moder kjære!
Altid holde skal i Ære
Jeg din Gave som dit Ord.
Ringen, som Du mig betroer,

Vil paa denne Haand jeg bære
Mens jeg vandre skal paa Jord.

Aura.

Tag da her den gyldne Ring!
Gjem den vel, thi den forbinder
Dig med Luften, med den høie,
Med den ætherlette, lyse
Luft, som skjermer alle Ting.

(Sætter Ringen paa hans Finger.)

Nu vil Flora og Zephyra
Skjenke Dig de rige Gaver,
Skjærfet og den blanke Kaarde,
Dig til Smykke og til Værn.

(**Flora** og **Zephyra** træde frem).

Flora.

Om din Skulder og dit Bryst
Her det lyse Skjærf jeg slynger,
Det, hvis Farve sig forynger
Hvergang Solen fjernt i Øst
Atter reiser sig med Lyst,
Atter hæver stolt af Havet,
Hvor i Mulm den laae begravet,
Morgenrødens Straalekrands.

Alle Farvers friske Glands
Funkler her i Skjærfets Kanter,
Og de blanke Diamanter
Krandse Fryndsen som en Snor.
Bunden er et Blomsterflor,
Hvori Purpurrosens Bæger
Med sin Pragt dit Øie qvæger,
Medens Liliers hvide Chor
Sende deres rene Duft,
Dybt i Blomstens Hjerte baaren,
Som et Offer, bragt af Vaaren,
Opad i den stille Luft.
Her er Nelliken, som luer!
Her Violers lyse Rad!
Bag Levkoiens røde Blad
Hyacinthen her Du skuer!
Tiden aldrig Farven truer,
Aldrig visner dette Flor,
Plukket af min egen Have,
Offret Dig, o Prinds, som Gave,
Mens Du vandre skal paa Jord.

(Hun binder Skjærfet om hans Skulder og træder tilbage.)

Zephyra.

Mindre ei, o Prinds, jeg troer,
Er det Offer jeg vil bringe
Her i denne blanke Klinge,
Dig i Faren tro og huld.
See, hvor Skedens rene Guld
Nu i Maanens Straale funkler!
Ikke Solen selv fordunkler
Knappen af Juveler fuld.
See den perlesmykte Rem!
Ved den gyldne Krog forlænget
Op til Diamant-Gehænget,
Hvor Smaragder straale frem.
Klingen nu jeg drager, Sku!
Rød den glimrer som Rubiner;
Hør! hvor susende den hviner
Mens den Luften kløver nu.
Som en Ørn med dristig Hu,
Naar din Haand den drager modig,
Vil den styrte vild og blodig
Frygtelig i Slaget ned;
Som en Due hviler med
Vingen sænket paa sin Rede,
Vil den gjemmes i sin Skede,

Naar dit Hjerte aander Fred.
Aldrig Oddens Spids vil sløves,
Aldrig feiler den sit Maal,
Aldrig springe vil dens Staal,
Aldrig Eggens Kraft vil døves.
Derfor, Fyrste, lad min Haand
Kaarden til Din Side binde,
Om din Hofte lad mig vinde
Beltets perlesmykte Baand.
(Hun binder Kaarden om ham, og træder tilbage.)

Pipi.

Tak, Zephyra, for Dit Sværd,
Tak, o Flora, for Dit Smykke;
Disse Gaver er min Lykke,
Naar jeg eensom vandrer her;
Naar jeg snart, forladt af Jer,
Træffer kun det Ubekjendte,
Hører ei de himmelsendte
Terners tonefulde Røst.
O, hvor tungt er nu mit Bryst,
Nu jeg skal fra Eder skilles,
Nu da Smerten ei formildes
Af det nære Gjensyns Trøst.
Efter Skjæbnens høie Villie

Mange Aar jeg vandre skal
Gjennem Skovens dunkle Sal,
Over Jordens vide Tilje.
Over Fjeldet skal jeg gaae,
Skal med Klippestrømmen følge,
Skal bestige Havets Bølge,
Søge Stormen i dens Vraa.
Alt jeg lære skal at kjende,
Alt, saa lød det strenge Ord,
Før jeg fra den dunkle Jord
Atter tør tilbagevende.
Derfor, skilt fra alt mit Held,
Medens Luften mig forskyder,
Flora og Zephyra, byder
Eder sorgfuld jeg Farvel.

Aura.

Ikke saa, med Sorg o Søn!
Skal Du fra din Moder skilles,
Thi med Luftens lyse Rige
Du bestandig er forbunden
Ved din straalerige Ring.
Ned til Jorden nu Du sendes,
For at lære og erfare
Alle Dødeliges Vilkaar,

At en viis og mægtig Herſker
Over Alfers lyſe Skare,
Over Nattens ſtille Feer,
Over Bjergets, over Vandets,
Over Luftens Aandeſkarer,
Engang modnes kan af Dig.
Men til Følge paa din Vandring,
At dit Øie ei forblendes
Skal af ubekjendte Syner,
Kaldte jeg fra Østens Hjem
Hid en Koboldt, ſom i Snildhed
Og i Klogt er uden Lige —
Hulipurli! træd Du frem.

Hurlipurli.

Her, o Majeſtæt, i Støvet
Næſegruus jeg ned mig kaſter,
For at lytte til dit Ord.

Aura.

Vær min Søn en mægtig Vagt,
Dog beſtandig Underdanig;
Vær ſom Løven kjek i Kampen,
Naar ham vilde Farer true;
Tro ſom Hunden vær i Freden,

Vær som Fuglen, naar han byder,
Let og luftig til at ile.
Led ham gjennem Skov og Dal,
For ham op paa Bjergets Tinde,
Stig i Dybet ned, og følg ham
Over Havet — lær hans Die
Alle Syner ret at fatte;
Aabenbar ham alt det Skjulte
Alt det Skjønne viis hans Blik!

Hurlipurli.

Alt, o Dronning! Punkt til Prik
Skal Din Slave efterkomme.

Aura.

Dog de' stille Timer gaae;
For den lyse Nat er omme,
Nu, o Søn, vi skilles maae.
Tag min Hilsen her i Ovel:
Dig ledsage Held og Lykke!
Dette Kys lad end mig trykke
Paa Din Læbe — saa Farvel!

(til Choret)

Følg mig nu i Maanens Glands
Til den høie Sal i Lunden;

Der vil jeg til Morgenstunden
Skue Alfechorets Dands.

(Bort.)

Choret.

Nu til Dands og Alfebal
Under Skovens hvalte Kroner!
Vor Musik er Fuglens Toner,
Maanen Lampen i vor Sal.

(Alle bort undtagen **Pipi** og **Hurlipurli.**)

Hurlipurli.

Hører I, min General
Over alle Luftkanoner:
Vor Musik er Fugletoner,
Maanen Lampen i vor Sal.
Slig Musik er ei saa gal
Naar kun Takt man holder over,
Mindre Lampen dog mig hover,
Thi den kjøler saa fatal.
Altfor høit den op er hængt
Saa besværligt man den pudser,
Altfor stærkt den ofte blusser,
Saa med Rog den er besængt.
Dog — jeg præker kan jeg troe:

Reent min Prinds jo staaer i Taaget,
Diet, ja selv Dielaaget
Stivt mod Træet stirrer jo.
Tabt har reent I Sands og Sind,
Munden vidt paa Gab jeg skuer,
Som I vented stegte Duer
Skulde flyve snart derind.

Pipi.

Stille! Siig, er Du da blind?
Seer Du ei ved Træets blode,
Græsbedækte Fod, den søde
Purpurklædte Rosenkind?
Seer Du ei af Slummer dækt
Diet lukket, medens Armen
Hviler gyngende paa Barmen,
Mod dens stolte Flugt en Vægt?
Seer Du ei det gyldne Haar,
Som i lange Lokker ruller
Nedad over Hals og Skulder
Til det Midiens Belte naaer?
Skynd Dig! Hurtig mig fortæl!
Lær mig, hvad er dette huldе,
Straalerige, underfulde,
Aldrig seete Væsen vel?

Hurlipurli.

Kun et ringe Væsen, som
Gaaer paa to, og hedder Pige.

Pipi.

Aldrig denne Skabnings Lige
Saae jeg fordum — see Dig om!
Sku den maaneklare Nat,
Nu, den ud af gyldne Skaaler
Skjenker sine rige Straaler
Over Skov og Busk og Krat;
Nu, den Bjergets fjerne Top
Med sin blanke Glands forgylder,
Nu, den med sin Vellugt fylder
Luftens Hav og Blomstens Knop;
See Dig om, og da mig sig,
Saae Du denne Skjønheds Lige?
Saae Du Noget som en Pige,
Nogen, dette Væsen lig?

Hurlipurli.

Ja, min Prinds! det maa I troe:
Selv jeg har en Koboldinde;
Eders Høihed skal befinde,
Hun til denne sl'er Sparto.

Pipi.

Ei Zephyra, Flora ei,
Skjøndt fortryllende de siges,
Med den Uforligneliges
Rene Form tør maale sig.
O besku dog denne Pragt,
Let af Klædebonnet dækket,
Kun forhøiet, ikke svækket
Af den perlehvide Dragt.
See, hvor Armen, som en Flod
I det Grønne hen sig slynger;
See, hvor Græsset let betynger
Hendes fine Haand og Fod!

Hurlipurli.

Intet er det Hele her,
Jeg forsikrer, mod min favre
Gemalindes lange, mavre
Arme, Krop og spidse Knæer.

Pipi.

Frisk som Ambra er den Duft,
Der fra hendes Læbe stiger

Opad imod Lysets Riger,
Baaren af den stille Luft.
Let i Vinden svæver den
Mine Læber nu imøde,
Og jeg drikker af dens søde
Nectar Salighed igjen.

Hurlipurli.

Hvad er denne Nectar dog,
Mod den Duft, som I vil finde
Altid bag min Gemalinde,
Altid rundt om hendes Tog?

Pipi.

Hoit med Jubel slaaer mit Bryst,
Og jo mere og jo længer
Jeg beskuer, gjennemtrænger
Mig den underfulde Lyst.
End hun slumrer — stille, tys!
Mens til Træet hen jeg triner,
Ak, thi Læbernes Rubiner
Mig indbyde til et Kys.

Hurlipurli.

Vogt Jer, thi hun vaagner op.

Pipi.

Dette Kys fra Luftens Rige
Aabne skal, o fagre Pige,
Dine Læbers Rosenknop.

(Lillemund sukker.)

Hor, hun sukker — Ringen her,
Som af Fing'ren nu jeg trækker,
Som jeg paa Dit Hjerte lægger,
Dig mit Billed bringer nær.

(Han lægger Ringen paa hendes Bryst.)

Hurlipurli.

Ha, hvordan er I tilsinds?
Ringen, som Jer Moder gav Jer,
Gi'er I bort og tager af Jer,
Er I desperat, o Prinds?
Ringen, som os skjerme skal,
Naar os Skjæbnen truer svarlig —
Denne Handling meer end farlig,
Er forrykt og pinegal!

Pipi.

Stille, tæm Din kaade Mund!
Hvad jeg gjor, vil jeg forsvare:
Intet Ondt og ingen Fare

Truer os i denne Lund.
Naar den Skjønne vaagner mild,
Skal mit Billede hun møde,
Og ved Varmen, ved det søde
Hjerte snart det hvile vil.
Da er Tabet ei Forliis!
Ringen skal jeg atter vinde,
Naar jeg selv kan Veien finde
Til dens skjønne Paradiis.

Hurlipurli.

Altfor nær vi hende gik.
See hun vaagner ....

Pipi.

Træets Bue
Skal os gjemme, at vi skue
Kan i Skjul det første Blik.

(De træde bag Træet.)

Lillemund (vaagner og seer sig om).

Hvad? jeg har sovet — drømt. Er Alt forsvundet?
Forunderligt! saa tydeligt jeg saae ham,
Han lagde paa mit Bryst sin gyldne Ring.

(Bliver den vaer.)

Ha, her er Ringen! — drømmer jeg da? Nei!
Det er hans Øie, ja det er hans Læbe,
Det er hans Billed, som jeg nu beskuer.

(Inde fra Skoven høres raabe: Lillemund! Lillemund!)

Hvem kalder der? — det er min Søsters Stemme.
Ha Rødkind! Rødkind! her jeg er. Jeg kommer;
Dog lad mig gjemme først min rige Skat.

(Hun gjemmer Ringen paa sit Bryst; gaaer derpaa Rødkind og Jægerne imøde, der just komme ud af Skoven.)

Anden Act.

(Steile med Graner bedækkede Klipper, hvorfra en vid Udsigt over Skoven, Landet og det tilgrændsende Hav. Paa Bjergstien op fra Dalen kommer **Pipi** og **Hurlipurli** gaaende.)

Hurlipurli.

Her, min Prinds, I standse maa!
Lad os hvile her paa Stenen,
Her, hvor Diet hundred Mile
Gjennem Luften skuer ud.
Herfra seer I Landet, som
Vi har gjennemvandret — Havet,
Som vi seiled over, ligger
Herfra aabent for vort Blik.

Pipi.

Som fortryllet er mit Sind
Af de underfulde Syner,

Af de tusind nye Tanker,
Der er vaagned i min Sjæl.

Hurlipurli.

Godt vor Tid vi nyttet har
Paa vor udenlandske Reise:
Stædernes den store Vrimmel,
Landets Ensomhed og Havets
Vilde Høihed har I skuet,
Menneskets forunderlige
Liv har eders Tanke fattet,
Deres Sprog og deres Tale
Snart I lærte at forstaae.

Pipi.

Ja, imens fra Øst til Vest
Solen paa sin Bane maalte
Himlens blanke Bue, saae jeg
Jordens verelrige Liv.
Land og Hav, som kun fra Luften,
Fra det Fjerne før jeg skued,
Har mit Øie nær betragtet,
Har min Tanke nu erkjendt.
Hvad har ei mit Øie seet!
Hvad har Øret ei fornummet!

Hvilke Syner, hvilke Stemmer
Har mit Hjerte ei berørt!
Dog var intet Syn i Skjønhed
Lig det Første — ingen Stemme
Var som hendes; intet Øie
Var som Lillemunds i Glands!

Hurlipurli.

Navnet end I kan erindre,
Som vi hørte fra vort Skjul?

Pipi.

Ja lig Drømmen, som i Hjertet
Med os følger; lig en Perle
Under Skallen skjult i Havet,
Lig en Stjerne, som fordunkler
Med sin Pragt de andre Stjerner
Fulgte mig blandt alle Tanker
Hendes Syn og hendes Minde,
Hørte jeg blandt alle Navne
Klangen af det søde Navn.

Hurlipurli.

Høist vidunderligt det klinger
For mit Øre. I vil spille,
Nu jeg mærker, en Roman.

Pipi.

En Roman?

Hurlipurli.

Ja samme Spil,
Som i de forsvundne Dage
Eders Moder.

Pipi.

Som min Moder?

Hurlipurli.

Ei Historien I kjender,
Som I skylder Eders Liv?

Pipi.

Nei, ved alle Stjerner, nei!

Hurlipurli.

Den er kurios at høre
Lyt kun efter! Jeg fortælle
Skal den ganske med de samme
Ord, som mig den blev fortalt.

Pipi.

Tal!

Hurlipurli.

I længst forsvundne Dage
Vandrede vor høie Dronning

Aura eensom gjennem Skoven
I den stille Aftenstund.
Langs med Kilden hen hun gik
Tankefuld i søde Drømme,
Medens Maanens lyse Straaler
Krandsed hendes gyldne Haar.
Længe taus hun vandred frem,
Pludselig dog Foden standsed,
Thi bag Løvet saae hun sidde,
Lænet op til Træets Stamme,
Nær ved sig en jordisk Mand.
Dunkle Lokker fra hans Isse
Rulled om den stolte Pande,
Og hans Øines blanke Stjerner
Skued straalende fra Jorden
Til den klare Himmel op.
Let hans Læber sig bevæged,
Og i sagte Toner flode
Ord fra dem, som med sin Griffel
Op han tegned paa en Tavle,
Der i Græsset for ham laae.
— Taus og stille Aura stod,
Skjult af Løvet, og betragted
Skjalden — thi en Digter var det —

Og den høie Dronnings Kinder
Rødmede med dobbelt Farve,
Dobbelt hendes Læber gloded,
Mens hun skued dette Syn.
Da slog Digteren sit Øie
Ned mod Jorden, og han talte
Saa, med sagte dæmpet Røst:
Skal jeg aldrig hende finde,
Hun, hvis Billed lig et Minde
Dybt jeg gjemmer i mit Bryst?
Denne Skabning klar som Luft,
Let som Vinden, der sig fjerner,
Disse Øines lyse Stjerner,
Disse Læbers Rosenduft!
Og han taug mens op han saae,
Og han skued Aura træde
Frem af Løvet, og med sagte
Fod at svæve mod ham hen.
Som en Drøm hun var, der kommer
Til den Trættes stille Leie,
Som en Vind hun var, der svæver
Om den Dødeliges Kind.
Men fra Græsset Skjalden iilte
Synet henrykt nu imøde,

Og mens han vor Dronning favned,
Quad hans Læbe disse Ord:
Kommer endelig engang
Du, min Tankes stolte Billed,
Du, hvem jeg saa ofte stilled
Frem i Toner og i Sang;
Du, som boede i mit Bryst
Fra min Ungdoms første Dage,
Gjenstand for min Læbes Klage,
For mit unge Hjertes Lyst. —
Men vor Dronning talte mildt,
Mildt som Luften, der os kjøler,
Nu til Skjalden, mens de vandred
Sagte Arm i Arm, hvor Bækken
Ruller med sin blanke Strøm.
Tusind Ord de verled sammen:
Om den stille Nat, om Jorden,
Om den lyse Dag og Luften,
Hvorfra Livet strømmer ned.
Mens de gik, han slynged Armen
Omkring Aura rundt, hvis Hoved
Hviilte yndigt paa hans Skulder,
Og hvis Lokker hang som Straaler
Om hans eget dunkle Haar.

Saa de vandrede — og Luften
Klang som Harper, naar de rores
Let af Vinden; Fuglen fløited
Sødt i Lunden; Lundens Kilde
Rislede med stille Bølger,
Og det rige Blomsterbæger
Aabned sig med Duft og Vellugt,
Og de ranke Stammer rysted
Zittrende de lette Blade,
Mens det rosensmykte Dække
Skjælved over Auras Bryst.
Da fra Krattet traadte frem
Med sin Digter just vor Dronning
Paa den græsbeklædte Slette,
Og lig Maanen, der af Skyen
Stiger frem i Glands og Skjønhed,
Steg nu frem, mens Vinden vifted
Sløret med et Pust tilside,
Auras unge Jomfrubryst —
Saa hun stod som Marmor hvid,
Skjælvende som Træets Blade,
Medens Skjalden henrykt knælte,
Daaret sødt ved hendes Fod.
Frem af Skoven Alfer kom

Svævende i lette Dandse,
Og de stille Feer krandsed
Engen med en Rosenkjæde,
Medens Sylpherne fra Luften
Sang om Kjærlighed og Fryd.
Nat det var — og Alt blev stille.
I den stille Nat vor Dronning
Sig formælte med sin Skjald.

Pipi.

Denne Digter var min Fader?

Hurlipurli.

Ja fra Jorden halv I stammer,
Halv fra Luften; deraf fik I
Eders dobbelte Gestalt.
Luftens Legeme og Farve
Naar I boer i Lysets Rige,
Menneskets den faste Skabning
Naar I vandrer her paa Jord.
Samme Lov vor Dronning lyder,
Medens Skovens Alfer skues
Kun af menneskeligt Øie
I de stille Sommernætter,
I de store Trylleskove,
Hvoraf Jorden eier tolv.

Selv en bedre Lod jeg fik,
Thi mens Jordens andre Aander,
Medens Gnomerne sig skjule
Evig i de dybe Bjerge,
Vandrer jeg og hver en Kobold
Synlig gjennem Verdens Riger,
Mellem Menneskenes Slægter,
Haanende den hele Yngel
Skjøndt bespottet som en Dverg.

Pipi.

Men fortæl mig! Hvilken Udgang
Fik min Moders Kjærlighed?

Hurlipurli.

Tiden randt, og end bestandig
Var med Skjalden hun forbunden;
Men da Somren næste Gang
Aabned Skovens unge Blade,
Modned Roserne og vakte
Fuglefløiterne i Lunden,
Bragte Aura til Jer Fader
Eder selv, som, svøbt i Roser,
Skued Lyset første Gang.
Dybt i Kilden blev I badet,
Og Jer Fader sang til Harpen

Da I dobtes; Skovens Alfer
Vugged Jer, mens Luftens Sylpher
Sang i Chor med Nattens Feer.
Det var i den forſte Sommer
Da det ſkete, og vor Dronning,
Som til Luftens Rige bar Jer,
Skued Digteren kun ſjelden
I de maaneklare Nætter,
Thi ved eders Vugge dvælte
Hun den meſte Sommertid.
Da ſvandt meer og meer hos Skjalden
Kjærligheden til vor Dronning,
Og en ung Hyrdinde fængſled
Ham i Høſten, ſaa han glemte
Reent ſin Elſkov og ſin Pligt.
See, paa denne Klippe ſtod han,
Da han aabnede ſit Hjerte
For den ſmilende Hyrdinde,
Da han med den ſamme Tale,
Hvormed han vor Dronning daared,
Tryllede Hyrdindens Sjæl.
Her paa denne Steen han ſtod:
End han talte — da paa eengang
Brød fra Bjerget frem Orkanen,

Og en Hvirvelvind, der suste
Frem som Lynet, ned ham slynged
Med hans Elskede i Dybet,
Saa i Faldet Begges Hoved
Knustes mod den skarpe Steen.

Pipi.

O min Fader!

Hurlipurli.

Der han endte;
Men hans Aand til Straf maa vandre
Gjennem Mørkets dunkle Sale,
Indtil Skjæbnen er forsonet,
Indtil Straffens Tid er endt.

Pipi.

O min Fader! skal dit Navn
Først paa dette Sted jeg møde,
Hvor Du hviler blandt de Døde,
I den dybe Afgrunds Favn.

Hurlipurli.

Stands, min ædle Prinds, Jer Klage!
Kort er Livet kun paa Jorden:
Alle skal dog engang himle,
Alle skal dog engang døe.

Pipi.

Daarlig er din Tales Trøst!
Den berører ei mit Øre.
O fra Dybet troer jeg høre
End den Faldnes Klagerøst.

Hurlipurli.

Det er Phantasie, min Prinds!
Trøst Jer med, at hvist poetisk
Var hans Død, som det sig sømmer
For en Digter og en Skjald.

Pipi.

Ha, ved Solens blanke Lys!
Ud min Kaarde skal jeg drage,
Og paa Stedet her Dig fælde,
Hvis Du længer taler saa.

Hurlipurli.

Slig en Ed jeg kan forstaae!
Men tillad mig, hist jeg skuer
Tvende Jægere paa Stien.
Følg, o Prinds, mig nu til Hulen
Bagved Fjeldet — hurtig, hurtig!
At ei Jordens Sønner møde
Skal i Taarer Luftens Drot.

(De gaae ind i Klippehulen.)

Walter og **Rudolph** komme op af Klippestien.

Walter.

Hvor blev de tvende Drenge, som vi skued?

Rudolph.

Med eet forsvandt de begge.

Walter.

Deilig var
Den ene Dreng. End saae jeg aldrig slig
En fuldendt Skjønhed — Saae Du Lokkerne,
Der, snoede, hang til Beltestedet ned,
Ret som et gyldent Slør omkring hans Skabning?
Og saae Du hvor hans Øie lyste, lig
En pragtfuld Stjernes Glands? Omkring hans Skulder
Der hang en Krands af Blomster, og ved Hoften
En Kaarde, glimrende af blanke Stene.
En Anstand havde han ret som en Prinds!

Rudolph.

Kun flygtig skued jeg den Enes Skjønhed,
Thi reent den Hæslige drog bort mit Blik:
Hans gule Ansigt ligned en Citron,
Og med de røde Øine fælt han skeled.
Bestandig rysted han sit store Hoved,
Og stod ei stille noget Øieblik,

Meu sprang omkring, snart paa den ene Fod
Snart paa den anden, grinte saa og slog
De lange Arme overkors, imens
Han dybt sig boied for den anden Dreng.

Walter.

Det var et konstigt Syn; men nok om det!
Hør nu det Ærinde, Du skal besørge:
Hist Stien gaaer fra Bjerget ned til Skoven;
Jil ned ad den! Ved Kilden Rødkind møder,
Og fører over Aaen Dig til Stedet,
Hvor hendes Fader skal dit Andrag høre.
Hils ham fra mig, og sig ham, det er Walter,
Den rige Jæger, som i Skoven boer,
Der beder om hans Datters Haand.

Rudolph.

Om Rødkinds?

Walter.

Ja vist, thi hendes Søster, Lillemund,
Endskjøndt en Perle, er mig altfor lille.
Sig ham, at hvis mit Andrag han opfylder,
Da lover jeg ham Guld og grønne Skove
Og al den Herlighed, som kun han vil.

Rudolph.

De grønne Skove har I nok af, Herre;
Men Guldet?

Walter.

Guldet? Hørte Du ei stedse,
At Guld og grønne Skove fulgtes ad?

Rudolph.

Dog hvis han afslaaer Jer Begjæring?

Walter.

Nu,
Saa true ham med hvad helst Du vil: med Vold
Med Krig og Pest og Undergang, kort Alt,
Hvad Frygt kan jage i hans Skrædersjæl.

Rudolph.

Men der er mange Folk i Colonien —
Hvis han foragter vore Trudsler?

Walter.

Ha!
Da kommer jeg med alle mine Jægre,
Og skal mig selv nok hente, hvad han nægter.
Men nu afsted! Du gaaer ad denne Sti,
Og jeg ad hiin, som løber rundt om Bjerget.

Paa Sletten ved mit høie Jagtslot mødes
Vi atter, naar dit Kald Du rogtet har. —

(Begge bort.)

(**Pipi** og **Hurlipurli** komme frem).

Hurlipurli.

Nu de borte er, min Prinds.
Skjønne Ting vi fik at høre:
I fik mange Complimenter,
Jeg fik Haansord kun og Spot.
Ak, men Sligt er ogsaa godt,
Det er ret en prægtig Skole
For den Indbildskhed og Hovmod,
Hvortil vore høie Gaver
Ellers let os kunde lede.
Spot, min Prinds, er som en Syl,
Og vor Ryg maa kunne bære
Ikke blot en gavnlig Lære,
Ikke Spidser blot, men Prygl.
Dog — I grunder?

Pipi.

Saae Du ei,
At det var den samme Jæger,
Som, da Lillemund vi skued,
Med en Pige kom fra Skoven

Forat søge om den Elskte? —
Hørte Du ei Navnet Rødkind?
Ikke Søsternavnet, som hun
Raabte til et deiligt Gjensvar
Imod Raabet: Lillemund?

Hurlipurli.

Alt forlængst jeg har det glemt.

Pipi.

Begge Navne har jeg gjemt,
Og jeg fatted Jægrens Tale.
Ned til begge Pigers Fader
Et Gesandtskab nu han sender,
For at fordre Rødkinds Haand.
Hør, hvad her jeg har besluttet:
Som Gesandt fra mig Du vandre
Skal med denne Jæger. Samme
Løfter og de samme Trudsler,
Som hans Herre med ham sendte,
Skal fra mig Du ogsaa bringe,
Forat naae, hvad Du forlanger:
Lillemund til Gemalinde
For din Fyrste, for Pipi.

Hurlipurli.

Høie Fyrste! primer I?
Med en jordisk Gemalinde
Eders Høihed vil forbinde
Eders luftige Pipi?

Pipi.

Hvad jeg vil, det har jeg sagt.

Hurlipurli.

Men min store Fyrste ....

Pipi.

Stille!
Hvad jeg vil, det maa Du ville.

Hurlipurli.

Jeg er Slave af Jer Magt;
Men for Eder, destoværre,
Sendtes ogsaa jeg som Vagt.

Pipi.

Her paa Jord er jeg din Herre.

Hurlipurli.

Atter Sandhed, vise Fyrste!
Her paa Jord er I den største;

Men betænk alligevel,
Om dog ei i dette Stykke
Jeg er klogest paa Jer Lykke.
Husk vor Dronnings korte Held
I den rørende Historie;
Ak, hvor liden Trøst og Glorie
Af det Hele fik hun vel!
Husk, hvad nys jeg har fortalt,
Hvad jeg nødig vil opripe,
At det var fra denne Klippe
At Jer Fa'er i Dybet faldt.
Galt, min Prinds, det er for galt!
Men jeg haaber, denne Præken
Opad Stolpen nedad Væggen,
Ei for døve Øren var.

Pipi.

Ei Taalmodighed jeg har
Til at høre hvad Du taler;
Hurtig gjør hvad jeg befaler!
Hurtig, som en vinget Piil,
Efter Jægersvenden til!
Med det Budskab, som Du faaer,
Skal Du atter hos mig møde

Der, hvor Skoven Bjerget naaer,
I den sidste Aftenrøde.

Hurlipurli.

Men, min Prinds ....

Pipi.

Nu ved mit Sværd!
Gjør Du ei, hvad jeg befaler,
Med Din egen Ryg betaler
Du din Trods paa Stedet her.

Hurlipurli.

Ak, til sligt et Argument
Har jeg Intet meer at føie.
Bort jeg iler fra Jert Øie
Med mit ny Gesandt-Patent.

(Bort.)

Pipi

(nærmer sig Afgrunden og seer ned i den. Efter et Ophold taler han):

Og Du fandt din bratte Død,
Fader! her i Fjeldets Kløfter;
Ingen Vinge meer Dig lofter
Op af Svælgets dybe Skjød.
Aldrig Solen med sin Glød

Dine Lokker meer bestraaler,
Aldrig meer dit Øie taaler
Dagens friske Farvepragt.
Her til Hvile blev Du lagt,
Her i Fjeldets stille Hule,
Ak, hvis mørke Skygger skjule
Dig og dine Toners Magt.
Aldrig skal din Sang jeg høre,
Ingensinde Harpen skal
Trænge liflig til mit Øre
Med sit milde Tonefald.
Aldrig skal din Digteraand
Her din Søn paa Jorden møde,
Aldrig skal din varme Haand
Du mig række fra de Døde.
— Hør dog nu mit Trøstens Ord,
Som til Luften, der vil stige
Med det til dit mørke Rige,
Nu, o Fader, jeg betroer:
Over Hulen, dyb og stor,
Vil jeg spænde stærke Strenge,
Saa at deres Toner trænge
Skal i Dybet, lig et Chor.
Hvergang Luften dem berører

Kun med svag og sagte Haand,
Er det Hilsen fra min Aand,
Som, o Fader, da Du hører;
Hvergang Stormens stærke Klang
I de spændte Strenge bruser,
Saa hver Lyd med Skjælven suser,
Hører Du min Klagesang;
Hvergang Tonen trænger mild
Op fra Dybet lig en Stemme,
Vil et Echo jeg fornemme
Af din brustne Harpes Spil.
Saa, o Fader, vil jeg bygge
Ned til Dig fra mig en Vei:
Kun begravet er din Skygge,
Dine Toner døde ei!

(Bort.)

Pladsen udenfor Volden.

(**Krumryg**, i rød Slaabrok, sidder paa et ophøiet Sæde. Ved Siden af ham to ledige Stole. Alle Borgerne, med Undtagelse af Bøffel og Flynder, sidde paa Bænke i en Kreds.)

Krumryg (reiser sig).

Borgere! Atter ere vi her forsamlede til et høitideligt Møde, atter skulle vi i Enighed og Samdræg-

tighed raadslaae om Anarchiets Tarv. Mig, eders Præsident, tilkommer det efter alle guddommelige og menneskelige Love at tale først, og denne Pligt vil jeg her opfylde, idet jeg giver en kort Udsigt over Statens Stilling. — Det Første, som er fornødent, forat sikkre en Stats Existens, er, som bekjendt, Fødemidler; thi selv den fuldkomneste Borger have disse behov. Derfor har ogsaa jeg, efter Raadslagning med de tvende af mig udnævnte Statsraader: Hr. Flynder og Hr. Boffel, været betænkt paa, at afhjelpe den Mangel, der var indtraadt i Statens Forraad, og efter fælles Beslutning have vi anvendt de to Trediedele af Statskassen til Indkjøb af følgende Species (læser op af en Lap Papiir): „12 Lispund Lammekjød, 16 Lispund saltet og røget Flesk, 100 Pund bagt Brød, ½ Orehoved Øl, 4 Anker Brændeviin, 10 Stykker Kalkuner, 10 ditto Ænder, 10 ditto Høns, samt 1 Kalkunsk, og 1 ordinær Hane tilligemed 1 Andrik." — Dette Forraad, o Borgere, vil, naar vi beflitte os paa Roisomhed, i længere Tid kunne sikkre os en sorgfri Existens. Men den kloge Statsstyrer maa ikke blot see paa det Nærværende, han maa ogsaa see ud i Fremtiden; og dette har jeg heller ikke forsømt. Efter Opfordring af mig, ere begge Stats-

raaderne fraværende, forat gjennemstreife Skoven, og opdage og udfinde de for Samfundet gavnlige og nyttige Frugter. — Alt spaaer saaledes, o Borgere, den lykkeligste Fremtid; Alt tyder paa, at den af Digterne priste Guldalder vil vende tilbage her i Skoven. Indvortes i Staten herfker No, Lykke, Enighed og Tilfredshed, og betræffende det Udvortes, kan jeg endnu tilfoie, at vor Stat befinder fig i det venfkabeligfte Forhold til alle fremmede Magter. Ja, adfkillige af de nærmeste Landsbyer have endog tilbudt, mod rede Penge at forfyne os med Livets forfte Fornødenheder. Idet jeg altfaa her flutter denne korte, men, fom jeg haaber, tilfredsftillende Udfigt over vor Forfatning, opfordrer jeg Enhver, fom foler Kald og Evne dertil, at fremkomme med de Forflag, han anfeer gavnlige og heldbringende for Anarchiet, forat vi fiden i Raadet kunne overveie dem, og tage en endelig Beflutning. Amen! — Efter Ønfke har Hr. Gallimathiis Ordet!

(Han fætter fig.)

Gallimathiis.

Hr. Præfident! Medborgere! Idet jeg fremkommer med et Forflag, fom har koftet mig flere Dages Arbeide og flere Nætters grundige Tænkning, forat overveie Alt, hvad der kunde figes for og imod,

skal jeg tillade mig, at forudsende en Indledning, for derved at gjøre mit Forslag desmere indlysende. Overveie vi nemlig Menneskets Forfatning, da finde vi, at vi have to Sider, som begrunde vor høie Rang i Skabningen. Den udvortes Side: at vi have rødt og varmt Blod, og føde levende Unger; den indvortes: at vi have Perfectibilitet. Disse to Sider bliver det nu høist nødvendigt for en Stat at uddanne; thi hvis ikke begge Sider holdes vedlige, bliver Mennesket eensidigt. Mit Forslag er derfor ogsaa tosidigt, men dog forsaavidt eensidigt, som jeg troer, at det seer Tingen fra den eneste rigtige og mulige Side ....

Bønhas.

Hr. Præsident! Jeg foreslaaer at enhver Taler skal tilholdes, kortelig og uden Indledning at fremsætte sine Forslag.

Krumryg.

Hr. Bønhas's Proposition er antaget, og har, fra dette Øieblik af, Lovskraft. Tal derfor Hr. Gallimathiis, men tal uden Indledning.

Gallimathiis.

Uden Indledning gaaer mit Forslag ud paa, i udvortes Henseende: at Staten bør anskaffe de til Populationens Vedligeholdelse og Formerelse nød-

vendige Fruentimmer — hvilke vel de nærmeste Landsbyer, efter hvad Præsidenten for yttrede, kunde yde, deels efter Overeenskomst gratis, deels, mod Godtgjørelse i rede Penge; i indvortes Henseende: at der bør oprettes et Universitet, forat Borgernes Perfectibilitet kan udvikles og bringes paa Glid. Ved denne Høiskole burde der foredrages følgende Videnskaber: 1) Bibelhistorie, 2) theoretisk Speculation eller Categorierne, 3) practisk Speculation eller Realiteterne, 4) Fuglenes og Pattedyrenes Naturhistorie; begge de Sidste med Hensyn til, at vi boe i Skoven, og følgelig bør kjende de os omgivende Kræfter. — Dette er i Korthed mit Forslag, som jeg anbefaler Forsamlingen til gunstig og grundig Overveielse.

Floskel.

Den første Deel af Forslaget er ypperligt, og det bliver saameget mere nødvendigt at befordre Anskaffelsen af de fornødne Fruentimmer, som Præsidentens egne Døttre ingenlunde ere tilstrækkelige til Udbredelsen af en almindelig huuslig Lykksalighed — dette en Stats sikkreste Værn.

Krumryg.

Hr. Floskel! Mine Døttre maa lades ude af Beregningen, thi med dem er der allerede taget en

for det Hele gavnlig Bestemmelse. — Hr. Stivbeen har Ordet!

Stivbeen.

Mit Forslag gaaer ud paa, med det vordende Universitet at forene et Konstacademie, hvor der fortrinlig burde tages Hensyn til Dandsen, for at bibringe Borgerne den i alle Forhold saa høistnødvendige Takt.

Stikham.

En Dandseskole — Fy for en Ulykke! Nei, en Fegteskole er langt nødvendigere. Rundt omkring ere vi omgivne af fiirbenede Bæster, som bestandig true Staten med Undergang. Rigtig at kunne fegte med Mennesker og Dyr er den vigtigste Pligt for en god Borger. Jeg selv tilbyder mig som Lærer ved denne Skole, og forlanger ingen anden Løn, end en Forøgelse i det daglige Quantum Brændeviin.

Snaps.

Under samme Betingelse tilbyder jeg, at offre Skolen al min Tid.

Flaskefoder.

Jeg ligesaa. Og desuden foreslaaer jeg til Gavn for Alle, at der nu, da vi have 4 Ankere, bør uddeles 4 Snapser pr. Kjæft, Morgen, Middag og Aften.

Polse.

Det er et høist skadelige Forslag, der kun maa fremme Statens Ruin. Nei, Brændevinen bør kun bruges til Ingredienser ved Maden, der staaer under min specielle Opsigt.

Bagflikke.

Og til Vederqvægelse for den gode Borger, for Haandværkeren, der offrer al sin Tid til det Heles Bedste.

Stikham.

Sludder! Den gode Borger skal just være ædru. Nei, Statens Kraft, de Vaabenføre, dem er det, som bør drikke.

Finesse.

Medborgere! Efter min Anskuelse kunde man forene begge disse Fordringer paa Drik til Gavn for det Hele, idet man indrømmede Statens roligere Naturer Brændevinen, og derimod gave de mere Voldsomme Hals og Haand over Ølket. Paa denne Maade vilde der tilveiebringes den rette Ligevægt i Samfundet, som altid har været Diplomatikens Opgave. De Rolige vilde encourageres og opflammes af det fyrige Brændeviin; de Stærkeres og mere Hidsiges Ild vilde dæmpes ved det phlegmatiske og dog nærende

Ol. Ja, efter min Mening, vil det være den eneste Vei, hvorpaa det Hele kan ile Fuldkommenheden imøde; og idet jeg blot endnu bemærker, at jeg selv hører til de rolige Naturer, indstiller jeg dette Forslag til Præsidentens Viisdom.

Krumryg.

Dette er isandhed et Forslag af høieste Vigtighed, og skal paa det Nøiagtigste blive overlagt i Raadet. Men endnu staaer Hr. Floskel og Hr. Bonhas tilbage, hvorfor jeg maa bede disse Herrer at fremkomme med hvad de have at sige, med mindre de hellere foretrække at tie stille.

Bonhas.

Ingenlunde foretrækker jeg at tie; men det er jo aldeles umuligt at komme tilorde for al det Sludder og Nonsens Enhver bringer tiltorvs.

Nogle.

Til Orden! til Orden!

Gallimathis.

Hr. Præsident! Jeg fordrer Taleren kaldt til Orden for sine Ugvemsord.

Krumryg.

Hr. Bonhas! Vær saa artig og vær ordentlig. Stik Fingeren i Jorden, og lugt hvad Land I er i.

Bonhas.

Alt længe har jeg lugtet hvad Land jeg er i, og juſt derfor taler jeg, ſom jeg gjor. Er det ikke Afſindighed, at tale om Univerſiteter og Dandſeſkoler før vi have givet Love for Juſtitsvæſenet, Finantsvæſenet, Fattigvæſenet, Skolevæſenet, Kirkevæſenet, Kæmnervæſenet, og alle de andre Væſener, hvoraf Staten beſtaaer. Er dette ikke Sludder ...

Alle.

Til Orden! Til Orden!

Krumryg.

Bonhas! I er berøvet Ordet. Troer I, at Regjeringen har glemt Statens forſkjellige Væſener for hele Statsvæſenet? Ingenlunde! De grundigſte Love ikke blot for hvad I før nævnede, men ogſaa for mange andre Ting, ſom I ikke har tænkt paa, f. Ex.: Poſtvæſenet, Toldvæſenet, Vandvæſenet, Brandvæſenet, Sprøitevæſenet, Renovationsvæſenet, Degnevæſenet, Præſtevæſenet, Provſtevæſenet oſv. oſv. — ere allerede under Arbeide af en Committee, i hvis Spidſe Statsraad Flynder ſtaaer. Troer I, i eders Blindhed, at Regjeringen ſover? Troer I, at I alene er den kloge og viſe? Men Intet mere herom — Hr. Floſkel har Ordet!

Bonhas.

Ja det er en fed Regjering vi har!

Rogle.

Til Orden med Bonhas! Kast ham ud!

Krumryg.

Hører I Folkets Stemme? Allerede før har I viist Jer som et uroligt Hoved. Et Ord endnu, og I forlader Statens Territorium! — Tal Hr. Floskel!

Floskel.

Medborgere! Det Forslag jeg her, ikke uden Frygt, og dog med den høieste Tillid, fremkommer med, er overordentlig gavnligt; thi det sigter ikke til mindre, end til at vække, nære og modne den ædleste Spire i Menneskehjertet, nemlig Æresfølelsen. Intet andet end Æresfølelsen er istand til at frembringe noget virkeligt stort, Noget det hele Samfund lykksaliggjø-gjørende og hjertestyrkende...

Snaps.

Dertil er Brændeviin et ypperligt Middel.

Krumryg.

Stille Hr. Snaps! Afbryd ikke Taleren.

Gallimathiis.

Taleren benytter sig af Indledning, hvilket blev

mig formeent. Jeg fordrer Retfærdighed og Lighed for Lovene.

Krumryg.

Den skal I faae. Hr. Floskel! Spring Indledningen over.

Floskel.

Det er Skade. Thi uden at rose mig selv, troer jeg, at den indeholder mange gyldne Sandheder.

Gallimathiis.

Til Texten! til Texten!

Floskel.

Min Text er, at Staten saameget som muligt bør søge at nære Æresfølelsen hos sine Borgere, hvortil, efter alle Erfaringer, Titler og Ordener er det sikkreste Middel. Mit Forslag gaaer derfor ud paa, at ligesom man i andre Stater har de tre Titler: Høi- og Velbaaren, Velbaaren og Velædel, skulde ogsaa vi have tre Titler, skjøndt ikke de nysnævnte; thi da vi leve i Skoven, bør vi tage os den til Mønster, og paa eengang forene det Skjønne og Betydningsfulde med det Nyttige. Istedetfor Høi- og Velbaaren foreslaaer jeg derfor: Høi- og Grønskovelig; istedetfor Velbaaren: Grønskovelig, og istedetfor

Velædel, det simple, men dog saa betegnende Skovelig. Titlen Skovelig burde tillægges enhver Borger, der er myndig, og ikke har gjort sig uværdig dertil ved Forbrydelser. Finder dette mit Forslag Bifald — hvad jeg af den almindelige Taushed formoder — kan Staten gaae et Skridt videre, ved Indførelsen af en Ridderorden, hvilken Institution paa det Stærkeste vilde opflamme Borgernes Lyst til alt Ædelt og Stort. Jeg foreslaaer derfor Oprettelsen af en saadan Orden, til hvis udvortes Tegn man passelig kunde vælge den her paa Stedet hyppigst forekommende Steenart, nemlig Flintestenen, hvis trende Farver bedst kunde betegne Ordenens høiere og ringere Classer. Til første Classe skulde høre Ridderne af den røde, til anden, Ridderne af den sorte, og til tredie, Ridderne af den hvide Flintesteen. Samtlige Flintestene burde bæres i respective røde, sorte og hvide Baand.

Krumryg.

I Statens Navn bringer jeg Taleren min Tak for dette Forslag, der røber den dybeste Menneskekundskab og den høieste Patriotisme. Sandelig, dette er et Forslag af den største Betydning og af saa stor Vigtighed, at vi ikke handlede ilde, om vi paa Stedet antoge det, for strax at kunne belønne store og væsent-

lige Fortjeneſter. I Statens Navn ſpørger jeg derfor Borgerne, om Nogen har Noget at indvende mod dette Forſlag.

Bonhas.

Dette Forſlag vil frembringe Splid i Folket.

Nogle.

Bort med Bonhas! Forſlaget er ypperligt!

Andre.

Forſlaget er antaget! Hurra for de gode og fortjente Borgere!

(Raab og Støi.)

Krumryg.

Stille, ſtille, mine Venner! — Men der kommer Flødeſkæg løbende — hvad vil han?

Flødeſkæg (kommer).

Hr. Præſident! Hr. Præſident! Udenfor Volden ſtaae to Geſandter, der forlange Audience.

Fineſſe.

Hr. Præſident! Alt længe har Geſandtſkabsretten været mit Hovedſtudium. Tillader I, ſkal jeg paa den fineſte Maade udlunke deres Ærinde.

Krumryg.

Gaa Hr. Finesse! og tjen Staten. (Finesse bort.) Borgere! Ved Synet af denne unge Mand (pegende paa Flødeskæg) kommer jeg ihu, at Regjeringen endnu ikke har belønnet ham for Opdagelsen og Angivelsen af Grønskollings Tyveri. Til Belønning herfor tillægger jeg ham fra idag af, Titlen Skovelig, saa at han, uagtet han hverken efter Alder eller Stilling kunde gjøre Fordring paa denne Titel, fra dette Øieblik af indtræder i Borgernes almindelige Rang. (Til Flødeskæg) Unge Mand, træd frem! — Vid, o Flødeskæg, at vi til Belønning for din Troskab, fra idag af give Dig Tilladelse til at sætte et Prædicat foran dit Navn, og kalde Dig: Skovelig Flødeskæg. Skjøn paa din Lykke, og vis Dig den værdig! Bliv en god Borger, din Øvrighed hørig og lydig, og ingen Vei, selv ikke den til de høieste Titler og Ordener, vil være Dig spærret.

Flødeskæg.

Idet jeg underdanigst takker Mester for Præsidentens store Velgjerning, vilde jeg blot gjerne vide, hvilke Rettigheder der følge med Titlen Skovelig.

Krumryg.

Denne Titel betyder med Hensyn til Dig selv, at

at Du er Dig bevidst at være en god Borger; med Hensyn til din Ligemand, at Du er hans Ligemand; og endelig med Hensyn til din Undermand, f. Ex. Grønskolling, at han skal hilse Dig, vise Dig Agtelse, at Du i alle Samqvem skal have Forsædet, at ... at ... at ... dog der kommer Finesse tilbage. Nu, hvad godt Nyt bringer I?

Finesse (kommer).

Høist vidunderlige Nyheder. Det er to Gesandter fra en vis Jægermester Walter, som kalder sig Skovens Herre, og en vis Prinds Pipi, der er Konge over Alferne. De forlange Begge for deres Herrer Præsidentens Dottre tilægte; for Jægermesteren Jfr. Rødkind, og for Prindsen Jfr. Lillemund. I Tilfælde af at deres Begjæring opfyldes, love de Guld og grønne Skove, samt Alt, hvad der maatte forlanges. I modsat Fald, true de Anarchiet med Krig, Pest og Undergang.

Krumryg.

Denne Begjæring kan ikke opfyldes, thi mine Dottre ere allerede lovede bort til Statsraaderne Boffel og Flynder.

Finesse.

I saa Tilfælde maa Anarchiet belave sig paa Krig.

Bonhas.

Medborgere! hører min Røst. I dette Tilfælde tør Præsidenten ingen Stemme have, da han selv er Part i Sagen. Betænker Jer vel, o Borgere, førend I her fatte en Beslutning. Hvad komme private Løfter Staten ved? Skulle vi udsætte os for en langvarig og blodig Krig for tvende Pigers Skyld, der, efter hvad Præsidenten siger, ikke ville komme det Hele, men kun den Enkelte til Gavn. Vel ere begge de fremmede Magter mig ubekjendte, men at de maae besidde stor Magt, tilkjendegive deres Løfter og Trudsler. Den Ene er ovenikjøbet en Prinds og Konge over Alferne —

Floskel.

Alferne? Hvad er det for et Folk?

Bonhas.

Det veed jeg ikke; men det gjør Intet til Sagen. Betænker, o Borgere, hvilken uhyre Nytte Staten kan have af denne Alliance. Disse to Magter kunde levere os alle vore Fornødenheder, Alt hvad vi behøve,

og vi kunde her leve et Slaraffenliv i Herlighed og Glæde.

Snaps og Flaskefoder.

Forslaget er yppperligt, og bør antages!

Krumryg.

Det er umuligt, hvor smigrende det end vilde være for mig, at være Svigerfader til en Prinds. Hr. Boffel og Hr. Flynder ....

Stikham.

Pokker i Vold med Boffel og Flynder! Maae vi andre hente os Koner andetstedsfra, kan de ogsaa.

Gallimathiis.

Ja Loven bør være lige for Alle.

Nogle.

Forslaget bør antages og Pigerne udleveres.

Finesse.

I saa Tilfælde tilbyder jeg mig, paa Statens Vegne, at negotiere med Gesandterne.

Krumryg.

Men det er umuligt; thi — ihvorvel .....

Polse.

Pigerne maae udleveres, det er ogsaa min Mening, og Statens Kjokken sikkres for evige Tider.

Bagflikke.

Ja det er det Vigtigste, som Præsidenten selv har sagt.

Stivbeen.

Hr. Præsident! Ogsaa jeg tilbyder min Bistand ved Underhandlingerne.

Finesse.

Det gjøres ikke fornødent; jeg skal nok besørge det Hele.

Stivbeen.

To udrette meer end Een, og da der er to Gesandter fra de Fremmede, bør ogsaa vi sende to Gesandter.

Gallimathiis.

Deri har Hr. Stivbeen Ret. To Gesandter bør sendes til Underhandling.

Krumryg.

Jeg er yderst raadvild. Paa den ene Side ...

Alle.

Bort med Pigerne. Leve Alliancen!

Krumryg.

Nu — jeg vil foie mig efter Alles Ønske. Pigerne

ere i dette Øieblik ikke tilstede, men paa en Vandring i Skoven. Imorgen kunne Begge afhentes i et høitideligt Gesandtskab, som Vi i egen Person ville modtage. Dette have I, Hr. Finesse og I, Hr. Stivbeen, som herved udnævnes til Statens udenlandske Ministre, at overbringe de fremmede Herrer. I Overeensstemmelse med Skik og Brug, der tillægger Gesandter som saadanne, en høi Rang og Ordener, udnævnes fremdeles I Begge til Høi- og Grønskovelige, samt til Riddere af den sorte og hvide Flintesteen; hvorhos det paalægges Eder, ved Underhandlingen at udpine de størst mulige Fordele for Staten. Og nu, — gaae, og udfor Jert Ærinde!

Finesse.

Vi adlyde; thi idet vi hente Blæk og Pen, forat opsætte Vilkaarene, gaae vi.

(Finesse og Stivbeen bort.)

Flaskefoder.

Da vi nu have de brillanteste Udsigter for Fremtiden, foreslaaer jeg, at helligholde denne Dag med et Gilde.

Alle.

Ja op til Gilde! til Gilde!

Krumryg.

Borgere! Fremfor Alt anbefaler jeg Eder Roligheb og Orden...

Flodeskæg.

Hr. Præsident! Der kommer Boffel og Flynder ind ad Statens Bagport.

Krumryg.

Hvad siger Du? Er det sandt? Nu er det afgjørende Øieblik kommet. Nu stoler jeg paa eders Bistand, o Borgere!

Alle.

Stol kun paa os! Stol kun paa os!

(**Boffel** og **Flynder** træde ind.)

Boffel.

Hvad er her paafærde? Alle ere jo forsamlede, Alt er jo i Rumore og Alarm.

Flynder.

Jeg kan ikke troe, at Præsidenten i vor Fraværelse skulde have taget nogen vigtig Beslutning.

Snaps.

Jo Præsidenten og vi Alle have besluttet, at her skal være Gilde idag.

Flynder.

Gilde? Af hvad Aarſag?

Gallimathiis.

Aarſagen — forſaavidt en Grund kan kaldes Aarſag, er Jomfruerne Lillemunds og Rødkinds Formæling.

Boffel.

Hvad vil det ſige? Skal Rødkind giftes.

Flynder.

Skal Lillemund formæles?

Stikham.

Ja viſt; imorgen.

Flynder.

Med hvem?

Bagflikke.

Med Hr. Walter og Prinds Pipi.

Boffel.

Hvadfornoget? Er her Forræderi i Leiren. Krumryg! ud med Sproget: vil I narre Flynder og mig?

Krumryg.

Hæderværdige Medborgere, Hr. Flynder og Boſ-

fel! Paa det at ... I Anledning af et Gesandtskab ... jeg maa gjøre ...

Boffel.

Hvad er det for Sludder! Skal Pigerne giftes med Andre, end Flynder og mig? Ja eller Nei!

Krumryg.

Gode Hr. Boffel! Et Gesandtskab fra twende fremmede Magter har i Eders Fraværelse anholdt om mine Dottres Haand. Nu mener jeg at Statens Tarv ....

Boffel.

Fanden i Vold med Statens Tarv! Men det skal blive Logn. Naa, Flynder! hvad staaer I der og maaber? Hvorfor taler I ikke?

Flynder.

Hr. Krumryg! det er mildest talt en nedertrægtig Handling.

Boffel.

Det er handlet som en Kjeltring! Hvor er Pigerne?

Krumryg.

Jeg appellerer til Borgerne. Det er kun Borgernes Villie jeg har adlydt; det er det Heles Tarv,

Anarchiets Bedste, det er Statens Vel .... Har jeg Ret, o Borgere, eller ikke?

Alle.

Krumryg har Ret! det er Alles Villie!

Bonhas.

Om det saa var Dievlens Villie, skal der ikke blive Noget af.

Stikham.

Ha, ha! det skal vi faae at see.

Bonhas.

Boffel forhaaner Folket. Ned med Boffel!

Snaps og Flaskefoder.

Ned med Boffel! Præsidenten leve!

Krumryg.

Gode Hr. Boffel, tag dog mod Fornuft; I hører jo Folkets Stemme. Bedste Hr. Flynder ...

Boffel.

Hold Kjæft Forræder!

Stikham.

Boffel forhaaner Præsidenten!

Nogle.

Slaae ham ned! Slaae ham ned!

Flynder (tager Bøffel tilside).

Hr. Bøffel! her maa gaaes roligt tilværks, om vi skal naae Maalet. I dette Øieblik nytter det ikke, at paatale vor Ret. Men hør nu min Plan: Naar først Folket har drukket dygtig under Gildet, skal jeg ved Penge og Løfte om Andeel i den ny Regiering, see at faae Bønhas paa vort Parti. I maae tale med Stikham, Snaps og Flaskefoer, og love dem et heelt Anker Brændeviin, naar de vil falde fra Krumryg. Har vi vundet dem, saa har vi Spillet vundet. Midt under Gildet tage vi derpaa Krumryg tilfange, erklære Anarchiet for ophævet, og proclamere en Republik med 3 Consuler: I, Bønhas og jeg. Gesandtskabet vises Vinterveien, Krumryg forvises, og vi gifte os med Pigerne. — Naa, hvad siger I?

Bøffel.

Men Prygl skal Krumryg have; det har jeg svoret paa, og det vil jeg holde.

Flynder.

Nu stille, og lad Ingen fatte Mistanke. (Til

Krumryg.) Hr. Præsident! Jeg har forsøgt at stille Hr. Boffel tilfreds, og uagtet baade han og jeg haode den storste Grund til at besvære os over Folkets Beslutning, ville vi dog, som gode og lydige Borgere, boie os for Alles Villie.

Krumryg.

Hr. Flynder! Jeg takker Jer i Statens Navn for denne Mægling; og idet jeg gjor Eder Begge bekjendt med, at vi i eders Fraværelse har oprettet en Orden og tre Titler, udnævne vi Jer, Flynder og Boffel, til Riddere af den røde Flintesteen, og give Jer Begge Prædicatet Hoi og Grønskovelig.

Boffel.

Hvad er det for noget Sludder! Hvad skal det sige?

Krumryg.

Stille, Hr. Boffel! gjengjeld ikke Godt med Ondt.

Bagflikke.

Præsident! der kommer Finesse og Stivbeen tilbage.

Finesse (kommer ilende).

Hr. Præsidenten! Contracten er opsat; Alt er paa det Rene.

Stivbeen.

Gesandterne have forladt Statens Territorium; men imorgen vende de tilbage, for i et høitideligt Tog at afhente Jomfruerne.

Finesse.

Hr. Stivbeen! Om Jer saa synes, saa lad mig som første Minister føre Ordet.

Stivbeen.

Begge ere vi ligegode; Ordet tilkommer os Begge.

Finesse.

Hr. Præsident! Jeg appellerer til Gesandtskabsretten. Skal jeg eller Hr. Stivbeen tale?

Krumryg.

Tal, Hr. Finesse. Eder tilkommer det, at oplæse den indgaaede Contract.

Finesse (udfolder et stort Stykke Papiir).

Jeg adlyder: (læser.) „Vi Undertegnede, Høi og Gronskovelige, Joachim Leopold Finesse og Peter Andreas af Stivbeen, Riddere af den sorte og hvide Flinteſteen, som befuldmægtigede Ministre for Anarchiet Enigheds-Krands; og vi, Rudolph v. Jæger og Hurli v. Purli, som Befuldmægtigede for Hr. Jæger-

mester Walter af Walter, og Prinds af Pipi: ere komne overeens om følgende Betingelser, som af alle Vedkommende punktlig skal overholdes. Artik. 1) Der skal være en evig og ubrydelig Alliance mellem de contraherende Magter. Artik. 2) Anarchiet Enigheds-Krands overlader Hr. Walter og Prinds Pipi til Arv og Eie, som Ægtehustruer, Jomfruerne Rødkind og Lillemund. Artik. 3) De respective Jomfruer blive af de respective Gesandter at afhente i et høitideligt Optog. Artik. 4) Til Vederlag for Jfr. Rødkind lover Hr. Walter at levere Anarchiet følgende Species maanedlig: 2 Daadyr, 4 Harer, 8 Agerhøns, 12 Snepper og 6 Snese Fugleæg. Artik. 5) Til Vederlag for Jfr. Lillemund tilpligter sig Prinds Pipi, at forsyne Anarchiet for nu og bestandig med: a, frisk Kildevand; dog at Anarchiet selv leverer Dunke; b, godt Veir og mild og klar Luft idetmindste to Gange om Ugen; c, smukke Blomster een Gang ugentlig, og saamange Sangfugle, som forlanges. — Givet i Skoven under aaben Himmel, midt om Sommeren."

Krumryg.

I Statens Navn takker jeg Gesandterne for den udforte Forretning, og ihvorvel de Præstationer, hvortil Prindsen har forpligtet sig, kunde være større og

mere bestemte, kan Anarchiet dog ikke Andet, end i det Hele være tilfreds med Contracten.

Floskel.

Kun er det mig ikke ganske klart, hvorledes Prindsen vil forskaffe det gode Veir paa to bestemte Dage om Ugen.

Gallimathiis.

Det vil være ham en let Sag ved stærk Skyden med Kanoner, at rense og opklare selv den tykkeste Luft; og isandhed, jeg gratulerer især Staten til det, hvortil Prindsen har forbundet sig. Dyr, Harer, Høns, Æg osv. ere snart fortærede, og efterlade kun Mættelse for Legemet, hvorimod frisk Vand, klar Luft, Blomster og Fugle hæve og oploste Sjælen. Den skjønneste Fremtid for Anarchiet, saavel i legemlig som aandelig Henseende, seer jeg imøde, og efter min Anskuelse fortjene Gesandterne Alles Taksigelse, fordi de har antaget de tilbudte Præstationer.

Stivbeen.

Ja paa Andre, som vi foresloge, f. Ex. Øl, Brændeviin, saltet og røget Flesk — vilde Hr. Hurli v. Purli aldeles ikke indlade sig.

Flaskefoder.

Men Tiden gaaer, og vi forsømme Gildet. Polse

har allerede længesiden absenteret sig, forat tillave Maaltidet.

Snaps.

Ja op at festligholde den store Dag!

Alle.

Op til Gilde! til Gilde!

Krumryg.

Velan, o Borgere, op! og træder i mit Fodspor.

(Alle reise sig og gaae ind; Bøffel og Flynder tilsidst.)

Flødeskæg (ene).

Det er godt nok med Titlen Skovelig, som Mester har tillagt mig; men jeg havde dog heller seet, at jeg var bleven udnævnt til Præsidentens Seketeer; thi Seketeer er altid det første Trin til at svinge sig iveiret. Maaskee lykkes det mig dog, at vise Staten endnu en Tjeneste, og saa blive Mesters Seketeer. Men der seer jeg Grønskolling komme med hele Haanden fuld af Brombær; nu skal jeg dog prøve min Titel paa ham. Hei! Grønskolling, Grønskolling!

Grønskolling (kommer).

Hvad vil Du?

Flødeskæg.

Hvem siger din Slyngel Du til? Veed Du ikke at jeg er bleven udnævnt til Skovelig.

Grønskolling.

Skovelig — hvad vil det sige?

Flødeskæg.

Det vil sige, at Du skal tae din Hat af for mig.

Grønskolling.

Ja saa maa Du først gie mig en Hat; thi baade Du og jeg gaaer jo altid barhoved.

Flødeskæg.

Nu Du igjen. Jeg skal lære Dig at hae Respect.

(Prygler ham.)

Grønskolling.

Au, Au, din langbenede Æsel!

Flødeskæg.

Langbenet Æsel! Siger Du det til mig, som er Skovelig? (Prygler ham igjen.) Hvor har Du faaet de Brombær fra?

Grønskolling.

Dem har jeg plukket i Skoven.

Flødeskæg.

Strax giv mig Brombærrene! Mester har sagt at jeg har Fortrinet for Dig i Alt. Fort Slyngel!

udleveer Brombærrene! (Tager dem fra ham.) Naar jeg først har spiist dem, saa kan Du æde dem bag efter.

(Gaaer.)

Grønskolling.

Pokker skal blive her længer. Prygl fra Morgen til Aften, og kun Vand og Brød til Frokost og Middagsmad. De Eneste, der behandle mig ordentlig, er Rødkind og Lillemund; men hvad kan det hjelpe? Deraf kan jeg ikke leve. Nu vil jeg blot ind og see, om jeg kan faae Fingre i lidt Gaffelmad, saa smører jeg Haser, og løber ud i Skoven til Jægerne og bliver Jægerdreng; der kan jeg dog altid faae Suul til Brødet.

(Gaaer ind.)

Tredie Act.

Det Indre af Skoven.

(**Walter** og **Rødkind** komme vandrende.)

Walter.

Saae Du det store Dyr, der gik forbi?

Rødkind.

Igjennem Krattet brød det. See; hist løber
Det over Sletten. Høit dets Hoved kneiser,
Og Diet følger knap dets rappe Fod.

Walter.

Det er et Daadyr og en Hind det er;
Thi seer Du hist de brune Lam, som følge
Det brægende, med lange, lette Spring.

Rodkind.

Ha, hvor det dog er skjønt at være Jæger!
At vandre daglig mellem disse Træer,
At skue daglig denne havblaa Himmel,
Og dette grønne friske Græs, og disse
Bestandig frie, altid muntre Dyr.

Walter.

Men ikke alle Dyr, som Løvet skjuler,
Er som det fredelige Daadyr. Høit mod Norden,
Hvor Skoven krandset af ranke Graner,
Der lusker Ulven lumskelig omkring,
Der myrder med sin Tand det stærke Vildsviin.
Og gaaer Du med mig til den vestre Side,
Da vil i Tusindtal dit Die møde
Den snilde Ræv, der slæber henad Jorden
Sin tykke Svands, imedens Øiet speider
Uroligt efter Rov.

Rodkind.

Tidt har jeg seet,
Hvordan i Løbet den en Fugl har snappet.

Walter.

Det er dens mindste Konst; til Gjengjeld snappe
Vi den med vore Hunde. Ved Diana!

Det er en munter Jagt en Rævejagt.
Dog holder meer jeg af en Hjort at jage;
Da gaaer det lystig til! Tilhest først søger
Den hele Jægerflok det lette Dyr,
Mens Hundekoblet iler frem i Spidsen.
Nu lugter Hunden Sporet — hist paa Stien
Som Vinden flygter Hjorten; hele Skaren
Den følger iilsomt i det tætte Krat.
Dog bagved Krattet aabner sig en Slette,
Hvorover som en Piil nu Hjorten flyver,
Og Koblet bagved den, og bagved Koblet
Paa rappe Gangere den raske Jagt.
Hist standses Flugten af en mægtig Grøft;
Dog kun et Spring det er — og samme Vei
Nu Alle følge med ustandset Fart.
Saa gaaer det længe — meer og mere trættes
Dog Skovens Konge; alt er ganske nær
De vilde Hunde, af hvis Halse Tungerne,
Der lædskes kun ved Blodet, hænge frem.
Alt har de Hjorten naaet, dog see, den vender
Sig om med Lynets Fart og griber an
Med Raseri de nære Fiender. Hist en Hund
Iveiret flyver paa dens spidse Takker,
Og her en anden styrter for dens Hov.

Da nærmer Jægeren sig paa sin Ganger;
Han stiger af og iler hurtig til,
For med sin Kniv at fælde Skovens Konge.
See hvor den staaer! Ved Halsen af den hænger
Alt Hunden fast, og af dens Side drypper
Det dunkle Blod; dens stærke Kraft er svunden;
Til Jorden styrter den, mens alle Lemmer
Nu ryste skjælvende. Da løfter den
For sidste Gang iveiret stolt sin Krone —
Den seer omkring, og af dens Øie styrter,
Mens stærkt den skjælver, frem en Taarestrøm.
Saa bøier den sit Hoved — dybt den sukker,
Og tager uden Lyd imod sin Død.

Rødkind.

Ei havde jeg et Hjerte til at dræbe
Den stolte Hjort; nei! men det vilde Svin
Og Ulven gad jeg fælde; thi de myrde
De andre Skovens Dyr. I deres Bryst
Jeg vilde jage dybt min skarpe Kniv,
Og tænke: det er Gjengjeld kun jeg øver.

Walter.

Den Lyst, o Rødkind, kan Du vel faae stillet;
Thi naar Du først er min, da skal Du følge

Tilhest mig paa den vilde Jagt. En Troie
Da slutter knap omkring dit ranke Liv;
En lille Floielshat, hvorfra en Fjeder
I Vinden neier, krandser da dit Hoved,
Mens Lokkerne de flagre let i Luften.
Naar saa paa Gangeren Du flyver frem,
Mens dine Kinder rødme dobbelt stærkt,
Og mens dit Die lig et Stjerneskud
I Luften farer hen — da vil Du føle,
At det er sødt at være Jægerinde;
At Blodet ruller da med dobbelt Liv,
At Modet svulmer i dit høie Bryst
Med dobbelt Styrke da, og at Diana,
Den herlige Gudinde, er din Søster.

Rødkind.

Da vil jeg ride modig ved din Side,
Og tænke, det er Skovens Hersker, som
Jeg hører til; det er den stolte Jæger,
Der rider med mig paa den vilde Jagt.
Ei kjender da jeg Frygt: Mens Bossen knalder,
Og Skoven svarer med sit lange Echo,
Mens Hunden gjøer og Ulven styrter frem,
Og Kniven, draget ud til blodig Kamp,
I Luften blinker — ha! da vil jeg føle,

At Du er min, og der er ingen Fare,
Hvor Du beskjærmer med din stærke Haand.

Walter.

Og gaaer Du med mig i den stille Aften
Igjennem Skoven, medens Engen damper,
Og Maanen skinner gjennem Lovets Blade,
Og kun en eensom Fugl fra Busken fløiter:
Da vil en anden Fryd din Sjæl fornemme,
En Jægers Fryd, naar Alt omkring ham hviler,
Og Lyden af hans eget Trin kun følger
Ham paa den stille Vandring. Da er Hjertet
For fuldt til at han tolke kan den Glæde,
Som bryder frem dybt i hans eget Bryst;
Da griber han sit Horn, og Tonen lyder,
Først svag, men derpaa mere stærk og kraftig,
Og stiger klingende mod Skovens Kroner.
Da kommer et fortryllet Liv i Alt;
Thi Luften svarer som med sagte Stemmer,
Og Træets Blade skjælve, Maanens Straaler
Nu stige dobbelt funklende herned.
Saa vil vi sammen gjennem Skoven gaae,
O Rødkind, i den stille Sommeraften;
Men gjemmer først det lune Kammer os
Hist paa mit høie Jagtslot, da Du rækker

Mig Vinen i den glimrende Pocal.
Da drikker jeg din Skaal. Dianas Skaal!
Vi begge tomme skal, og mens Du synger
Den herlige Gudindes Priis, jeg skue
Vil hendes Billed i dit kjække Blik.

Rødkind.

Du skjønne Jæger! Lad din Haand mig fatte,
At jeg med dette Tryk Dig tolke kan,
At hvert af Dine Ord mit Hjerte gjemmer,
Og at for mig en Glæde, mere herlig
End Ord kan sige, boer i dine Ord.

Walter.

Du smukke Rødkind! Heller kysser jeg
Din røde Mund. (Kysser hende.) Som friske Kirsebær
Er Dine Læber, Rødkind.

Rødkind (med et Udraab).

Der er Slottet!
Igjennem Løvet skuer jeg dets Tag.

Walter.

Ja kun et Skridt endnu, og ud paa Sletten
Vi træde da fra denne dunkle Gang.

Rødkind.

Ha, hvor forandret er den hele Egn!
Hist steile Bakker hvorpaa Slottet kneiser,
Og i det Fjerne, hist mod Norden, see!
Den høie Granskovs mørkegrønne Toppe.

Walter.

Ja hist er Slottet; her dets Herskerinde.
See Dig omkring, saavidt som Øiet rækker
Tilhøire og tilvenstre — Alt er dit!

Rødkind.

Du er min Herre, jeg din Tjenerinde.
Dit er det Alt; men om end Alt Du eier,
Jeg eier mere dog, thi jeg har Dig.

Walter.

Ja, ved Diana! som min Skytsgudinde
Saa boer Du i mit Bryst.

Rødkind.

Hvis jeg var avindsyg,
Da kunde jeg Diana vel misunde,
Med hvem jeg dele maa din Kjærlighed.

Walter.

Misund ei min Gudinde; uden hende

Var jeg dog Intet. Alt som lille Dreng
Jeg hørte hendes Røst. Hun talte til mig
Naar Dyret løb forbi med lette Spring,
Naar Jægerhornet klang, naar Træets Knopper
I Vaaren aabned sig mens Fuglen sang;
Hun talte til mig da jeg større blev,
Naar Maanen i de blanke Nætter lyste,
Naar Stilhed som et Slør paa Skoven laae,
Og jeg var vaagen medens Alting slumred.
Og tidt i Storm jeg hørte hendes Stemme,
Naar Vinden som et Spyd i Skoven hvinte,
Naar Luften styrted som et Hav til Jorden,
Og Lyn og Torden blandte sig i Regnen.
Saa hørte jeg i Alt Gudindens Røst,
Skjøndt aldrig hendes Skikkelse jeg skued;
Men naar jeg døer, da veed jeg, jeg skal møde
Den Herlige — da vil jeg træde frem
Og kysse knælende Gudindens Haand,
Og sige: her, Diana, er din Jæger,
Som mens han leved tro har elsket Dig.

Rødkind.

Hvor føler jeg mig ringe ved din Tale,
Hvor er jeg fattig mod den Himmelske!

Walter.

Nei rig Du er, o Rodkind! Her paa Jorden
Er for mit Øie Ingen skjøn, som Du.
Men see! Er det ei Rudolph, der sig nærmer
Paa Veien hist?

Rødkind.

Nu seer han os — han løber.

Walter.

Han kommer fra din Fader. Ha Victoria!
Sin Hat han svinger som et gunstigt Tegn.

Rudolph (kommer).

Her er jeg alt tilbage, Herre.

Walter.

Vel!
Hvad bringer Du? Gik Alting efter Ønske?

Rudolph.

Alt klaret er. Imorgen et Gesandtskab
Kan hente Jomfru Rodkind — men jeg seer
Det gjøres nødig ei; I har alt Pigen.

Walter.

Hvad mener Du vel Rodkind, vil Du blive
Hos mig fra denne Stund?

Rødkind.

Nei, Herre, nei!
Du har jo nu min Faders Ord. Imorgen
Jeg følger Dig, naar selv Du vil mig hente.
Men lad mig vende hiem nu til min Fader,
Til Lillemund, at jeg kan Afsked tage,
At jeg kan sige Begge mit Farvel.

Rudolph.

Saa veed I ei, o Jomfru, at Jer Søster
Imorgen og forlader Colonien?

Rødkind.

Hvad, Lillemund?

Rudolph.

Ja paa den samme Tid,
Da jeg for Porten af Jer Fæstning stod,
Kom et Gesandtskab ned fra Prinds Pipi,
Fra Alfekongen, for af eders Fader
At fordre Lillemunds, Jer Søsters, Haand.

Rødkind.

Hvad siger Du?

Walter.

Fra Prinds Pipi?

Rudolph.

Ja, Herre!
Og dette Sendebud var Dvergen, som
Vi hos den skjønne Dreng paa Klippen saae.

Walter.

Saa var den Anden Alfekongen?

Rudolph.

Ja.
Og Hurlipurli — saa er Dvergens Navn —
Fortalte mig, at Lillemund alt længe
Bar Alfekongens Billed og hans Ring.

Rodkind.

Ha, denne Ring jeg skuet har! Igaar
Jeg saae den glimre paa min Søsters Bryst.

Walter.

Forunderligt! Tidt saae jeg som i Taage,
Naar jeg om Natten vandred gjennem Skoven,
Paa Engene de lette Alfer dandse;
Men aldrig traadte frem de matte Omrids
I tydelige Former for mit Blik.
Og nu har Alfekongen selv jeg seet,
Og ei om Natten, ei i Maanens Lys —
Nei tydelig i Solens Glands han stod,
Just som en underfuld og deilig Dreng.

Rudolph.

Og Dvergen skulde blot I have seet;
Han var saa lystig og saa fuld af Lvier,
At jeg hans stygge Ansigt reent forglemte.
End troer jeg aldrig, at jeg før har leet
Som da vi gik tilbage gjennem Skoven;
Thi ordentlig med Dyrene han talte,
Saa de forstod, og svarte ham igjen.
Paa Veien traf en So vi; Dvergen grynted,
Og strax kom Soen gryntende imod ham,
Og da jeg vilde vide hvad de talte,
Han loe og sa'e: Jeg spurgte Soen om
Hvormange Grise den i Maven havde.
Hvormange, spurgte jeg. Hun sagde ni,
Til Svar han gav imens han Soen klapped.
Da tænkte jeg, jeg gad dog vide, om
Den So har Sandhed talt; thi drog jeg Kniven
Og vilde stikke den — men dengang Dvergen
Blev dette vaer, han sprang paa Dyrets Ryg
Og grynted trende Gange: Oh! Oh! Oh!
Og som en Pil foer Soen henad Veien,
Mens Dvergen loe, saa det i Skoven klang.

Walter.

Han har dig holdt for Nar.

Rudolph.

Nei, jeg forſikrer —

Walter.

Bah! Intet meer om det. Men nu Du Rødkind
Ledſage ſkal tilbage gjennem Skoven.
Er dette ſkeet, da kom til mig paa Slottet,
Thi mangt et Ærinde jeg har for Dig. —
Og nu Farvel o Rødkind! — Forſt imorgen
Skal Du mig atter give dette Kys,
Som her jeg ſtjæler fra din friſke Læbe.
Forglem nu ei, Du er til mig i Gjeld.

Rudolph (for ſig).

Det har vel ingen Nød.

Rødkind.

Farvel!

Walter.

Farvel!

(Rødkind og Rudolph bort.)

Walter

ſtaaer et Øieblik ſtille og ſeer efter dem, derpaa gaaer han langſomt op mod Slottet, mens han ſynger:

En Jæger gjennem Skoven gik
Den ſtille Sommernat,
Han havde ved det høie Træ
Ung Anna Stævne ſat;

Han havde svoret i sit Sind:
Den dunkle Skov og Eng
I Nattens Stund skal vorde til
Ung Annas Brudeseng.

Mens saa han gik, og vildt hans Blod
I Lyst og Længsel flød,
Steg Maanen over Skoven op
Paa Himlen blodigrød.

Og ved dens Straaler Engen og
Det høie Træ han saae,
Og tæt til Stammen lænet op
En Skikkelse at staae.

Det var en Qvinde, rank og høi,
Med nogent Bryst og Been,
Med Kinden hvid som Vintersnee,
Just som en Marmorsteen.

Fra Nakken randt det lange Haar,
Alt som en Flod det var.
En Kjortel kort om Livet flød,
En Bue Haanden bar.

Hun stod og saae til Maanen op
Ud over Skov og Lund,
Mens slumrende ved hendes Fod
Laae taus den store Hund.

Den unge Jæger standsed, og
Hans Læber talte saa:
Hvo er du Deilige, som hist
Ved Træet monne staae?

Hvo er vel Du, som møder her
Den stille Sommernat,
I Lundens dunkle Skygge, hvor
Jeg har et Stævne sat?

Men hvilket Navn endog Du bær,
Jeg slynge vil min Arm
Inat omkring dit ranke Liv,
Og hvile ved din Barm.

Jeg trykke vil min hede Mund
Alt til din Mund med Lyst,
Jeg gynge vil min varme Kind
Alt paa dit Jomfrubryst.

Saa talte han, og stormed frem
Af Attraa vild og varm;
Da lofted Skikkelsen sin Haand
Og hævede sin Arm.

Med Lynets Fart hun Buen greb,
Og spændte den med Smiil,
Og dybt i Jægrens hede Bryst
Foer hendes hvasse Piil.

Og Hunden, som ved Træet laae,
Nu gjøende sprang op,
Dens skarpe Tand nu sønderfled
Den unge Jægers Krop.

Saa fandt man ham den næste Dag
Ved Kæmpetræets Rod:
Hans Hjerte klovet af en Piil,
Hans Øie fuldt af —

Walter
(holder inde og standser idet han seer sig om).

Ha, hvor vil Drengen hen, som løber der?
Blier saa han ved, han løber ud i Mosen.
Tilbage Dreng! Tilbage! — Ei han hører.

Halloh! Halloh! — Nu dreier han sit Hoved —
Tilbage! Denne Vei — jeg faaer ham hjelpe,
Thi reent fortabt han staaer i Vand til Knæet.

(Han gaaer rask hen til Mosen og trækker Grønskolling op, hvem han bærer ud paa Græsset.)

Walter.

Hvad vil Du der i Mosen?

Grønskolling.

Aa! var det en Mose? Jeg troede det var Landeveien. Aa! jeg er ganske fortumlet i mit Hoved, saadan har jeg løbet. Gode Herre! Kan I ikke sige mig, hvor jeg skal træffe Jægeren, Hr. Rudolph?

Walter

Rudolph? — Han gik nylig bort. Men sig kun dit Ærinde til mig; jeg skal besørge det. Jeg er Walter, Hr. Rudolphs Herre.

Grønskolling.

Hvad? Er I den store Jægermester Walter?

Walter.

Ikke saa stor som Du seer. Men ud med Sproget: hvem er Du? Hvorfra kommer Du?

Grønskolling.

Jeg er Grønskolling, Dreng hos Mester Krumryg, og er just nu løbet bort fra Colonien henne i Skoven. For Guds Skyld, gode Herre, lad mig endelig blive Jægerdreng hos Jer, saa faaer jeg dog idetmindste Suul til Brødet. Aa! I begriber ikke hvad det er for et usselt Liv i Mesters ny Stat. Prygl fra Morgen til Aften, og Intet at spise. Gode Hr. Walter! gjør mig endelig til Jægerdreng, saa skal jeg takke Jer saalænge jeg lever.

Walter.

Nu, vi skal probere, hvad Du duer til. Men har Du intet Mere at fortælle? For den Sags Skyld havde Du ikke behøvet at løbe Dig Tungen af Halsen.

Grønskolling.

Jo jeg har store og vigtige Nyheder for Hr. Rudolph, hvad jeg vilde sige, for Hr. Walter, som jeg allesammen har erfaret ved at speide, thi jeg var ikke tilstede dengang Gesandterne, jeg mener da Hr. Rudolph .... I veed jo nok dengang ...

Walter.

Uden Snak, frem med dine Nyheder!

Grønskolling.

Ja I maae vide, gode Hr. Walter, at dengang Hr. Rudolph og den anden Gesandt havde forladt Statens Territorium, skete der en Revolution midt under Gildet. Mester blev afsat og fængslet, og Bøffel, Flynder og Bonhas kom i hans Sted. Strax blev det besluttet, at hverken Rødkind eller Lillemund skulde udleveres, men begge To arresteres naar de kom tilbage til Staten, og derpaa imorgen giftes med Boffel og Flynder. Der er allerede sendt Folk ud at gribe dem, hvor de saa findes.

Walter.

Ha! og det fortæller Du først nu?

Grønskolling.

Undskyld gode Hr. Walter, men jeg har jo ikke havt Tid før. Ligesaasnart Tingen var skeet, løb jeg bort, forat fortælle Hr. Rudolph Alt, da jeg troede, det maaskee kunde understotte min Ansøgning om at blive Jægerdreng.

Walter.

Ha, og jeg lod hende slippe bort! Men hurtig! følg mig til Slottet. Saasnart Rudolph kommer tilbage, skal Du følge ham til Alfekongens Gesandt og

underrette denne om Alt. Endnu før Natten maae vi erobre Skandsen og borttage Pigerne. Hurtig! følg mig. Du kan gjøre god Tjeneste ved Beleiringen, Du kjender Terrainet. Afsted!

(Bort.)

Gronskolling (idet han gaaer).

Det skulde være mig en Hjertensglæde, at faae Fingre i Flødeskæg. Hu! hvor jeg skulde prygle ham, hvor jeg skulde tærske ham! Det vil sige, naar jeg bare kunde, thi han er næsten en halv Gang saa lang som jeg selv.

(En Dal paa Grændsen af Skoven. Ligeoverfor høie med Krat bedækkede Klipper, fra hvilke en Aa strømmer ned og flyder gjennem Dalen, hvorfra den gaaer ind i Skoven. Solen er ved at gaae ned. Ovre ved Skoven paa en Græsbænk sidder **Lillemund.** Et Chor af **Alfer** seiler i stærk Fart paa Sivbaade ned ad Aaen.)

Choret.

Atter tilbage
Hiemad til Skoven,
Gynged af Voven
Hurtig vi drage.
Fjeldets den høie
Takkede Tinde

Skuer vort Øie
Hisset at svinde.
Nys har vi vanket
Der i de dunkle
Malmklædte Bjerge;
Forte af Dverge
Guldet vi sanked;
Stene, som funkle,
Røde Coraller,
Blanke Chrystaller,
Lysende, hvide
Perler, som glide,
Rislende stille
Let som en Kilde
Over Metallernes
Nedad Chrystallernes
Straalende Side,
Dem har vi plukket!
Gynged og vugged
Nu over Vandets
Glimrende Speile,
Skuende Landets
Kyster at svinde,
Hiemad vi seile.

Snart vi af Skoven
Sluttes nu inde,
Snart vi fra Voven
Ile til Lunden,
Hvor vi fra Grunden
Templet vil bygge.
Guldklædte Søiler
Væggen skal smykke,
Hvælvede Boiler
Prægtig vi reise,
Spiret skal kneise
Stolt over Tinden.
Yndigt forinden
Templet skal være:
Gulvet skal lægges
Ind med Coraller,
Væggen skal bære
Gyldne Metaller,
Loftet skal dækkes
Med Diamanter,
Perler fra dunkle
Farvede Kanter
Deiligt skal funkle!
Altid derinde

Blomsternes Duften
Liflig med Luften
Skal sig forbinde.
Der vi modtage
Alfernes Konning,
Naar ham vor Dronning
Kalder tilbage.
Der vi ham hylde!
Jublende Toner
Deiligt skal fylde
Lundenes Kroner.
Feernes Klynge
Skal ham besynge;
Sylphernes Skare
Skyen skal klare;
Medens med Krandse
Alferne dandse,
Herligt de funklende,
Jorden fordunklende,
Stjerner skal sende
Straalerne ned!

(Choret seiler forbi Lillemund. Efterhaanden døer Tonerne, og Alt bliver stille.)

Lillemund.

Hvor er det tyst og stille overalt!
Nu tier Vindens Stemmer — Flodens Bølge
Nu ruller sagte hen og bærer Luftens
De sidste Purpurskyer paa sit Speil.
Og Træets Blade boie sig til Jorden —
See hvor de sagte skjælve, medens Solens
Den røde Straale svinder meer og meer.
Hør! Fuglen fløiter — atter den forstummer;
Nu hviler Mark og Enge, Skov og Lunde —
Hvor er det tyst og stille overalt!

(Hun tager Ringen frem og betragter den.)

Og skal jeg aldrig dette Billed møde,
Som mig en Drøm har skjenket? Lyse Billed!
Naar vil Du træde frem og hæve Sløret,
Som dækker Drømmen og dens Trylleri?

(**Pipi** træder ud af Skoven, og staaer med eet for hende.)

Pipi.

Vær hilset, Lillemund!

Lillemund (seer op).

Ha, Ringens Billed!

Pipi.

End gjemmer Du min Ring. Lad Ringen hvile
Der, hvor jeg gav den Hvile, paa dit Bryst.

Lillemund (for sig).

Ja det er ham — det er ham selv jeg skuer.

Pipi.

Hvi seer Du frygtsom og forfærdet ud?
Jeg taler jo som Du, skjøndt dette Sprog
Mig tungt fra Læben flyder. Derfor tal,
Og vær ei taus, som om mit Syn Dig ængsted.

Lillemund.

Jeg er ei frygtsom, ei dit Syn mig ængster;
Nei glad mit Hjerte slaaer. Jeg kunde græde,
Saa glad er jeg. O, sæt Dig der paa Mosset,
Jeg vil mig hvile her ved dine Fødder,
Saa vil vi tale sammen første Gang.

(Pipi sætter sig paa Græsbænken, Lillemund ved hans Fod og seer op til ham.)

Pipi.

Giv mig din Haand, o Lillemund, til Hilsen.

Lillemund.

Her er min Haand til Hilsen første Gang.

Pipi.

Siig, veed Du hvem der holder nu din Haand?
Siig, veed Du, at jeg elsker Dig?

Lillemund.

Jeg veed det.
I Drømmen skued jeg Dig stige ned
Fra Luften med din Moder. Alle Ord,
Som dengang verledes, og alle Syner,
Som aabenbaredes, mit Hjerte gjemmer.

Pipi.

Dog var dit Øie lukket. Ingen Straale
Af Lyset trængte dengang i din Sjæl.

Lillemund.

Dog var det lyst for mig. Det var som Alting
Idrømme sig gestalted i mig selv;
Det var, som Lyset udgik fra mit Indre,
Som hver en Røst benyttede min Tunge,
Som hvert et Syn paa eengang laae i mig,
Mens dog jeg selv beskuede dets Glands.
Selv da Du nærmed Dig, og lagde Ringen
Ned paa mit Hjerte, mens din Mund mig hilste,
Selv da fornam jeg intet Fremmedt — nei!
Det var, som længe alt jeg havde kjendt Dig.

Pipi.

Dog saae Du aldrig mig, og aldrig skued
Jeg Dig, o Lillemund, før denne Nat.

Lillemund.

O seer Du, alt for mange Aar tilbage,
Dengang jeg var et lille Barn, og boede
I Byen hos min Fader, jeg fornam
En mægtig Længsel efter Dig — dog vidste
Jeg ei endnu, at det var Dig, som rørte
Mit Hjerte saa. Da længtes jeg fra Byen
Til Skoven ud, ud til de høie Bjerge,
Til Vandet med de perleklare Bølger,
Til Luften med de purpurrøde Skyer.
Og da jeg nu den høie Skov betraadte,
Da var det mig, som var jeg Himlen nær,
Som følte jeg med Jorden mig beslægtet.
Thi skued Græsset jeg besaaet med Blomster,
Saae jeg det ranke Træ med dunkel Krone,
Og hørte jeg den blanke Kilde risle
Mens Solens sidste Straaler den belyste:
Da sank mit Knæ til Jorden ned, mit Øie
Af Glæde fyldtes da med milde Taarer. —
Saa gik den første Tid, da mærked jeg
At meer og meer med Sorg min Fryd omskifted:
Ind i den mørke Skov jeg ofte gik,
Og hele Dage gik jeg her alene
Og talte med mig selv, mens tidt jeg græd

Og lagde i det blode Græs mit Hoved,
Thi kun af Jorden selv jeg suged Trøst.
Kom da et Daadyr, kom en Hind forbi,
Da kaldte jeg ad det, og stedse fulgte
Det lette Dyr min Røst; og om dets Hals
Jeg slynged Armen da, og kunde sidde
I mange Timer saa og tale med det,
Og i dets klare Øine skue dybt.
Da var det mig, som var nu Alting dødt,
Kun Dyret ei, det levende, det glade.

Pipi.

Du skulde seet til Luften, Lillemund;
Op til den lette, lyse, klare Luft.

Lillemund.

Ja op til Luften førte mig min Længsel!
Thi snart var Skoven ei, var Dyret ei
Mit Hjerte nok; bestandig end jeg følte,
Der var en Herlighed, som Jorden ei,
Som Blomsten, Dyret ei mig kunde skjenke.
Da saae jeg op til Fuglene, hvis Vinger
Bar dem i Luftens lyse Rige op;
Da saae jeg Skyens Flugt, mens alle Farver
Sig speiled i dens Glands — da hørte jeg
Paa Vindens Toner, paa de sagte Stemmer,

Som hver en Aften for mit Øre klang.
Steg Maanen saa blandt mørke Skyer frem
Og sendte sine Straaler gjennem Lunden,
Da var det mig, som alle Straaler talte:
Kom! Jil til Luften, iil til Lyset hjem!
Hver Dag med Fuglen steg min Sjæl iveiret,
Og hver en Nat bar Drømmen mig til Skyen,
Paa hvilken let jeg Stjernen gled forbi.
Saa leved jeg i Længsel og Forventning;
Men da forbarmed Luften sig, og aabned
Sin Herlighed for mig den stille Nat.
Jeg skued Dig Pipi — jeg saae din Moder,
Og ingen Sorg var meer, og intet Savn.
Jeg vidste nu, at det var Dig jeg elsked,
At det var Dig, som drog min Hu mod Oven,
Thi hvad mig Luften var, blev Jorden nu.

Pipi.

O Lillemund, hvor klinger sødt din Tale!
For mig er Jorden ei Forviisning meer,
Da Du nu boer paa den; thi Alt hvad Luften
Af Skjønhed og af Lys og Lethed eier,
Jeg skuer i dit Væsen yndigt samlet.
Dit lyse Øie er som Stjernens Skin,
Din Kind er som det første Morgenskjær,

Din Tanke er som Skyen — snart den stiger
Med alle Farver smykt, og snart den synker
Som Duggens Perler ned i stille Glands.
Hvor er Du yndig Lillemund, som nu
Du sidder ved min Fod og seer iveiret.
Hvor skjøn er Jorden, som har sligt et Barn!

Lillemund.

Men Du, som er fra Lyset, aabenbar mig
Hvad jeg har følt, men hvad jeg ei forstaaer.
O løft det Slør, som dækker nu mit Blik!
Thi det er sødt at lære; hver en Kundskab
Jeg synes stammer ned fra Kjærlighed.

Pipi.

Hvad vil Du vide helst?

Lillemund.

Helst vil jeg vide,
Om Kjærlighedens hellige Natur.

Pipi.

Besku da Rosen hist, som staaer i Græsset;
Den steg af Jorden frem, en dunkel Spire,
Der al sin Længsel aanded ud i Duft.
Men denne Duft steg skjælvende iveiret,
Og bragte Luftens Aander, Lys og Varme,

Den unge Roses længselsfulde Bøn.
Da steg de tvende Alfer hurtig ned
Og nærmede sig Rosen, som de favned
Saa ømt, at stærkt den rødmed første Gang.
Nu svulmed daglig høiere dens Bryst,
Og daglig blev dens Farve mere herlig,
Og daglig af dens aabne Bæger Duften
Steg mere liflig, mere salig frem.
O seer Du, Lillemund, hvor hist den staaer —
Snart vil sit Bæger med et Suk den lukke,
Thi bort med Natten flygter Lys og Varme.
Da drømmer den, af Luften sagte vugget,
Om begge Alferne, og vaagner atter
Den næste Morgen rødmende af Lyst.
Saa lever Rosen — alle Blomster leve
Paa samme Viis.

Lillemund.

Ja ned fra Oven stiger Lys og Varme,
Og møder Jordens Længsel med sin Magt.
Men hvad er Alfers Ophav da?

Pipi.

De lyse,
Som boe i Luften, stige ned fra Solen,
Og aldrig af en Dødelig beskuet

De svæve allevegne. Deres Læber
Oplukke Blomstens Knopper med et Kys;
Fra Purpurskyen straale deres Kinder,
Og det er dem, som dandse let paa Vandet,
Naar Bølgen glimrer i det blanke Lys.
Men ned fra Maanen stamme Jordens Alfer,
De hvide, som i Skoven ofte skues
I maaneklare Nætter; deres Hænder
Igjennem Jorden lede Vandets Kilder;
De lægge Frugtbarhedens lette Slør,
Den hvide Taage, over Mark og Lunde,
Og strøe paa alle Planter Duggens Perler,
At Alting spire, Alting modnes kan.

Lillemund.

Hvor underfuldt er dette stille Liv!
Sig, er med Alfer Feerne beslægted'?

Pipi.

Ja Skovens Feer er Nattens stille Døttre,
Og brat for Dagen svinder deres Liv.
De bygge Drommens glimrende Palads,
Og lokke let de Dødeliges Tanker
Ind i det lyse, underfulde Slot.
Deri med sagte Fjed de vandre selv,

Med lange, ſtjerneſmykte Slør i Haanden,
Hvormed de dække Alt, at ingen Larm
Skal ſtyrte ned den ætherlette Bygning.

Lillemund.

O lær mig Et endnu, og jeg vil tie.
Sig hvo er Du, hvis Rige er i Lyſet,
Hvis Fod dog vandrer paa den mørke Jord.
Thi ſkjøndt jeg ſkued Alt den ſtille Nat,
Og hørte alle Ord, din Moder talte,
Dog tørſter Hjertet efter ſtørre Kundſkab,
At det maa fatte, at Du elſker mig.

Pipi.

See, Lillemund, fra Jorden halv jeg ſtammer
Og halv fra Luften. Ogſaa jeg er født
Af Jordens Længſel og af Luftens Lys.
Og derfor er mit Rige dobbelt; derfor
Beherſker jeg de lette Feer og Alfer,
Mens dog mit Hjerte higer efter Dig.
Vel er jeg fremmed her, ſkjøndt her paa Jorden
Jeg deler alle Dødeliges Vilkaar;
Men dog kan Støvet ei min Sjæl forlade
For Du mig følger. Først ved Dig mit Hjerte
Blev levende: det døde, ſkilt fra Dig.

Lillemund.

O lyse Aand! hvor trænger nu dit Die
Med sine stærke Straaler i mit Hjerte,
Og vækker al dets Længsel og dets Lyst.
Hvor føler jeg, at Varmen føder Livet,
Thi alle bundne Tanker nu befries
Ved dine Ord, som Blomsterne ved Solen;
Og alle Hjertets dunkle Spirer vaagne,
Og stige op som Duft — et helligt Offer,
Der fylder nu med Salighed mit Bryst.
Er Du ei min? Her knæler jeg for Dig,
Tag denne Bøn: Lad aldrig mig alene,
Men lad mig følge Dig og være din:

Pipi.

Du stille Væsen med min Sjæl beslægtet,
Stig op fra Jorden! See, en Gave skjenker
Jeg Dig til evig Pant, at jeg Dig elsker,
Et Tegn for Alle paa at Du er min.
See, Lillemund, alt Luften Du tilhører,
Thi tal med Luftens Sprog og ei med Jordens!
(Han løfter Lillemund op til sig og slynger sin Arm om hende.)
Med dette Kys din Læbe nu jeg løser,
Thi hæv som Fuglen nu dit Hjertes Vinge,

Og syng om Farven, hvori Glæden blomstrer,
Og syng om Længsel, hvori Livet boer!

(Han kysser hende).

Lillemund.

Grøn er Vaarens rige Throne,
Grønt er Haabets lyse Flor,
Grøn sig hvælver Skovens Krone
Paa den dunkelgrønne Jord.

Pipi.

Stærkere din Stemme klinge!
Høiere din Flugt nu gaa!
Dette Kys skal Dig bevinge,
Saa Du stiger mod det Blaa.

(Kysser hende).

Lillemund.

Blaa er Fredens milde Due,
Blaa den friske Blomster-Eng,
Blaa er Himlens høie Bue,
Blaa er Havets dybe Seng.

Pipi.

Alt, o Lillemund, du Søde!
Alt har Tonen større Magt;

Syng nu lifligt om den røde,
Om den stærke Farves Pragt.

(Kysser hende).

Lillemund.

Rød er Barnets Kind, der blunder,
Rød er Rosens unge Knop,
Rød gaaer Aftensolen under,
Rød staaer Morgensolen op.

Pipi.

Rød straaler Seier og Glæde,
Rødt blusser Kjærligheds Skin,
Rødt er det lysende Klæde
Over din Læbe og Kind.

Lillemund.

Stærkere Tonerne lyde
Nu i mit jublende Bryst.
Lettere Ordene flyde
Nu fra min Læbe med Lyst.

Pipi.

Bryd da det tvingende Fængsel!
Ryd da af Tonernes Frugt!
Syng om den vingede Længsel,
Syng om din Kjærligheds Flugt!

Lillemund
(hæver sig op og strækker Haanden høit iveiret).

Op fra de taagede Dale,
Op fra den fængslende Duft,
Opad mod Skyernes Sale,
Op til den luttrede Luft!
Der, medens Fuglene glade
Flyve med Sang mig forbi,
Der vil mit Hjerte jeg bade,
Der vil jeg Sjælen befri.
See hvor sig Glandsen fornyer
Nu i den luftige Ring!
See hvor de farvede Skyer
Svæve som Aander omkring!
Høiere! Opad min Vinge!
Stig over Skyerne smukt!
Hør kun hvor Tonerne klinge
Rundt om min jublende Flugt.
Deilige Melodier
Tale med smeltende Røst,
Salige Harmonier
Sende mit Hjerte Trøst.
Høiere! Flyv mod det Fjerne!
Bort fra det klingende Chor!

Op til den evige Stjerne,
Der, hvor min Kjærlighed boer.
Seer jeg ei der dit Øie,
Elskede! lyse i Glands?
Seer jeg Dig ei Dig boie
Der over Straalernes Krands?
Strækker Du ei dine Arme
Mod mig med kjærlig Iil?
Flyder ei Lys og Varme
Ud fra din Læbes Smiil?
O hvor din Glands mig saarer!
O hvor den qvæger mit Bryst!
Tusinde, tusinde Taarer
Kunde jeg græde af Lyst!

Pipi.

Hvad, du græder Lillemund?
Slaa igjen dit lyse Øie
Op mod Natten, mod den høie
Himmels straaleklædte Bund.
Seer Du hist den stille Skare
Stjerner rolig drage frem,
Som bestraale og bevare
Luftens ætherklare Hjem?

Lillemund.

Ak, de lyser ei for mig!
Ei ved dem min Sorg formildes,
Tegnet er de, at jeg skilles
At jeg fjernes skal fra Dig.

Pipi.

For vi skilles, fra min Haand
Dig en Gave vil jeg give,
Som dit Hjerte skal oplive,
Som forfriske skal din Aand.
Seer Du dette Blomsterbaand? —
Naar omkring din Skulder kun
Dette rige Skjærf Du slynger,
Det Forsvundne sig forynger
Herligt i den samme Stund;
Da i Fryd din Sjæl vil stige,
Vakt af disse Blomsters Duft,
Som en Fugl i Morgenluft
Gjennem Mindets stille Rige.

(Han slynger sit Skjærf om hendes Skulder.)

Lillemund.

Tag til Gjengjeld dette Slør!
Vel er denne Gave ringe,

Dog et Tegn det skal Dig bringe,
Om hvad aldrig i mig døer.
Hvergang Sløret let og hvidt
Flagrer hen i Luftens Vinde,
Om mit Hjerte skal det minde,
Der for Dig sig hæver blidt;
Hvergang Stormens stærke Tag
Høit mod Skyerne det hæver,
Det min Længsel er, som svæver
Op med stolte Vingeslag;
Hvergang sagte ned det daler
Af den friske Luft forladt,
Det min Længsel er, som taler
Svag og ængstelig og mat.
— Dog vi skilles, ak!

Pipi.

I Øvel
Næste Dag jeg her Dig møder.

Lillemund.

Dette Haab min Sorg forsøder.
Nu farvel!

Pipi.

Farvel!

Lillemund.

Farvel! (Lillemund bort).

Pipi (efter en Pause).

Stig kun frem du stille Nat,
Bred kun ud den dunkle Skygge,
Hvoraf dine Feer bygge
Op det luftige Palads.
Her paa denne stille Plads,
Hvor de sagte Vinde strømme,
Frem jeg kalder Jer, o Drømme,
At I vugge skal min Kind.
Hyll i Trylleløret ind,
Medens bort min Tanke viger,
Lillemund, at frem hun stiger
Gjennem Drømmen for mit Sind.
Alle Former skal hun tage,
Klædt i alle Farvers Pragt
Skal min Sjæl forbi hun drage,
Og den fængsle med sin Magt;
Som en Tone fra det Fjerne
Skal hun sagte nærme sig,
Som en Rose, som en Stjerne
Stige herlig op for mig.
Hyllet mørk i Dødens Larve,
Skal hun bryde af sit Skjul

I den purpurrøde Farve,
Lig en deilig Sommerfugl!

Chor af Feer (bag Træerne)

Ned dit Hoved buk da
Mod den dunkle Jord!
Øine Øine luk da,
Lyt da til vort Chor!
Hvil i Græsset nu Dig blødt!
Snart Du sove skal saa sødt
Som en Fugl i Skoven.

Pipi.

Som en Fugl i Skoven.

Choret.

Foler Du, hvor Vinden
Svaler nu din Kind?
Drømmen alt forinden
Taler til dit Sind.
Baaren af den milde Luft,
Opad som en stille Duft
Den fra Hjertet stiger.

Pipi.

Den fra Hjertet stiger.

Choret.

Nu vi paa din Vugge
Lægge vil vort Slør,
Op vi nu vil lukke
Trylleslottets Dør:
Lillemund, der stiger op
Indig af en Rosenknop,
Nu dit Blik skal møde —

(Et dæmpet Skrig høres fra Skoven.)

Pipi (reiser sig pludselig).

Ha, men hvilket Raab mig vækker
Hist fra Skovens fjerne Vei!
Denne Tone, som mig skrækker,
Denne Stemme kjender jeg.

(Feerne forsvinde. Pipi vil ile bort, men møder idetsamme Hurlipurli, der kommer springende ind.

Pipi.

Hvorfra kommer dette Skrig?
Hvad betyder det vel?

Hurlipurli.

Krig!

Pipi.

Ha, men Røsten, som fornemme
Her jeg kunde — denne Stemme? ...

Hurlipurli.

Den var Lillemunds.

Pipi.

Hvordan!

Hurlipurli.

Sagen er saa klar som Vand.
Det var Lillemund, som bunden
Fortes hjemad gjennem Lunden.

Pipi.

Lillemund? Fortæl! Hvordan!
Hvem var Roveren?

Hurlipurli.

En Mand.

Pipi.

Ha, og Manden var alene?

Hurlipurli.

Ikke ganske. Fire pene
Folk med Spyd han førte an.

Pipi.

Skynd Dig! Hurtig Alt fortæl!

Hurlipurli.

Store Fyrste! seer I vel,
Der er hændt, hvad hændes ofte:
Det man før Gesandten lovte,
Negter nu man uden Skjel.

Pipi.

Hvad blev da Dig lovet? Tal!

Hurlipurli.

Lillemund til Jer Gemal!
Men nu atter hjem til Lunden
Fører Skaren hende bunden,
For imorgen næste Dag ...

Pipi.

Ha Du tier! Alt Du skrifte!

Hurlipurli.

For den Lille bort at gifte
Til Hr. Flynder.

Pipi.

Næste Dag?

Hurlipurli.

Tingen er en afgjort Sag.
Jeg af Jægeren det hørte,

Hvem bag Lyset og man forte
Med den samme List og Svig.

Pipi.

Og Du kasted ikke Dig
Hele Skaren kjækt imode,
For med Lillemund at blode,
For at frelse Alt for mig!

Hurlipurli.

O betænk kun, der var Fem.
Myrdet, dræbt og sønderreven,
Idetmindste pryglet bleven
Var jeg sikkerlig af dem.

Pipi.

Ha! men endnu er det Tid.
Om en Time først fra Oven,
Maanens Fakkel gjennem Skoven
Straaler glimrende og hvid.
Flyv igjennem Krat og Torn,
Mens paa Alferne Du kalder!
Blæs, saa det i Skoven gjalder,
Med dit blanke Solverhorn!
Selv mod Øst jeg iler nu,
Du ved Kilden til mig støder;

Jeg med hundred Alfer møder,
Hundred Alfer samler Du.
Der vi Buerne vil spænde,
Derfra gaae i Kampen vi:
Lillemund jeg vil befri,
Eller Livet vil jeg ende!

(De ile bort, hver til sin Side.)

Fjerde Act.

Pladsen indenfor Volden.

(Maanen er kommen halv op bag Træerne og oplyser Scenen. **Polse,** med en stor Kobberkasserolle bunden foran sig, kommer gaaende ind med **Finesse,** der holder et Papiir i Haanden.)

Polse.

Her er Ingen. Vi faaer at gaae videre.

Finesse.

Stille! Kommer der ikke En derhenne i Skyggen.

Polse.

Jo .... det er Flodeskæg, der lusker omkring ved Træet. Hvad mon han bestiller der?

Finesse.

Hei Flodeskæg! Flodeskæg! Har Du hørt Proclamationen?

Flødeskæg (kommer tudende).

Hvad vil I mig? Aa! jeg er om en Hals.

Finesse.

Hvad er der iveien? Hvorfor tuder Du?

Flødeskæg.

Aa jeg er dødsens! Jeg kommer lige fra Krigsraadet, som har besluttet, at sende mig som Speider ud i Skoven til Fjenderne. Boffel har banket mig frygtelig, og truet mig med Livsstraf, hvis jeg ikke speidede godt.

Polse.

Og hvor vil Du nu hen?

Flødeskæg.

Ud af Bagporten til Skoven, forat gaae den visse Død imøde.

Finesse.

Saa see til, at Du taer Benene med Dig. Men har Du hørt Proclamationen?

Flødeskæg.

Nei; hvad er det for Noget?

Finesse.

Saa Du har ikke hørt den? Naa, godt var

det, at vi traf Dig. Polse, giv Lyd! og Du, Flødeskæg, lyt efter! Denne Republikens Proclamation skal oplæses for alle Borgerne, og vi ere just nu paa Veien, forat udføre det vigtige Hværv. Giv Lyd, Polse!

Polse.

Skal jeg slaae den store eller kun den lille Hvirvel, siden det er for Flødeskæg?

Finesse.

Nei, for Alting den store Hvirvel! Det er jo en Livs- og Dødssag og intet Børnespil. Slaae til, Polse!

Polse.

Jeg slaaer!

(Polse slaaer en stor Hvirvel paa Kasserollen, medens Finesse stiller sig med Papiret foran Flødeskæg. Naar Hvirvelen er forbi, læser

Finesse.

Borgere! Freden er ophørt; den høihjertede Republik har afslaaet Fiendernes skjændige Fordring: Udleveringen af Statens Qvinder. Borgere! Krigen er for Døren. Tvende mægtige Hære rykke frem og true Republiken med Undergang, men Republiken, støttende sig paa sin retfærdige Sag, leer ad disse Trudsler. Dog har den besluttet, i Overensstem-

melse med Folkeretten, at tage Forholdsregler, som, idet de tilintetgjøre Fienden, kunne opretholde Staten. Borgere! I Republikens Navn, og i Vægrings- og Overtrædelses-Tilfælde under Dodsstraf bydes og befales Folgende: „1) Consulerne have at tage de meest energiske Forholdsregler. 2) Statens Territorium erklæres helligt, hvorimod Skoven fra nu af erklæres i Beleirings- og Blokade-Stand. 3) Alt Statens Mandskab, fra 16 til 70 Aar, tilpligtes at indstille sig i Vaaben paa Voldene; dog undtages herfra, ifolge Folkeretten, de Syge, Sengeliggende og permanent Maveswage. 4) All Correspondence med Fienden er paa det strengeste forbudt. 5) Statens Love ere suspenderede, og et Krigsraad er oprettet, som har at kjende, domme og beslutte i Alt. 6) Republikens tre Consuler ere stemplede med Prædicat af tre Krigsraader.“ — Borgere! Kun til det Heles Bedste ere ovennævnte vigtige Bestemmelser tagne, derfor vil vistnok ingen ærekjær og retskaffen Mand have Noget imod at underkaste sig Dodsstraf, i Tilfælde af Overtrædelse; men idet enhver Stridsmand modig seer Fienden under Øine, ja selv naar han saaret og lemlæstet ligger paa Valdpladsen, vil han tænke: Held det Land som har en, om ikke fuldkommen — thi

hvad er fuldkomment? — saa dog temmelig fuldkommen Regiering; ogsaa jeg var en af dets Borgere. — Givet i Republikens Navn af dens tre Consuler: Boffel, Bonhas, Flynder. Som Secretair og Gesandt: Joachim Leopold Finesse. — Polse, slaa Slutnings-Hvirvelen.

Polse.

Jeg slaaer!

Flødeskæg.

Var det Proclationen?

Finesse.

Ja, nu har Du hørt hvad Du har at rette Dig efter. Nu afsted med Dig og speid!

Flødeskæg (for sig, idet han gaaer).

Det var en net Proclation! Nei! da var der anderledes Hold i min stakkels Mesters Taler. Der var ordentlige Been i de Næser han gav; men dette her — det er jo noget usselt Toi. Jeg tør bande paa det er af Finesse selv, for han taler altid om Folkeretten. (Bort.)

Polse.

Siig mig engang, Finesse! Hvorfor staaer der hvert Øieblik „Borgere" i Placaten?

Finesse.

Det vilde I forstaae, hvis I var Diplomat. Seer I, i enhver Proclamation skal der altid for hver femte eller sjette Linie komme det Ord: Borgere, eller Soldater, eller et andet saadant Udraab. Det er forat vække Tilhørernes Opmærksomhed og Selvfølelse. Det er akkurat, som om jeg, for hvert fjerde eller femte Ord, vilde puffe Jer dygtig i Siden og raabe: Polse!

Polse.

Det var da loierligt! Men skal vi videre, eller kan vi nu gaae hjem?

Finesse.

Nei! Vi maae op paa Volden til Snaps og Flaskefoer; de har endnu ikke hørt Proclamationen. Derpaa maae I hurtig begive Jer til Mønstringen, der om et Øieblik finder Sted her. Jeg skal ogsaa tilbage til Krigsraaderne og bringe Rapport.

Polse.

I har det godt, Finesse! I skal kun rapportere og proclamere.

Finesse.

Siig ikke det, siig ikke det, Polse! Hvad en

Statsmand lider i sit Hoved, naar hans Hjerne slider for det Heles Bedste, der er tusind Gange mere, end hvad I, som Kok, lider foran den hedeste Skorsteensild.

(De gaae.)

Bonhas og Flynder (træde ind).

Flynder.

Endnu er intet Mandskab forsamlet; hvad skal det betyde? Fjenden er i Anmarsch, og Soldaterne nøle.

Bønhas.

Giv Jer tilfreds Hr. Flynder! Om et Øieblik ville de være her. Snaps og Flaskefoer staae jo Vagt paa Volden, og Finesse har Ordre til, hver fem Minutter at rapportere, saa vi har Intet at befrygte.

Flynder.

Har I ladet Floskel vide, at han er udvalgt til at opmuntre Soldaterne?

Bønhas.

Ja; han var meget taknemlig fordi Republikens Valg var faldet paa ham, især da Boffel havde givet Gallimathiis Lovte derom.

Flynder.

Boffel opforte ſig juſt ikke paa det Bedſte i Krigsraadet. De Trudſler og plumpe Talemaader han overdængede os med, da vi ved Ballotering ſatte vor Villie igjennem, glemmer jeg ikke.

Bønhas.

Hvad vil I bryde Jer om det Hr. Flynder? Vi har jo Magten. Naar vi To holde ſammen, ere vi altid to Stemmer mod een Stemme, to Conſuler mod een Conſul, og to Krigsraader mod een Krigsraad.

Flynder.

Ja det er ſandt nok. Men ſkulde han prøve paa det ſamme Spil mod os, ſom mod Krumryg, ſaa maa han ſtyrtes.

Bønhas.

Jaa ſaa lad ham falde. Men ſaalænge Krigen ſtaaer paa, faaer vi holde gode Miner, thi hans Næver kunne vi ikke undvære.

Flynder.

Stille! Der har vi ham med alle Soldaterne.

(**Boffel** kommer marscherende ind paa Pladsen med de øvrige Borgere. Alle ere bevæbnede med Spyd, Stokke, Knipler osv. Naar de ere komne frem, danne de en Linie.)

Boffel.

Holdt! ... Retter Eder! ... Hviil!

Floskel (træder frem af Geledet).

Hr. Consul! Skal jeg nu begynde?

Boffel.

For mig maa I gjøre hvad Fanden I vil. Det er ikke med min Villie, at I her skal tale.

Bonhas.

Soldater! Efter Krigsraadets Beslutning er Floskel udvalgt til, før Kampen, at minde Eder og os Alle om vore Pligter og Forhaabninger, forat vi desfreidigere kunne gaae Faren imøde. Tal, Hr. Floskel!

Floskel (rømmer sig).

Consuler og Krigsraader! Borgere og Soldater! En vigtig Stund nærmer sig: Farens og Krigens Stund. Freden — hvis Velsignelser vi Alle kjende — kan ikke mere vedligeholdes uden Skjændsel, dette føler enhver ærekjær Borger, dette har Republiken indseet, da den for kort siden tilbageviste de fjendtlige

Gesandter, der endnu engang vilde formaae den til Udleveringen af Statens Qvinder. Krigen er altsaa uundgaaelig, og forat tilbagedrive Magt med Magt, Vold med Vold, ere vi her forsamlede i Vaaben. Men hvorledes styrke vi nu vort Sind til Kampen? Hvorledes gjøre vi vor Sjæle opoffrende og bringe vore Hjerter til at svulme af Tapperhed? Idet jeg saaledes spørger, er det ikke fordi jeg mangler Svaret; thi sandelig! der gives kun eet Svar paa dette Spørgsmaal; der er kun een Tanke, som paa eengang kan udvide Hjertets Aarer og sammentrække Armens Seener, hæve Modets Vinger og underkue Frygtens ængstelige Raab — denne Tanke er Tanken paa Fædrelandet. Fædreland! O hjerterystende Ord! Hvad minder du os ikke om? I dit Skjød stod vor Vugge, du gav os vor Amme, du hørte vor første Lallen og Stammen, hos dig nød vi vor Ungdoms uskyldige Glæder, du saae vore Taarer flyde og lyttede til vor skingrende Latter; i dit Ly knyttede vi vore første Venskabs- og Kjærlighedsbaand, du var Barnets Leder, Ynglingens Lærer og Mandens kraftige Støtte. Kaste vi Blikket frem, saa er du vort Haab, og skue vi tilbage gjennem Erindringens alvorlige Land, da see vi vore Fædre vandre i dine Dale, vi see dem

færdes hos dig, vi see dem blive gamle og affældige, vi see dem syge og sengeliggende, vi see dem døe og derpaa begraves i dine Skygger. — Fædreland! Og du skulde ikke nu bringe vort Hjerte til at svulme? For dig skulde vi ikke nu offre Liv og Alt? — O! idet jeg tænker paa dig, føler jeg først Glæde over at have Arme, forat kunne fegte for dig, over at have Been, forat kunne løbe for dig, over at have Tunge, forat kunne tale for dig, og endelig over at have Øine, forat kunne beskue din Herlighed. Borgere! tilgiver mig, men jeg kan ikke længer tilbageholde mine Taarer — og lad dem kun flyde, ja lad dem flyde rigelig, som et Offer paa Fædrelandets Alter.

Bonhas.

Leve Fædrelandet! Leve Republiken!

Borgerne.

Leve Fædrelandet! Hurra!

Gallimathiis.

Borgere! Paa Logikens Vegne maa jeg gjøre opmærksom paa det Grundfalske i Floskels Raisonnement. Denne Skov er ikke vort Fædreland længer end en Maaned. Her levede ikke vore Fædre — her stod ingen Vugge

— her gav Ingen os Die — her flød ingen Taarer, uden Floskels egne — her ...

Flynder.

Rolig, Hr. Gallimathiis! Det er kun Misundelse over Floskels herlige Ord, der taler af Jer.

Boffel.

Gallimathiis har Ret. Det Hele var noget Sludder.

Floskel.

Borgere! Miskjendelse er al Fortjenestes sande Skole. Det Reneste og Ædleste kan besmittes. Det ...

Boffel.

Stille! Der har vi Finesse med Rapport.

(**Finesse** kommer ilende.)

Bonhas.

Hvordan er det I seer ud?

Flynder.

Gode Hr. Finesse! I er jo saa hvid som en Væg. Hvad er paafærde?

Boffel.

Hvad Nyt fra Volden?

Finesse.

Grusomme Nyheder! Jægerne ere marscherede ud af Skoven, og fra den anden Side mylre Alferne frem. Der kommer bestandig Fleer og Fleer til.

Bønhas.

Og Alle ligesaa smaae som de Første?

Finesse.

Ja de see Alle ud som smaae Drenge i hvide Skjorter.

Flynder.

Det er et høist vidunderligt Folk. Havde jeg ikke seet dem med mine egne Øine, vilde jeg troe jeg drømte.

Boffel.

Hvad Vaaben har de?

Finesse.

Alle har de Buer i Haanden, hvormed de bestandig skyde. Seer I her paa min Kind den røde Plet — den er af en mat Piil, som for et Øieblik siden traf mig.

Boffel.

Det er jo et Loppestik.

Finesse.

Ja gid det var saa vel. Nei, det er et Pileskud. Aa! og saa har de bygget en stor Flydebro af Siv, og er ligeved at gaae over Aaen, forat storme Volden.

Flynder.

Saa er vi forlorne!

Bønhas.

Her er ikke længer Tid til at raadslaae. Op, alle brave Borgere, og forsvarer Fædrelandet! Speiler Jer i mig! Eders Consul skal foregaae Eder med et godt Exempel. Seier eller Død er vort Løsen! Op, at forsvare vor Constitution og vor Frihed! Med denne Kolle af durabelt Egetræ gaaer jeg i Kamp mod Alferne. Soldater! Op til Volden og følger mig!

Borgerne (uden Gallimathiis).

Op til Volden! til Volden! Hurra for Bønhas, vor store Consul, Hurra!

(Bønhas bort, i Spidsen for Floske, Pølse, Gallimathiis, Stiebeen og Bagflikke.)

Boffel.

I, Flynder, og I, Finesse, gaaer med Stikham til venstre Side af Skandsen til Snaps og Flaskefoer, og forstærker Posten mod Jægerne.

Flynder.

Det er ikke raadeligt, at alle Consuler sætte deres Liv ivove.

Finesse.

Heller ikke Statens Gesandt bør udsættes for Fienden. Hvem skal saa slutte Freden, naar Gesandten er slaaet ihjel.

Stikham.

Snak! Det skal have gode Veie. Vi har jo Stivbeen endnu.

Boffel.

Ingen videre Sludder om det! Troer I, at vi her holde Krigsraad? Afsted til Volden begge To. Raa — kan I lystre?

Flynder.

Jeg protesterer. Jeg er Consul og Krigsraad, og ligesaa god som Jer.

Boffel.

Gaaer I ikke øieblikkelig, skal I smage mine Næver.

Finesse.

Jeg protesterer ogsaa. Jeg er Gesandt ...

Flynder.

Jeg er Consul ...

Boffel (prygler dem).

Der har Du det som Consul — og Du det som Gesandt. Er I nu fornøiede, eller vil I hae mere? Afsted! Marsch! (Flynder og Finesse gaae). Stikham! bliv et Øieblik.

Stikham.

Men først maa jeg smage paa denne Flaske. (Trækker en Flaske frem og drikker). Saa — hvad vil I mig?

Boffel.

Hørte I, hvordan Bonhas blærede sig før? Han vilde give et Exempel for Folket; — den So med sine røde Fleskekjæver!

Stikham.

Ja han pustede sig op som en Kalkunsk-Hane, der skal til at slaaes.

Boffel.

Men hvor det er en ussel Karl, denne blegnæbbede Flynder.

Stikham.

Ja det er mine Ord! Jeg har altid sagt, han var en Kujon. (Drikker.)

Boffel.

Det er en ſtor Skam at vi ſkal hae en Conſul, ſom taer mod Prygl.

Stikham (drikker igjen).

Ja det er ſkjændigt! Maatte jeg raade, ſkulde baade Flynder og Bønhas have Fanden og ikke Brændeviin.

Boffel.

Hør Stikham! Jeg er kjed af at dele Regjeringen med to ſaa usle Karle, ſom denne Bønhas og Flynder. Har i Lyſt til at være Adjutant?

Stikham.

Hvorfor ikke det? Naar jeg kun faaer godt at leve af.

Boffel.

I kan æde og drikke ſaameget I vil, og naar I kun gjør hvad jeg ſiger, kan I commandere over alle de Andre.

Stikham.

Det er et Ord! Jeg er Adjutant!

Boffel.

Nu maae I ſee, at faae Snaps og Flaſkefoer

paa vort Parti. I kan love dem alt det Finkel, som I selv ikke gider drikke.

Stikham.

Saa staaer jeg inde for Snaps og Flaskefoer.

Boffel.

Ved første Leilighed erklære vi Republiken for ophævet, og indrette et Generalskab. Jeg bliver General og I Adjutant. Alle de Andre skal lystre eller hae Prygl.

Stikham.

Det er et Ord! De skal hae Prygl, og vi skal hae Brændeviin.

Boffel.

Og nu mod Fjenden! Jeg gaaer mod Alferne og I mod Jægerne. Giv Ingen Pardon; men slaae dem for Skallen, saa de trimle ned af Volden.

Stikham.

Det skal skee, General.

(Begge bort).

Jægernes Leir udenfor Volden.

(En høi Flydebro af Træ staaer opstillet som en Væg mellem Jægerne og Volden. Bag Broen sidder **Walter** paa en Græstørv. **Rudolph, Martin, Hans, Peter** og **Gronskolling** ligge bevæbnede omkring ham.)

Walter.

Nu hviil Jer ud et Øieblik.

Rudolph.

Nei hør!
Hør hvor med Stene de mod Væggen dundre.
De slog os gjerne Hjerneskallen ind,
Var Broen ei, der skjermer som en Hjelm.

Peter.

Det var et prægtigt Indfald af Jer, Herre,
At med I forte denne Flydebro,
Der over Aaen først os bar, og nu
Staaer som en Muur imellem os og Fjenden.

Hans.

Ja uden den var ei vi komne langt,
Da ei vi Bøsserne tør bruge.

Walter.

Nei,
Det har jeg svoret: Ingen dræbes skal.

Med Spydet og den korte Daggert vel
Jeg tænker, at vi Skandsen kan erobre;
Og riftes end vor Fiende lidt i Kjødet,
Saa skader det ham ei.

Martin.

Pistolerne,
Skjøndt ladede' kun med Krudt, dog gjorde Virkning.

Rudolph.

Ja Røgen dækked os da vi gik over,
Mens Vinden blæste Fjenden den i Næsen.

Walter.

Men til en Hjertestyrkning vi kan trænge.
Ræk mig min Jægertaske, Rudolph! — Martin!
Giv mig din Flaske og lidt Brød.

Martin.

For Pokker!
Jeg glemte begge Dele nys i Skoven,
Dengang vi over Aaen gik.

Rudolph.

Og Taſken
Den ligger sammesteds.

Peter.

I al den Støi,

Da Flydebroen kastedes i Vandet,
Jeg misted ogsaa der min Proviant.

Walter.

Hvad gjør vi nu da?

Grønskolling.

Herre! med Forlov,
Hvis I tillader, gaaer jeg over Vandet,
Og bringer inden fem Minutter Alt.

Walter.

Gjør det min Dreng!

Grønskolling.

Jeg ta'er Pistolen med.
Med den jeg vil forsvare mig mod Fjenden.

Walter.

Den er kun ladt med Krudt.

Grønskolling.

Det er det Samme;
Jeg skyder Alting ned, hvorpaa jeg træffer.
(Bort.)

Hans.

Den Dreng er ei saa gal! En dygtig Jæger
Engang han bliver vist.

Peter.

Ja lystig er han,
Og heller ei det fattes ham paa Mod.

Walter.

Men til fra Skoven han er vendt tilbage,
Saa hør, hvad nu Enhver har at besørge:
Du, Rudolph, gaaer til Alferne og melder,
At vi til fælles Angreb her er rede.
Siig dem, Signalet er et dobbelt Hurra,
Og naar det lyder tredie Gang, maae Alle
Paa samme Tid mod Fjenden løbe Storm,
At vi deslettere kan tage Skandsen.

Rudolph.

Vel Herre! Det jeg hurtig skal besørge.

(Bort.)

Walter.

Du Martin skal med Peter her Dig stille
Paa høire Side, medens Hans og jeg
Til venstre Kant af Broen vil os holde.
Mens En nu lader, skal den Anden skyde,
Saa Fjenden, naar Patronerne og Krudtet
Med Røg og Damp om Ørene ham flyver,
Skal troe sig Døden nær og tabe Modet.
Paa Post nu Alle! Martin!

Martin.

Jeg er færdig!

Walter.

Tag Riflen, Peter! Hurtig maa Du lade!

Peter.

Jeg er beredt!

Walter.

Vel! Hans, nu paa din Post!

Hans.

Her ſtaaer jeg, Herre!

Walter.

Selv jeg fyre vil.

Nu lægger an! Først ſkyder jeg, ſaa Martin!

(De give en Salve. Raab og Alarm fra Volden.)

Skoven.

(**Flodeſkæg** kommer luſkende ind med langſomme Skridt).

Flodeſkæg.

Det er en græsſelig Forfatning jeg er i. Træffer Fjenden mig her, bliver jeg uden videre hængt ſom en Speider; og kommer jeg heelſkindet hjem og ſkal op paa Volden naar Stormen begynder, ſaa er jeg

leveret. Mit eneste Haab og min Trøst er, at der stod i Proclationen, at de Mavesvage vare frie for at fegte, for det veed Alle, og det kan jeg bevise baade med Vidner og Atteſter, at jeg i lang Tid har havt en uhyre daarlig Mave. Men hør! Stille! .... Var det ikke Fodtrin? (lytter). Nei, det maa have været Bladene, der rørte sig. Jeg faaer at gaae længer frem; har jeg ikke seet idetmindste een af Jægerne, slaaer Bøffel Ryggen itu paa mig. (idet han gaaer, tager han nogle Gumlinger op af Lommen og begynder at gnave). Det er dog altid en Trøst i Nøden, at man kan spise; saalænge man spiser, er man glad og lykkelig; man gavner sig selv og skader Ingen .... Men hvor her er lyst! Det er ogsaa skrækkeligt med det Maaneskin! Det er jo reent umuligt, at speide sikkert i saadan et Skin ... Saa — nei nu gaaer jeg bestemt ikke længere. Jeg kan jo lyve og sige, at jeg har seet over 50 Jægere i Skoven. Ja havde jeg ikke min Løgn, kunde jeg ikke leve. Noget har jeg da ogsaa seet: først at det er Maaneskin — saa — ha! men aa! kommer der ikke En gaaende der? Det er en af Jægerne; han har en grøn Trøie paa, og en Fjer i Hatten (stiller sig bag et Træ).

Grønskolling (kommer).

Hvad var det? Jeg syntes der var En, som talte. Nei, her er Ingen. — Hvad seer jeg? Der ligger jo Jagttasken og Provianten. Godt at jeg fandt det her, ellers kunde jeg have gaaet længe og søgt i dette Tusmørke. Men der staaer bestemt En bag Træet — det er jo et Been, der stikker frem. Nu Mod Grønskolling! Ud med Pistolen! (raaber): Hvem der? — Ingen svarer. Hvem der? — Ha, han er bange; men jeg skal vise ham, hvor David kjøbte Ollet. Hei! vil Du frem, eller jeg skyder Dig en Kugle for Panden! (Trækker Flødeskæg frem). Hvad seer jeg? Flødeskæg! Hvor kommer Du her? —

Flødeskæg.

Aa, Hr. Jæger! Slaa mig bare ikke ihjel, jeg skal bekjende Alt.

Grønskolling.

Du sover nok? Kjender Du mig ikke?

Flødeskæg.

Nu har jeg seet Magen! Grønskolling — og i Jægermundering.

Grønskolling.

Ja jeg er bleven Jæger siden vi saaes sidst. Det

er noget Andet, end at gaae og luske i Rumpen paa Mester, og have Titel af Skovelig. Men hvordan er det Du seer ud? Du hænger jo med Halen som en forknyt Tævehund.

Flødeskæg.

Ak Grønskolling! Du veed ikke alle vore Ulykker. Mester er bleven affat og sidder i Fængsel; begge Jomfruerne ere arresterede, og jeg er reent berøvet min Indflydelse og Værdighed.

Grønskolling.

Ja det er sandt; Du seer umaadelig lurvet ud.

Flødeskæg.

Boffel har allerede pryglet mig ganske mør, og nu er jeg sendt ud at speide efter Fjenden.

Grønskolling.

Hvad, Du er en Spion? Fort afsted til Leiren! Du skal hænges. Naa, vil Du gaae! Seer Du denne Pistol — gaaer Du ikke strax, skyder jeg Dig ned.

Flødeskæg.

Skaan mig, skaan mig Grønskolling! Jeg skal aldrig gjøre det mere.

Grønskolling.

Ja hvis jeg tænkte som Du. Men jeg har gaaet i Mesters Skole og kjender min Pligt. Afsted med Dig!

Flødeskæg.

Aa jeg mærker, Du vil hævne Dig for Carbonaden.

Grønskolling.

Snak med din Carbonade! Fort, Afsted!

Flødeskæg.

Lad mig bare slippe denne Gang! Du skal faae Alt hvad jeg eier.

Grønskolling.

Deraf skal jeg blive fed! Lad mig see, hvad har Du i Lommen?

Flødeskæg (krammer Lommen ud)

See her! Her er en halv Pølse — her er en Skive Ost — her er et Stykke Brød med Smør paa — her lidt Grød i et Papiir — her . . . .

Grønskolling.

Ha ha, Tyvekoster!

Flødeskæg.

Nei, jeg forsikrer Dig — jeg svær Dig til Grønskolling . . .

Grønskolling.

Du lyver; men behold kun dit Kram! Vi har nok at leve af i Leiren; dog, skal jeg lade Dig slippe, maa Du ærlig bekjende Alt.

Flødeskæg.

Alt skal jeg bekjende — Alt skal jeg forraade, naar Du bare laer mig gaae.

Grønskolling.

Saa sig mig først, hvad Vaaben I har.

Flødeskæg.

Vi har to store Bunker Steen, 5 Spyd, 2 Økser, 6 lange Egekøller foruden 3 Kosteskafter.

Grønskolling.

Godt! Men er I noget forknyt derinde?

Flødeskæg.

Umaadelig! Stivbeen og Bagflikke ere færdig ved at revne af Angst.

Grønskolling.

Det er prægtig! Men har I megen Proviant?

Flødeskæg.

Der er næsten ikke mere tilbage, saadan æder vi af bare Bespppelse.

Grønskolling.

Hvordan gaaer det med Brændevinen?

Flødeskæg.

De drikke som Svampe forat faae Courage. Snaps og Flaskefoer ere allerede pærefulde.

Grønskolling.

Godt! Nu har jeg forhørt Dig; pak Dig nu bort!

Flødeskæg.

Een Bøn har jeg endnu. Skulde Fæstningen blive indtaget: lov mig saa, at Du vil skaane mig og min Familie.

Grønskolling.

Din Familie — hvad er det for en? Har Du lagt Dig Kone og Børn til, siden vi saaes sidst?

Flødeskæg.

Aa, jeg taler over mig af bare Angst. Jeg mener vor sorte Lænkehund, som jeg altid har elsket og sympaseret med, for det er saadan et ædelt og høihjertet Dyr.

Grønskolling.

Nu, vi skal see hvad vi kan gjøre for gammelt Kammeratskabs Skyld. Men saa maa Du strax strække Vaaben, naar vi komme op paa Volden.

Flødeskæg.

Det skal Du ikke sige mig to Gange. Jeg smider strax mit Kosteskaft og raaber: ned med Boffel!

Grønskolling.

Nu maa jeg sige Dig Farvel, Flødeskæg. Tjenesten kalder, og den er strix kan Du troe.

Flødeskæg.

Farvel Grønskolling! Glem ikke dit Løvte.

(De gaae bort til forskjellig Side).

Alfernes Leir.

(Nogle Alfer ere ifærd med paa Sivbaade at sætte over Aaen, andre ere allerede komne over, deriblandt **Pipi** og **Hurlipurli.**)

Hurlipurli.

Vog Jer vel, min ædle Prinds!
Dæk med Skjoldet eders Hoved,
At ei Stenene, som flyve
Uden Ophør ned fra Volden,
Eders Pande træffe skal.

Pipi.

Ha, jeg leer ad disse Farer!
Eet mit Hjerte kun opfylder,

Det er Tankerne paa hende,
Som man rovet har, min Brud.
Snart er alle Alfer ovre,
Snart min Skjændsel skal jeg hævne,
Snart jeg Volden skal erobre,
Tage Skandsen med min Haand.

Hurlipurli.

End, o Prinds, I vente maa.
Først naar trende Gange Hurra
Lyder hist fra Jæger-Leiren,
Da er Tiden først at storme,
Som Gesandten nys har meldt.

Pipi.

Nu lad Alferne forsamle
Sig om mig, og slutte Kredsen,
At de høre min Befaling,
Medens Posterne, som sende
Deres Pile op mod Volden,
Kalde Fjenderne til Kamp.

(Hurlipurli giver Ordre til Forposterne og Alferne, der slutte sig i Kreds om Pipi.)

Hurlipurli.

Alt, o Prinds, som I befaled,
Nu er efterkommet: Fjenden

Nu af tusind Pile skjules,
Saa I rolig tale kan.

Pipi (til Alferne).

Hører, Alfer, nu mit Ord!
Thi jeg kalder dennesinde
Troskabseden Jer i Minde,
Som I forhen mig tilsvoer.
Timen kommen er, da I
Skjændselspletten skal aftvætte,
Som man dristed sig at sætte
Paa Jer Fyrste, paa Pipi:
Lillemund vi skal befrie,
Hvem man vovet har at binde,
Hvem man fængslet holder inde,
Rovet ved Forræderi.
Thi at bryde Fjenden vovet
Har det Løfte, som ham bandt,
Som høitidelig blev lovet
Hurlipurli, vor Gesandt. —
Nu dog Hævnens Time slaaer!
Ikke Liv og Blod vi spare!
Ei vi agte Død og Fare
Mens til Kampen nu det gaaer!
Seer til denne Fane! Naar

Som en Fugl med løste Vinger
Stolt den sig i Luften svinger,
Da er Øieblikket nær —
(Man hører Jægernes Hurraraab.)
Hør! Fra Skovens høie Træer
Frem nu Hurraraabet bryder,
Og naar anden Gang det lyder,
Jer Alle til Gevær!
Selv jeg med den halve Hær
Frem til Kampen først vil drage,
Mens den halve blier tilbage,
Fort af Hurlipurlis Sværd.
(til Hurlipurli).
Først naar tusind skarpe Pile
Har til Flugten Fjenden kaldt,
Skal Du frem mod Skandsen ile,
Forat overvælde Alt!

Hurlipurli.

Jer Befaling og Jert Bud
Skal jeg trolig efterkomme.
(Hurraraabet lyder igjen.)

Pipi.

Nu er Fredens Tider omme!
Nu mit blanke Glavind ud!

(trækker sin Kaarde.)

Dette Sværd, o Alfer, skuer!
Jer til Seiren skal det vinke,
Som et Lyn det stolt skal blinke
Der, hvor Faren mægtig truer.
Aldrig af sin Glands forladt,
Skal det flyve som en Stjerne
Fra det Nære til det Fjerne,
Gjennem Slagets dunkle Nat.
Naar det flammer som en Kjerte,
Naar det farvet er med Blod,
Af dets Straaler eders Hjerte
Suge Tapperhed og Mod!

Alferne.

Ja til Kamp med modig Hu!
Som en Bølge følger Bølge,
Saa, o Konge, skal vi følge
I det vilde Slag Dig nu.

(Jægernes Hurra lyder tredie Gang).

Pipi.

Hører I det stærke Skrig?
Fremad nu paa Seirens Bane!

Følger eders Konges Fane!
Fremad Alfer, følger mig!

(Han svinger Fanen i Luften, og styrter frem mod Volden, fulgt af Alferne.)

Hurlipurli (efter en Pause).

Hør! hvor Larmen lyder nu
Hist fra Volden . . . see det blinker!
Det er Alfehærens Pile,
Som i tusindviis nu flyve
Gjennem Luften — men paa Skandsen
Alt for Synet nu sig blander,
Saa mit Øie Intet skjelner
I den tætte Trængsel meer . . . .
Atter nu Pipi jeg skuer —
See, ad Volden op han stormer
Fulgt af Alferne — sin Kaarde
Svinger han som Lyn mod Fjenden,
Mens den anden Haand iveiret
Holder Fanen stolt og høit . . .
Ha! tilbage nu han viger —
Ned han synker — Nei, han reiser
Sig igjen, og hver en Modstand
Svinder for hans kjække Mod.
Hør! hvor fra den anden Skandse

Jægerskarens Hurra lyder —
Ha Victoria vi seire!
See, paa Volden alt vor Konge
Planter Fanen . . . Fjenden flygter . . .
Nei, til Angreb atter fremad
Nu de storme . . . . Hæren viger —
Alferne tilbage trænges,
Og af Fjenderne omringet
Fegter ene nu vor Konge,
Af sin hele Hær forladt.
Ha, til Hjelp jeg ile maa!
Fremad Alfer! Frem til Volden!
Frem! Vor Fyrste vil vi frelse,
Enten seire eller døe!
Fremad! Fremad!

Alferne.

Frem til Kampen!
Vi vil seire eller døe!

(Hurlipurli styrter frem, fulgt af de øvrige Alfer. Raab og Alarm fra Volden. Efter kort Tid komme Alferne flygtende tilbage uden Pipi og Hurlipurli.)

Alferne.

Vee os! Kongen er fangen,
Fangen er Hurlipurli,

Fanen er taget af Fjenden,
Vee os! Slaget er tabt.
Flygtende hjemad til Skoven
Ile vi nu, forat kalde
Aura, vor Dronning, til Hjelp.
Vee os! Kongen er fangen,
Vee os! Slaget er tabt.

(De ile over Sivbroen ind i Skoven.)

Femte Act.

(Et mørkt Fængsel, hvori **Pipi** og **Hurlipurli** ligge bundne).

Hurlipurli.

Drømmer I, min høie Prinds?
Intet Ord fra eders Læbe,
Intet Suk fra eders Hjerte
Har saalænge nu jeg hørt.
Ganske trist man blier tilmode,
Skilt fra Solen, skilt fra Maanen,
Rovet alle Spas og Leier,
Her i dette snevre, mørke
Melankolske Fangehul.

Pipi.

Ak, hvad hjelper Ordet meer?
Hvad er alle Suk og Taarer?

Intet kan min Smerte lindre,
Nu min Frihed jeg har tabt.
Overvunden, Lænkebunden,
Rovet Kjærlighed og Ære,
Er min Trøst alene Taushed,
Er mit Haab alene Død.

Hurlipurli.

Nei min ædle Prinds! et Stød
Kan endnu mit Hjerte bære,
Jeg endnu har Lyst at leve,
Tydelig jeg kan det mærke
Paa min sultne Maves Knurren,
Der bestandig skriger: Mad!

Pipi.

Mod mig selv er vendt mit Had.
Kun mig selv jeg maa anklage,
Selv jeg maa mig Alt bebreide,
Thi jeg selv er Skyld i Alt.
Hvi har Veien jeg mig spærret
Op til Luftens lyse Rige,
Til min Dronning, til min Moder,
Da jeg bortgav hendes Ring?

Hurlipurli.

Store Prinds! Af alle Ting,
Der for ſeent til Verden komme,
Allerdaarligſt er den Viisdom,
Der for ſildig bliver fodt.
End er Alt dog ikke ude,
End jeg Dolken hos mig gjemmer,
Hvormed vi tilſidſt vor Fjende
Kapunere kan i Mag.

Pipi.

Allerede ſnart en Dag
Ligge fængſlede vi bundne,
Og min Kaarde jeg berøvet
Taber ſnart det ſidſte Mod.
Hvor er Luften nu, den lette?
Hvor er Lyſet nu, det blanke?
Hvor er Kjærlighed, den hulde?
Hvor er Æren? — Alt er tabt!

Hurlipurli.

Stille! Hører I ved Døren
Noget rører? — Ha den aabnes!
Og en Straale nu af Lyſet
Til mit Øie trænger ind.

Pipi.

Ja en Skikkelse jeg skuer —
Dog paany den er forsvunden.
Døren lukkes, og det gamle
Mørke atter dækker Alt.

Hurlipurli.

Nei! et sagte Trin jeg hører —
Ha, hvem er der? — Ingen svarer.
Vogt Jer, Prinds! Det er en Morder,
Som i Mørket søger os.

Lillemund (træder frem).

Ingen Morders, o Pipi!
Foden er, som nu sig nærmer.
Intet Blod og ingen Taare
Har besmittet denne Haand.

Pipi.

Lillemund! det var din Røst!

Hurlipurli.

Saa farvel nu al vor Jammer!

Lillemund.

Ak i dette dunkle Kammer
Boer min Glæde og min Trøst!

Hurlipurli.

Ædle Jomfru! For paany
Meer I sukker eller taler,
Skær med Dolken Baandet over,
Hvormed os man bundet har.
Her I søge — her er Dolken —
Drag nu Kniven ud af Skeden,
Sønderskær den stærke Snor....
Saa — det letted; end et Snit,
Saa paa eengang er jeg klaret
Af det hele Filteri....
Bravo Lille! Nu min Herre
Skal jeg hurtig selv staae bi!
(Han skærer Pipi's Baand over).
Store Prinds! nu er I fri.

Pipi (springer op).

Ja nu ruller atter Blodet,
Og jeg føler nu, hvor Modet
Svulmer atter i mit Bryst —
Lillemund, mit Hjertes Lyst,
Ved dit Bryst, i dine Arme
Lad mig nu mit Hjerte varme,
Lad mig styrke nu mit Sind.
O, at ikke jeg kan skue

Straalen af dit Øies Lue,
Ikke Rosen paa din Kind;
Mørket, der paa Alt sig lægger,
Som et Bind mit Øie dækker,
Og mit Øre lever kun.
Derfor tal til dette Øre,
At jeg gjennem Tonen høre
Maa din Sjæl, o Lillemund;
At dit Hjerte jeg fornemme
Maa i Klangen af din Stemme!

Lillemund.

O hvor vilde jeg, at nu
Jeg til Taushed maatte vie
Denne Læbe, og fortie
Hvad der fylder mig med Gru.
Ikke Faren aner Du,
Ikke Sorgen end Du kjender,
Der, en Rovfugl lig, sig vender
Mod dit Hjerte nu paany.
Lig den fjerne Uveirssky,
Som paa Himlens dunkle Bue
Mørk at samle sig vi skue,
Til den pludselig og brat
Bryder frem i Lyn og Torden,

Dækker Himlen, skjuler Jorden
Med sin ravnesorte Nat:
Saa er Faren, saa er Sorgen,
Ak, som inden næste Morgen
Over Dig vil bryde frem.

Pipi.

Farer? O jeg leer ad dem!
Sorger? Hvor kan Sorg mig trykke,
Naar som nu, min stolte Lykke
Fast jeg holder i min Arm?
Som en Bølge nu din Barm,
Fyldt med Uro og med Smerte,
Stormer heftig mod et Hjerte,
Der af Lyst og Glæde slaaer.
Dine Suk ei Sjælen naaer,
Kysset kun, det længselsøde,
Hvormed vore Læber møde
Omt hinanden, jeg forstaaer.

Lillemund.

Snart din lyse Drøm forgaaer;
Den er kort som Aftenrøden,
Thi med Natten kommer Døden,
Og dit unge Liv er endt.
Denne Dom blev mig bekjendt,

Skjøndt jeg fængslet holdtes inde,
Af vor rædselfulde Fiende,
Som til Skræk har Alting vendt.
Og jeg løstes af min Trængsel
Ved det frygtelige Bud,
Og jeg gjennembrød mit Fængsel,
Og i Frihed kom jeg ud.
Vagten her har jeg bestukket,
Døren har min Haand oplukket,
Til dit Hjerte fandt jeg Vei —
Ikke dog som Trøster, nei!
Er jeg her hos Dig i Nøden;
Som et Bud, der bringer Døden,
Selv tilintetgjort jeg staaer.

Pipi.

Jammer kun din Læbe spaaer.
Dog dit Ord kan ei mig bøie;
Ikke Taaren fra dit Øie,
Skjøndt jeg føler, hvor den rinder
Strømmevis paa dine Kinder,
Mig at skrække nu formaaer.
Tør dit Øie, stands din Klage!
Thi Du bringer selv tilbage
Frelsens dyrebare Skat.

Vild, min Skjæbne den er lænket
Fast til Ringen, jeg dig skjenked
Fordum i den stille Nat.

Lillemund.

Ned dit Ord mig slaaer i Stovet!
Intet kan Dig nu befrie!
Vee mig! Nu er Alt forbi —
Ak, thi Ring og Skjærf er røvet.

Pipi.

Ringen røvet? Naar og hvor?

Lillemund.

Hør mig! Thi din Moders Ord,
Da hun til et Skjold i Farer
Ringen gav Dig, jeg bevarer,
Og i Hjertet end det boer.
Derfor Ringen i en Snor
Som en Talisman jeg gjemte;
Hverken Dag og Nat forglemte
Jeg den dyrebare Skat.
O, men i den sidste Nat,
Da jeg, sænket dybt i Kummer,
Overvældet var af Slummer,
Ved en Larm jeg vaagned brat;

Og Tyrannen da jeg saae
Med det lyse Skjærf og Ringen
Bort at ile, medens ingen
Bøn og Raab han agted paa.

Pipi.

Vee mig! Saa maae vi forgaae.

Hurlipurli.

Ja, jeg kan ei skjønne andet,
End vort Liv er nu tilfals;
Alle er vi om en Hals,
Ogsaa jeg, det er forbandet!

Pipi.

Lillemund! men græd dog ei.
O hvor Smerten nu Dig ryster —
Lillemund! min Brud, min Søster,
Evig skilles ei vor Vei!

Lillemund.

Nei, din Skjæbne deler jeg!
Hvis Du frelses ei af Nøden,
Hvis Du synker under Døden,
Da vi Begge maae forgaae!
Naar din Undergang jeg saae,
Ak, som Lyset naar det slukkes,

Øiet evig skulde lukkes,
Hjertet høre op at slaae.
Men et Middel er tilbage;
Ja, igjennem Frygt og Klage
Vaagner Haabet i mit Bryst.
Her i Dolken er min Trøst!
Til Tyrannen vil jeg ile,
Naar igjen den dunkle Nat
Gjør hans Haand og Hjerte mat,
Mens den kalder ham til Hvile.
Frem jeg for hans Leie brat
Da vil træde — Dolken hæve,
Og tilbage fra ham kræve
Ringens kostelige Skat.

Pipi.

Lillemund! Din kjække Aand
Gjør, at Faren ei Du fatter:
Altfor høit dit Mod Du skatter,
Altfor stærk din svage Haand.

Lillemund.

Ja — vel er min Haand kun svag,
Vel er Armens Kraft kun lille,
Men mod alle Farer stille
Vil jeg alle Hjertets Slag.

For den ypperligste Sag,
For dit Liv jeg nu vil kæmpe,
Derfor ingen Frygt kan dæmpe
Og betvinge kan mit Mod.
Stærkt og kraftig nu mit Blod
Ruller gjennem Hjertets Aarer,
Og forbi er alle Taarer,
Som i Øiet nylig stod.
Ringen gaaer jeg nu at hente —
Min Tilbagekomst Du vente
Naar først Natten bryder frem;
Vender da jeg ikke hjem,
Da for evig tabt er Ringen,
Da er Døden nær, og ingen
Redning eller Frelse meer;
Da er selv jeg Livet røvet,
Sammenblandet da med Støvet
Den, Du aldrig mere seer.

(Bort).

Pladsen indenfor Volden.

(Midt paa Pladsen er opreist en Galge. Under den staaer **Stikham** og **Boffel**, der er ført Lillemunds Skjærf og Ring, og Pipi's Kaarde).

Boffel.

Er Gallimathüs kommen tilbage?

Stikham.

Endnu ikke; men jeg venter ham hvert Øieblik.

Boffel.

Er Folket sammenkaldt?

Stikham.

Ja; om fem Minutter møde de Alle her paa Pletten, saanær som Bønhas og Krumryg, der ligge bundne i Fængslet.

Boffel.

Imorgen lader jeg dem Begge hænge, saa er vi frie for dem.

Stikham.

Ja den Døde bider ikke, det har jeg altid hørt. Men naar skal Krigsfangerne dingle? Galgen har allerede længe været opreist.

Boffel.

Ja seer I, Stikham, jeg har ifinde, at udsætte Executionen til Natten, forat Alferne i Maaneskin-

net kan see deres Konge sprælle i Galgen. Det vil i Øieblikket jage dem paa Flugt.

Stikham.

Men endnu har ikke en Eneste af dem ladt sig see. Var det ikke bedst, vi endnu i Aften la'e Haand paa Værket, forat faae Blod paa Tanden til imorgen.

Boffel.

For mig gjerne! Saasnart Forsamlingen er forbi, kan I hænge dem.

Stikham.

Og hvad Toserne angaaer, blier det jo ved Aftalen? Imorgen gifter I Jer med Rødkind, og jeg taer Lillemund.

Boffel.

Ja Flynder kan gaae Fanden i Vold, det er en Kujon. Men det er en trodsig lille Tos denne Lillemund; tag Jer ivare for hende! I skulde bare have hørt forrige Nat, hvor hun peb og skraalte, da jeg tog Skjærfet og Ringen fra hende.

Stikham.

Det skal hae gode Veie. Naar hun først er min

Kone, skal jeg prygle hende saalænge til hun holder af mig. Men der kommer Gallimathiis!

Boffel (til Gallimathiis).

Naa, har I bragt Tingen i Rigtighed?

Gallimathiis.

Ja Hr. General! Vaabenstilstanden med Jægerne er efter gjensidig Overeenskomst bestemt til to Timer; i hvilken Tid alle Fjendtligheder skulle ophøre.

Boffel.

Godt! I den Tid kan Alt være afgjort herinde. Men var de noget forknytte, disse Hunde af Jægere? Nu har Beleiringen snart varet et Døgn, og endnu er de lige nær.

Stikham.

Ja det Eneste de har erobret, er Bagflikke, der imorges rullede ned ad Volden, da de gave en Salve.

Gallimathiis.

Desværre vare de meget lystige endnu. De sang og drak, og det forunderligste var, at Hr. Bagflikke, hvem jeg traf med et stort Glas i Haanden, lod til at være yderst fornøiet.

Boffel.

Den Hund! Faaer jeg Fingre i ham, skal han øieblikkelig hænges som en Forræder. Men har I nu

præpareret Jer til Forſamlingen? Har J Talen færdig? For uagtet jeg bryder mig Fanden om en Tale, ſaa kan det dog aldrig ſkade, at ſige dem reent ud af Poſen, at de ſkal lyſtre eller hae Prygl.

Gallimathiis.

Stol J paa mig. Da jeg tilſagde Jer min Biſtand, forat grundlægge den ny Forfatning, den eneſte, ſom nu kan redde Staten, — da handlede jeg ikke i Taaget. Talen er færdig — Grunde, overveiende Grunde ere beredte — Præmisſer ere opſtillede, og den fyldeſtgjørende Slutning uddraget.

Boffel.

Skulde der imidlertid være haarde Halſe, ſaa gjør vi kort Proces med dem. Jeg ſelv vil ſtaae her, naar J taler til Folket, og øieblikkelig ſlaae den paa Snuden, ſom gjør Indvendinger.

Gallimathiis.

Nei, J tør ikke være tilſtede. Uſynlighedens Nimbus maa omgive Jer. J tør paa ingen Maade lade Jer ſee under Forſamlingen.

Stikham.

Bryd Jer heller ikke om det, General! Jeg ſkal underſtøtte Taleren med ligeſaa kraftige Argumenter, ſom J ſelv.

Boffel.

Saa vil jeg da gaae og tage mig en Luur til Sagen er afgjort; der kommer allerede Stivbeen og Polse.

(han gaaer).

(Stivbeen, Polse, Finesse, Flyuder, Snaps, Flaskefoder, Floskel og Flodeskæg træde efterhaanden ind, og danne en Kreds om Stikham og Gallimathiis).

Stikham.

Tager nu Alle Plads under Galgen, ligesom jeg sætter mig her. Vi skal have en lang Tale af Gallimathiis, saa vi nok kan behove at hvile. Naa — hvorfor sætter I Jer ikke? Ned i Græsset, siger jeg!

Snaps.

Ned i Græsset!

Flaskefoder.

Den, som nu bliver staaende, er en Forræder!

(Alle sætte sig, undtagen Taleren).

Gallimathiis.

Borgere! Der gives Tilfælde, hvor Alt gjærer, hvor Alt ryster i sine Grundvolde, hvor Fornuftens Love ophøre og Naturens begynde — slige Tilfælde have vi oplevet. De Statsformer, hvorunder vi en

kort Tid følte os lykkelige og tilfredse, fordi de vare byggede paa Fornuftprincipper — disse Statsformer ere ikke mere. Anarchiet vexlede med Republik, og Republiken er atter gaaet tilgrunde for Naturens vieblikkelige Krav. Thi kunne vi miskjende, o Borgere, at Naturen, paa Grund af de meest trængende Omstændigheder, virkelig gjør sit Krav gjeldende? Kunne vi et Øieblik tvivle om, at i de Ulykker, hvori vi nu befinde os, nemlig Krig, Oprør, indvortes Tvedragt og Arrestationer, at i disse Ulykker Naturen ikke blot gaaer over Optugtelsen, men ogsaa over Fornuften, og at følgelig den raa Kraft er den eneste Statsform, der nu kan frelse og sikkre Alt? Nei! vi kunne ikke tvivle derom. Og isandhed! den raa Kraft har ogsaa sin gode Side. Dens onde Side er nemlig den, at den er raa; dens gode derimod, at den er en Kraft. Men Kraften, hvad enten den sidder i Hovedet eller i Næverne, har den Egenskab, at den kan fortære og overvælde Alt. Den raa Kraft vil altsaa, som Kraft, kunne fortære sin egen Raahed, og blive til en sleben, til en dannet, til en heldbringende Kraft. Dette Punkt maae vi paa ingen Maade tabe af Sigte, o Borgere, ved den høist vigtige Sag, som vi her skulle overveie med hverandre; thi tabe vi

dette Punkt, saa tabe vi Centret i vor Cirkel; med andre Ord, vor Cirkel bliver ikke meer en Cirkel, men triller ud til en lang uendelig Linie. (snyder sin Næse).

Stikham.

Hvad Fanden er det, Gallimathiis? I taler jo ikke et eneste Ord om Boffel.

Gallimathiis.

Stille Hr. Stikham! Det kommer. — Efter saaledes, o Borgere, at have sat Jer paa det philosophiske Standpunkt, gaaer jeg nu over til det historiske; thi som bekjendt, er Philosophien Præmisserne til Historiens Conclusion. At vi ere i Krig, kan ikke være Jer ubekjendt, o Borgere, da I selv have kæmpet mod Fjenden. At vi nu have Vaabenstilstand, er ligesaa afgjort, da Alferne endnu ikke ere vendte tilbage fra Flugten, og vor anden Fjende, Jægerne, har indvilliget i Samme; men hvad jeg især vil udhæve og lægge Alle paa Hjerte, er Angrebet i forrige Nat, hvilket vi kun med den største Anstrængelse formaaede at tilbagedrive. Jeg selv var Øienvidne til Alfernes Angreb, jeg har altsaa en uomtvistelig Ret til at tale med. Jeg var selv blandt de Flygtende ved den rædsomme Storm paa Volden, jeg maa altsaa erklæres for aldeles upartisk, naar jeg paastaaer, at det

ene var Hr. Boffels store Kraft, der reddede Staten. Thi medens vi Andre ikke vare istand til at holde fast paa en eneste af Alferne, der flode sammen som Luft mellem vore Fingre, fangede Boffel de to faste Legemer iblandt dem, deres Konge og deres Gesandt. Ved denne, ligesaa kjække som dristige Handling, reddede han Staten — reddede han os.

Stikham.

Ja det er vist! Boffel er Statens Befrier. Hurra for Boffel!

Snaps og Flaskefoder.

Boffel leve! Hurra!

Gallimathiis.

De senere Tildragelser kunde jeg egentlig springe over, o Borgere, da de ere Jer bekjendte; men da jeg ved denne Overspringen vilde gjore et Spring i Beviset, maa jeg tage dem med for Stringensens Skyld. Hele Dagen har vi under Boffels Anforsel paa det Modigste kæmpet mod Jægerne, uden at tabe en eneste Mand, paa den usalige Bagflikke nær; men hvor glimrende end Kampen var mod den udvortes Fiende, maatte vi dog see Forræderiet spinde sit sorte Net i vort Indre. Bonhas, ikke tilfreds med at Hr. Boffel ophævede Republiken ved, da Roden krævede

det, at staae frem som Dictator — Bonhas, siger jeg, vilde grave en Grav for Andre; han er selv falden deri. Han og Krumryg sidde nu fængslede, og vente imorgen den retfærdige Dom. Begge ere de lige strafskyldige, thi Begge vilde de modstride Naturens Krav. Men vi, o Borgere! — Hvad bliver der for os at gjøre? Ville ogsaa vi kæmpe mod Naturens Love? mod Kraften, mod den raa Kraft, som vor egen Svaghed, som Krigen, som Alt kræver? Ville vi de jure affætte den Dictator, under hvem vi de facto ere bøiede? Ville vi forlade det philosophiske og historiske Standpunkt, og stille os paa Egoismens, paa Daarskabens, paa Utaknemlighedens Standpunkt? Nei! det ville vi ikke; men idet vi hylde vor Dictator, vor Befrier og General, ville vi, om end med bekymret og sorgfuldt Sind, dog gladeligen istemme: leve den raa Kraft! Leve Boffel!

Stikham.

Leve Boffel!

Snaps.

Hurra for Boffel!

Flaskefoder.

Leve Boffel, vor store General!

Stikham.

Hvorfor tier I Andre? Hvorfor raaber I ikke Boffel leve?

Floskel.

Hr. Stikham! Jeg protesterer. Det er mod min Overbeviisning, at hylde en Dictator.

Flynder.

Jeg protesterer ogsaa. Kun ved Vold og ikke ved fælles Beslutning er Republiken hævet, og jeg berøvet min Værdighed som Consul.

Finesse.

Ogsaa jeg protesterer. Jeg fordrer mig paany indsat som Gesandt, og paaberaaber mig Gesandtskabsretten.

Stivbeen.

Jeg iligemaade. Ogsaa jeg er Gesandt, og som saadan hellig.

Polse.

Den ny Regjering besidder ikke den fornødne Viisdom. Allerede det, at alt Statens Brændeviin er sat under de Herrer Snaps og Flaskefoers Inspection, maa forekomme enhver god Borger høist betænkeligt.

Flynder.

Ja skal Staten bringes paafode, maa Republi-

ken, maae Consulerne, maae Gesandterne igjen erkjendes; det er det første og vigtigste Skridt. thi den raa Kraft — det indrømmer jeg gjerne — kan være meget god i Krig; men naar vi først faae Fred, duer den ikke.

Stikham.

Saa? mener I det. I er altsaa Alle mod Boffel? — Hvad siger Du, Flodeskæg? Har Du ikke ogsaa Indvendinger, min Dreng?

Flodeskæg.

Ja, om jeg maa være saa dristig at sige det, skal jeg ikke negte, at jeg foretrækker Mesters milde Regimente for den raa Kraft — idetmindste naar jeg spørger min Ryg tilraads.

Stikham prygler ham.

See der har Du det — og det — og det — naa, hvad siger Du nu? Er Du endnu af samme Mening? — Seer I, alle I Slyngler, som her ere forsamlede, saaledes skal I Alle faae, naar I ikke øieblikkelig raabe: Boffel leve.

Floskel.

Jeg protesterer ....

Flynder.

Jeg protesterer paa det Ivrigste mod slig Voldsomhed.

Polse.

Statens Gryde udsættes for aldeles Tomhed, skal det blive saadan ved.

Finesse.

Jeg appellerer til Folkeretten.

Stivbeen.

Jeg ligesaa. Ogsaa min Person er hellig.

Stikham.

Hei! Her er jo Oprør i Leiren. Op Snaps og Flaskefoer! Op mine Drenge! og børst deres Rygge, til de lære at lystre.

Snaps.

Ja nu gaaer det løs!

Flaskefoder.

Ned med de Hunde! Ned med Oprørerne!

(Stikham, Snaps og Flaskefoder prygle de øvrige Borgere.)

Stikham.

Naa — har I faaet nok, eller vil I hae mere?

Alle.

Nei! Nei! Vi har faaet nok.

Stikham.

Raaber da Alle: Boffel leve! Leve vor store General!

Alle.

Leve Boffel! Hurra for Boffel! Hurra for vor store General! Hurra for den raa Kraft!

Stikham.

Saa! Det kan jeg lide. I gjor jo endog meer end jeg forlanger. Værer kun lydige, saa skal det ingen Nod have; men mukker I, faaer I Prygl. Nu gaaer jeg bort, at melde Generalen det glædelige Udfald af Forsamlingen; men glem ikke, at møde her paa Pletten om en halv Time, naar Solen er gaaet ned; for saa skal Alfernes Konge og Gesandt hænges her i Galgen, til afskrækkende Exempel for Jer og for Fjenden.

(Han gaaer, fulgt af Gallimathiis, Snaps og Flaskefoer).

Floskel.

Det gaaer forvidt! Al Humanitet, al Menneskekjærlighed maa aldeles gaae tilgrunde under et saadant Regimente.

Finesse.

Statens Ligevægt er aldeles ophævet; jeg seer ingen Redning mere.

Flødeskæg (kaster sig ned paa Jorden).

Ogsaa min Ligevægt er ophævet, saadan har det Bæst pryglet mig.

Stivbeen.

Flynder! I staaer der og tier. Veed I Hjelp i Nøden, saa ud med det; thi dette er for galt.

Polse.

Ja tal Hr. Flynder! I har jo altid saamange gode Raad.

Flynder.

Der er kun eet Middel til Frelse; det er, snareste muligt at befrie Bonhas og Krumryg, og saa med forenede Anstrængelser fælde Tyrannen.

Alle.

Ned med Tyrannen!

Flynder.

Uagtet Fængslet bevogtes af Statens to store Hunde, vil det ikke være vanskeligt, at befrie de Fangne.

Flødeskæg.

Det paatager jeg mig. Hundene ere mine gode Venner, for jeg giver dem hver Dag Mad; og med denne Kniv skærer jeg Baandene over paa Døren og paa Fangerne.

Flynder.

Lad os saa strax skride til Værket. Saasnart Bønhas og Krumryg ere befriede, maae Alle bevæbne sig og møde her, hvorfra vi begynde Angrebet. Med Bønhas i Spidsen frygter jeg ikke for Udfaldet, for han har en umaadelig Courage. Er Alle nu enige heri?

Alle.

Alle ere vi enige! Ned med Tyrannen!

Flynder.

Nu tilside! at Ingen mærker Uraad. Altsaa om en halv Time møde vi her i Vaaben. Løsenet er: Ned med Bøffel! Ned med Tyrannen!

Alle.

Ned med Tyrannen!

(Alle bort.)

Fængslet.

(**Hurlipurli** ligger og sover. **Pipi** sidder halv opreist i en Krog af Fængslet.

Pipi (efter en Pause).

Intet Fodtrin end sig nærmer,
Ingen Stemme, som forkynder
Lys og Frihed, end jeg hører,

Ingen Straale klarer Mørket,
Som omringer her mit Blik.
Mens de lange Timer gik,
Mens i Frygt og Angst jeg skjælved,
Rørte Døden ved mit Hjerte,
Og et Billed har jeg skuet
Af min dræbte Faders Aand.
End som før jeg seer hans Haand,
Da han vinked mig at følge;
End jeg seer hans dunkle Øie
Fyldt med Taarer, da han peged
Paa sin blodbestænkte Pande;
End hans Stemme kan jeg høre,
Da han uden Ord mig kaldte
Ned i Graven til sit Hjem.
Fader! O lad end mig leve!
Lad mit unge Liv ei ende
Her i Skjændsel og i Løn!
Moder! Moder! hør min Bøn!
Skjøndt dit Bud jeg har foragtet,
Dog endnu jeg er din Søn.

(synger med sagte Stemme.)

Lad igjen mig skue
Luftens blanke Kind,

Rød af Solens Lue,
Hvid af Maanens Skin.
Bort fra dette Fængsels
Nat, saa kold som Jis!
Opad til min Længsels
Lyse Paradiis!

Der jeg atter synge
Vil i Fryd paany,
Vil mig atter gynge
Paa den røde Sky,
Vil, mens Vinden fjerner
Baaden let og fri,
Seile alle Stjerner
Stoltelig forbi.

O forsvundne Dage!
Da jeg iilte saa,
Uden Sorg og Klage
Gjennem Himlens Blaa;
Herlig Vinden fyldte
Skyens blanke Seil,
Maanen let forgyldte
Hele Luftens Speil.

Naar jeg ned da vendte
Blikket fra mit Hjem,
Saae jeg Jordens kjendte
Billed stige frem;
Skove, Dale, Høie,
Havets hele Krands
Indigt for mit Øie
Laae i Stjerneglands.

(Kaster sig paa Knæe.)

O min Moder kjære!
Glem ei reent din Søn!
O lad Luften bære
Op til Dig min Bøn!
Lad ei Død og Jammer
Her mit Hjerte naae:
Skilt fra Lysets Flammer,
Langt fra Himlens Blaa.

Hurlipurli (reiser sig op.)

Herre! Herre!

Pipi.

Ha, hvad vil Du?

Hurlipurli.

Er det Jer, som taler, eller
Var det Gjenlyd af min Drøm?

Pipi.

End Du drømmer! Sov ei længer,
At ei Timen, som os bringer
Enten Døden eller Frihed,
Uberedt Dig træffe skal.

Hurlipurli.

Vaagen er jeg, ha men sælsomt
Nys jeg drømte.

Pipi.

Hvad var Drømmen?

Hurlipurli.

See, mig syntes, at jeg vandred
Atter hjem til Østerlandet,
Og jeg fryded mig ved Tanken
Om min skjønne Gemalinde,
Og de otte vakre Sønner,
Som jeg atter skulde see. —
Alt jeg skued Bjergets Hule,
Alt sig Hjemmets Dore aabned,
Og den lystige og glade

Haabefulde Kobold-Skare
Stormed ud med Skraal og Skrigen,
Forat hilse deres Fa'er.
Men mit Hjerte og mit Øie
Søgte kun min Gemalinde;
Og jeg saae den Ædle skride
Frem af Hulen, og paa Armen
Holdt hun høit en lille Pode,
Der med røde Øine smilte
Op til hende, mens hun klapped
Med sin Haand dens røde Haar.
— Hvorfra kommer denne Unge?
Skreg jeg, mens af Harm jeg skjælved,
Selv jeg har kun otte Sønner,
Men jeg seer, at Du har ni.
Men den Ædle svared: Kjære!
Troer Du, at med tomme Hænder
Jeg min Husbond skulde hilse?
Nei, en Gave jeg Dig bringer,
En Present jeg ved din Hjemkomst
Med en Kobold her Dig gjør.
Dog, jeg knytted vred min Haand
For den Frække strengt at tugte,
Og for strax min Skam at hævne,

Greb jeg Ungen, og i Panden
Paa hans Moder jeg ham slog.
Da opløftede den Lille
Sligt et Skraal, at Jorden rysted,
At de stærke Fjelde revned,
Og at selv jeg vaagned op . . .

Pipi.

Stille! Mærker Du, at Døren
Paa vort Fængsel sig bevæger?

Hurlipurli.

Ja — det lysner . . .

Pipi.

Maanens Straale
Trænger ind nu til mit Øie.

Hurlipurli.

Døren aabnes —

Pipi.

Ha, jeg skuer
Lillemund —

Hurlipurli.

Og Ringen holder
Hun i Haanden.

Pipi.

Glæde! Glæde!

Hurlipurli.

Ha Victoria! Vi er frelst.

Pladsen ved Galgen.

Flodeskæg (kommer).

Saa! Nu er Alt paa det Rene. Ganske hemmelig har jeg listet mig ud af Statens Bagport, og aftalt med Grønskolling, at saasnart jeg svinger et hvidt Tørklæde paa Enden af mit Kosteskaft, kan Jægerne storme Volden, for saa er Alt i Forvirring herinde; fra den Side har jeg altsaa sikkret mig, hvis Fæstningen erobres. Bønhas og Krumryg har jeg med egen Haand befriet; af det Parti har jeg altsaa kun Godt ivente. Og nu kommer jeg lige fra Boffel, hvem jeg har forraadt hele vor Plan, saa jeg i ethvert Tilfælde maa høste min Løn, enten Staten saa bliver staaende eller falder. Nu maa jeg bare see, at holde mig neutral, for saa kan jeg altid lyve mig fra det Øvrige.

(Bort.)

(**Boffel** kommer med **Stikham.**)

Boffel.

Har I sagt dem til, at møde her?

Stikham.

Ja General! Inden fem Minutter møde de alle Tre. Gallimathiis gjorde rigtignok Indvendinger, og paastod, at han ikke havde lovet at fegte, men kun at tale for Jer; men saa sa'e jeg ham, at den raa Kraft nu havde Herredømmet. Saa gjorde han endnu nogle Indvendinger, men saa gav jeg ham et Par paa Skallen, og saa lovede han at komme.

Boffel.

Godt Stikham! Saaledes skal de Hunde have det. Jeg er bare bange for, at I ikke før pryglede de Andre nok, siden de allerede tør gjøre Opstand.

Stikham.

Jo jeg forsikkrer, jeg gav dem Puklen fuld. Men uden Fortrydelse, General! I har glemt at tage Jert Skjærf og Jer Kaarde paa; jeg skal hente begge Dele, og med det Samme faae Snaps og Flaskefoer med, inden de blive reent fulde.

Boffel.

Nei bliv kun Stikham! Baade Ring, Skjærf og Kaarde ere gaaede fløiten.

Stikham.

Hvadfornoget! Har der været Tyve hos Jer?

Boffel.

Seer I, som jeg allerbedst for laae og sov, vaagnede jeg med eet, ved at En trak mig i Fingeren. Jeg vilde strax springe op og tage fat — men tænk Jer bare! Foran mig staaer den Fandens Tos, Lillemund, med en Dolk, som hun sætter mig lige paa Struben, idet hun sværger, at stikke mig ihjel, hvis jeg ikke strax gav hende Ringen og Skjærfet tilligemed Prindsens Kaarde. Hvordan det gik til, veed jeg ikke, men som jeg følte Spidsen af Dolken paa Halsen, blev jeg ganske underlig tilmode, og lod hende uden videre tage hele Klatten. Saasnart hun havde Alt, fløi hun ud af Døren, og jeg sprang op, for at løbe efter hende, og give hende en god Dragt Prygl; men saa kom just Flødeskæg og fortalte mig om det ny Oprør — og saa fik jeg Andet at tænke paa.

Stikham.

Det var da Fanden til Historie. Jeg mærker, jeg vil faae min fulde Hyre med Tosen, naae hun først bliver min Kone. Men hvor gjorde I af Flødeskæg.

Boffel.

Han lovede at møde her omlidt.

Stikham.

Tag Jer ivare for den Dreng! Han er lobet over til Fjenden, det tør jeg bande paa.

Boffel.

Er han Forræder, skal han hænges. Men der har vi vore Folk.

(**Snaps** og **Flaskefoder**, ganske fulde, komme bevæbnede med Spyd. Bagefter dem, **Gallimathiis**).

Flaskefoder.

Hr. General!

Snaps.

Hr. General!

Boffel.

Hvad er paafærde?

Flaskefoder.

Jeg forlanger Retfærdighed. Snaps har bemægtiget sig den fælles Flaske, og drukket Brændevinen alene.

Snaps.

Der lei Du, min gode Flaskefoer! For seer J, Boffel, om Forladelse! Jeg mener Hr. General: vi vare just paa Hældingen med det sidste Anker og havde tappet en Flaske af; da faldt det Flaskefoer

ind, at det var nemmere at drikke af Tappen, end af Flasken, og saa la'e Svinet sig under Tappen og sugede — hvilket stred mod vor bestemte Aftale — og saa tænkte jeg: suger han, saa suger ogsaa jeg; og saa drak jeg Flasken ud, mens Svinet der, drak Ankeret ud.

Flaskefoder.

Hvad, kalder Du mig et Sviin? Hr. General! Jeg forlanger Lighed for Lovene. Skal jeg være et Sviin, saa skal han ogsaa være et Sviin.

Boffel.

Begge To er I Sviin; men hold nu Mund, og see til, I kan staae paa Benene. Naa Gallimathiis! Hvordan har I det? I staaer jo og ryster som et Espelov.

Gallimathiis.

Hr. General! Man har gjort Vold paa mine bedste Følelser, paa min Patriotisme og Fædrelandskjærlighed; man har med Magt tvunget mig til at gribe til Vaaben. Hr. Stikham har grovelig i mig krænket de almindelige Menneskerettigheder.

Stikham.

Sludder! Har I ikke selv bevist, at den raa Kraft nu skal regjere.

Gallimathiis.

Men ikke over mig: ikke over Intelligentsen, som altid bliver Hovedsagen.

Stikham.

Ja vist var det Hovedsagen; derfor slog jeg Eder ogsaa i Hovedet.

Boffel.

Stille! Stille for en Ulykke! Der har vi Rebellerne. Nu retter Eder! — Ingen begynder Angrebet, før jeg giver Ordre, men saa slaaer I ned forfode!

Stikham.

Fjenden gjør Holdt. — Krumryg og Bønhas træde frem med et hvidt Lommetørklæde paa et Spyd — hvad skal det betyde?

Boffel.

Stille! Lad os høre hvad de Hunde har at sige.

(Han gaaer Bønhas og Krumryg imøde. Begge Hærene rykke hinanden nærmere, og slaae en Kreds om Anførerne).

Krumryg.

Medborgere! Nylig undsluppen af Lænker og et vanærende Fangenskab, hvori jeg — med Taarer over den menneskelige Utaknemmelighed siger jeg det — hvori jeg, Statens Stifter, var holdt, fremstiller jeg mig atter for eders Aasyn. Dog ikke for at bebreide

Eder det Forbigangne, hæver jeg nu min Røst; thi mit Hjerte, af Naturen meget forsonligt, er nu aldeles forsonet, da ikke blot Flynder og Bønhas, men største Delen af Folket har indseet sin Vildfarelse og erkjendt, at der kun er Redning at søge i den eengang forsmaaede Forfatning — at det milde, det faderlige Anarchie, under en sand Menneskevens Præsidentskab, alene er det, der kan fremme det Heles Vel. Derfor kommer jeg ogsaa her som et Fredens Sendebud, forat tilbyde Alle Fred og Tilgivelse, under den billige Betingelse af sand Anger og Omvendelse. Hele den patriotiske Hær, som har samlet sig under min Fane, har allerede angret, og omvendt sig; og til Eder, til Eder mine forblindede Venner, gjør jeg nu det samme Spørgsmaal: Ville I angre og omvende Eder?

Boffel.

Og det vover din skjændige Hund at foreslaae? Du, som paa Grund af Opsættelse mod din General og Dictator, og Forførelse af Folket, allerede har forbrudt dit Liv? Seer Du Galgen der? Inden denne Nat er forbi, skal Du, Bønhas og Enhver, som ikke øieblikkelig beder om godt Veir, dingle i den. Soldater! Skal de dingle eller ikke dingle?

Stikham.

De skal dingle! de skal dingle!

Snaps og Flaskefoder.

Alle skal dingle, og vi skal hae Brændeviin.

Krumryg.

Forblindede! Saa er mit Kald som Fredens Sendebud her tilende. Bonhas! Oplæs Listen paa Boffels Forbrydelser, og Dommen over ham og hans Anhang.

Bonhas

(træder frem og læser op af en Lap Papiir).

Paa Grund af et dobbelt Forræderi mod Anarchiet og Republiken; paa Grund af et tredobbelt Tyrannie mod Anarchiets Præsident og Republikens Consuler samt den bedste Deel af Folket; paa Grund endelig af en af os Alle fattet Beslutning, dommes Boffel, Stikham, Snaps og Flaskefoer — thi Adgang til Naade staaer endnu aaben for Gallimathiis — dommes disse siger jeg, til nogne at afklædes og med Riis at udjages af Statens Territorium, ligesom ogsaa til at betale alle af Borgerkrigen og denne Sag lovlig flydende Omkostninger. Alt at efterkomme under Adfærd....

Boffel.

Stille din Hund! Ikke et Ord mere. Hei! til Vaaben Kammerater! Slaae ned forfode! Skaaner Ingen! Fremad! Speiler Jer i mig!

Stikham, Snaps og Flaskefoder.

Hurra fremad! slaae de Hunde ihjel!

Bonhas.

Til Vaaben! Til Vaaben alle brave Borgere!

Borgerne.

Ned med Boffel! Ned med Tyrannen!

Gallimathiis.

Jeg forlader Tyrannen og slaaer mig til Krumryg. Ned med Boffel!

(Almindeligt Angreb. Raab og Alarm. Skrigen og Hujen).

Stivbeen (seer tilbage).

Fly! Fly! Jægerne er i Leiren.

Flødeskæg (kommer løbende).

Fjenden er i Leiren. Alferne har aabnet Porten for Jægerne. Nu slaaer Statens sidste Time — Hurra! Ned med Boffel! Ned med Boffel!

Boffel (styrter frem imod ham).

Der er Forræderen! — Dig skal jeg ramme!

(Slaaer Flødeskæg i Hovedet, saa han styrter ned).

Jægerne (trænge frem).

Hurra! Ned med dem i Græsset! Hurra! Fæstningen er vor.

Walter.

Slaae Ingen ihjel! men bind Hænderne paa dem.

Boffel.

Det skal blive Logn! Ned med Dig, din Hund!

(Walter og Bøffel kæmpe; tilsidst styrter Bøffel. Jægerne binde de andre Borgere).

Walter.

Den Første, som nu rører sig eller taler et Ord, skyder I ned.

Martin.

Herre! See der! see! — Der er Synet igjen, som før aabnede os Porten og kaldte os til Angreb.

Walter.

Hvad seer jeg — stille!

(Aura, omringet af **Pipi, Lillemund, Hurlipurli, Flora, Zephyra** og en Skare **Alfer,** viser sig paa høire Side af Volden. Aura træder frem og vinker ad Walter).

Aura.

Nærm Dig unge Jæger!

Walter.

Dronning!
Du befaler; her jeg er.

(Han knæler).

Aura.

Længe fra den lyse Luft
Jeg med Harme har beskuet
Folkets Raseri, som danned
Lundens Tempel, Skovens Bolig
Til et Hjem for hver en Daarskab,
Som kun Staden før gav Ly;
Længe har min Vredes Piil
Ligget færdig, til at flyve
Mod de Frække, som forgreb sig
Paa det Hellige, og voved
Med en jordisk Haand at lænke,
Og til Undergang at domme
Luftens Fyrste, Lysets Søn.
Jordens Datter ved sin Bøn
Dog min Villie har forandret,
Og den Harme, som jeg følte,
Har til Mildhed nu sig vendt.
Forend denne Nat er endt,
Skovens Tempel dog skal renses,

Og i Flammer disse Hytter
Stige skal mod Nattens Maane;
Medens Alle, som dem reiste,
Føres bundne ud af Skoven
Og forvises, saa at aldrig
Lundens Kilder, Skovens Fugle,
Træets lysegrønne Toppe,
Og det lette Dyr, som flyver
Over Engens blode Dække,
Deres Øine mere see.
At nu Alt kan hurtig skee,
Dig, o Jæger, her jeg byder,
At udføre min Befaling,
Og før Natten den er omme,
At fuldende mine Bud.

Walter.

Din Befaling, høie Dronning!
Skal din Tjener rette ud.

Aura (til Alferne).

Følg mig, Alfer, nu til Lunden,
Til det lyse Tempels Grund!

(Bort).

Alferne.

Følg Pipi, o Lillemund!
Med en Blomsterkrands omvunden.

(Alferne slynge en Blomsterkjæde om Lillemund og føre hende bort; hvorpaa Alle forsvinde i Skoven.)

Walter (reiser sig).

Nu op, at føre ud den Høies Bud!
Du Rudolph! iler hurtig hjem til Slottet,
Og bringer tvende Gangere mig hid,
Samt til at føre Folket bort af Skoven,
Det hele Kobbel af de hvidgraae Æsler.

(Rudolph bort.)

I, Peter, Hans og Martin blive her,
Med spændte Haner paa de ladte Bøsser,
Som Vagt for vore Fanger. Selv jeg gaaer
At søge Rødkind.

Hans.

Der hun kommer alt!

(**Grønskolling** kommer med **Rødkind.**)

Grønskolling.

Her er Jomfruen, hvem Boffel havde arresteret i et usselt Hundehul. Hænderne vare bundne paa Ryggen, og jammerlig var hun tilredt. Men den an-

den Jomfru kan jeg ikke finde, hun har taget Venene med sig og er løbet bort.

Walter (tager Rødkinds Haand).

Saa grusomt har man Dig, min Brud, behandlet?
Du fagre Rødkind! hvor er Kindens Rødme?
Du er saa bleg — Du skjælver — Du er syg.

Rødkind.

Nu er det bedre, nu jeg atter aander
Den friske Luft.

Walter.

Ja som et Bud fra Glæden,
Saa blusser Kindens Rose atter frisk.
Nu er Du min, du fagre Rose! See,
Jeg vil Dig plante om i anden Jord,
At ingen Kulde skal din Krone bøie.
Nu til mit høie Slot Du skal mig følge,
Thi Magten fældet er, som før Dig tvang.

Rødkind.

Og hvor er Lillemund? Hvor er min Fader?

Walter.

Bort førte Alferne din Søster, og
Din Fader snart til Staden hjem jeg bringer.

Rodkind.

Og skal jeg aldrig meer dem see? Skal evig
Jeg leve skilt fra dem i Skoven her?

Walter.

Nei, ofte tænker jeg, at vi skal møde
Din Søster, naar med Alferne hun vandrer
Den stille Sommernat igjennem Lunden;
Og til mit Slot jeg vil din Fader bringe,
At Du til Afsked kan ham hilse og
Imorgen følge ham til Skovens Grændser.
Tidt skal Du ogsaa gjeste ham i Hjemmet,
Og bringe til hans Hytte af din Rigdom;
Thi selv tør Skoven ei han meer betræde,
Saa lød den høie Dronnings strenge Bud.

Rodkind.

Saa bort fra disse sørgelige Minder.
Op til det friske Haab! Op til dit Hjem!

Walter.

Ja gaae med mig ad denne Sti til Lunden.

(Til Jægerne.)

Ved Kilden mødes vi, og derfra drage
Vi samlet gjennem Skoven. Husk at binde
Paa hvert et Æsel tvende Kroppe sammen;

Kun Krumryg bringes skal foruden Baand
Iforveien op til Slottet, fulgt af Martin.

Martin.

Vel Herre! Som Du byder, skal det skee.

(Walter og Rødkind bort.)

Grønskolling.

Det er jo en frygtelig Ødelæggelse, der er arriveret siden jeg var her sidst. Hele Folket ligger bundet med Hænderne paa Ryggen. Der ligger Bøffel, og seer ud som han vilde æde Maanen — der min salig Mester med lukkede Øine — der den store Tænker Gallimathiis med Næsen i Jorden, som om han vilde gjennemrode alle Hemmeligheder og lugte til Jordens Indvolde — der sidder Floskel og Finesse og see veemodige paa hinanden — der ligger i een Klump Stikham, Snaps, Flaskefoer, Bønhas og Pølse — og der sidder den gamle Dandsemester Stivbeen og maaler sine Lægge. Men hvem Pokker er det, der her ligger næsegruus som en død Sild (ruffer i ham) Hei! hvem er Du? . . Hvad seer jeg — Flødeskæg! og med et stort Hul i Panden, hvoraf Blodet tyller ud. Flødeskæg! Flødeskæg! Slaae Øinene op min Dreng!

Flødeskæg.

Hvor er jeg? Det er ganske sort for mine Øine... Er det Dig Grønskolling? Jeg synes jeg kjender din Stemme.

Grønskolling.

Ja vist er det mig, min Søn! Men hvordan er det Du er tilrakket?

Flødeskæg.

Ak Grønskolling! Jeg er om en Hals. Boffel har slaaet mig ihjel.

Grønskolling.

Nei endnu ikke. Men lad mig binde Noget om dit Hoved, ellers render al din Forstand ud af Hullet.

(Han binder Flødeskæg et Tørklæde om Panden).

Flødeskæg.

Tak Grønskolling! (reiser sig). Hvad seer jeg? Hele Folket ligger jo i Lænker. Fæstningen er altsaa indtaget — men hvor er Caro?

Grønskolling.

Seer Du, jeg lovede jo at skaane din Familie. Caro staaer omme ved Hundehuset og gnaver paa et Been. Snart skal han geleide Dig udaf Skoven; thi

Du veed vel, at I skal allesammen transporteres hjem imat.

Flødeskæg.

Herregud! skal vi det? Saa skal jeg da igjen hjem til Mesters Værksted, og tage fat paa Naalen.

Grønskolling.

Ja lad mig see, Du syer rask, at Du snart kan blive Skrædersvend. Dertil er Du prægtig skikket, for Du har saadanne deilige lange Been og krogede Knær; det er ogsaa meget bedre end at være Skovelig. Men farvel Flødeskæg! Jeg maa ud og see til Bagflikke, hvem vi bandt til et Træ, da vi stormede Fæstningen.

Flødeskæg.

Ak Grønskolling! bliv hos mig.

Grønskolling.

Nei! Omlidt kommer Rudolph med alle de firbenede Æsler, saa maae alle de tobenede være parate. Hold Dig nu blot rolig min Dreng! Jeg skal nok passe, Du faaer et mageligt Æsel at ride paa.

(Bort).

Flødeskæg (efter en Pause).

Hvad er al jordisk Lykke og Storhed! Al vor Herlighed er nu tilende. Alle Mesters og mine egne Pla-

ner ere nu rogede i Lyset. Regimentet er ophævet — Folket er adsplittet og bundet — Staten er gaaet under — og paa dens Ruiner sidder jeg, som et jammerligt Mindesmærke om den Herlighed, der var — ak! men som ikke er mere. —

(En stor Plaine i Skoven, omgiven af høie Træer, hvorigjennem Maanen skinner ned paa Sletten. I Baggrunden Alfernes Tempel, fra hvis aabne Portal Feernes Musik toner. Foran Templet staaer **Aura** med **Pipi** ved den en ene og **Lillemund** ved den anden Haand; bag dem **Flora, Zephyra** og **Hurlipurli;** Paa begge Sider Alfernes Chor.)

Chor af Feer.

Frisk i Templets Grotte
Hænger Lysets Krands;
Alle Drømmeslotte
Funkle nu af Glands.
Skyggen er forsvunden;
Over Skovens Hjem
Stjernen er oprunden,
Maanen stegen frem.

Alfer.

Nattens Luft
Blomsterduft
Bærer paa sin Vinge.
Blomsters Chor
Uden Ord
Deres Offer bringe.

Chor af Feer.

Alt er nu indviet,
Alt er nu beredt,
Hver en Drøm befriet,
Hvert et Under skeet.
Alt nu rede findes
Til den store Stund,
Da Pipi forbindes
Skal med Lillemund.

Alfer.

Floiteklang!
Fuglesang!
Kildens friske Vove!
Stemmer i
Nu som vi,
Lillemund at love!

(Sang og Dands. Naar Dandsen er forbi taler).

Aura.

Nu er Timen kommen, da Du vandre
Skal, o Lillemund, til Alfers Hjem;
Da det Jordiske sig skal forandre,
Da det Himmelske skal stige frem.
Lilia, saa vil jeg nu Dig kalde,
Mens jeg holder fast Dig i min Favn;
Lilia! — Gjentager Navnet Alle!
Lilia er hendes Alfenavn!

Chor.

Lilia! — Med Fryd skal Navnet tone!
Det skal stige sødt som Fuglesang
Gjennem Skovens lysegrønne Krone,
Op at fylde Luften med sin Klang:
Lilia! Lilia!

(Echo gjentager: Lilia! Lilia!)

Aura.

Hører Du, o Lilia, hvor Skoven
Med sin Stemme dig at nævne veed?
Sylphen lytter alt dertil fra Oven,
Gnomen bærer det i Jorden ned.
Nu skal Alfers Klædebon Dig dække;
Bøi med Andagt nu dit Knæ i Jord!

Medens Flora og Zephyra række
Vil dig Sløret og den lyse Gjord.

Flora (træder frem).

Dette Belte, som om Dig jeg slynger,
Som omkrandser nu dit Hjertes Lyst,
Dette Belte med sin Kraft forynger
Tiden, naar den spirer i dit Bryst;
Evig Ungdom Du ved Beltet vinder,
Evig Deel i Alfers Liv Du faaer,
Evig Glands for dine fine Kinder,
Evig Guld for dine lyse Haar.

Zephyra (træder frem).

Dette Slør, jeg om din Pande binder,
Dækker, naar det synker, Dig for Alt;
Og usynlig Du Dig da befinder,
Klædt i Alfers luftige Gestalt.
Naar i Maanens Lys Du vil det hæve,
Stiger frem Du synlig her igjen;
Jordens Die da vil see Dig svæve
Sagte, yndig over Engen hen.

Lilia.

Alfers Dronning! Luftens Herskerinde!
Som det Høie, Hellige beboer,
Tag som Offer Taarerne, der rinde,

Thi min svage Læbe mangler Ord.
Fra min Sjæl nu flygter hver en Trængsel,
Hver en Angst og Sorg er nu forbi,
Og bevinget er mit Hjertes Længsel
Nu som Fuglen, jublende og fri!

Pipi.

Ogsaa jeg vil tale, Moder kjære!
Du, som opfyldt har mit Hjertes Bøn,
Som har kronet Lilia med Ære,
Og forenet hende med din Søn:
Aabenbar mig, hvad der end sig skjuler,
Træk tilside med din stærke Haand
Sløret, som bedækker Fjeldets Huler —
Ak, et Fængsel for min Faders Aand.

Aura.

Vidd o Søn, at Skjæbnens Værk er kronet,
At den lange Straf er nu forbi,
Thi det Himmelske er nu forsonet,
Og din Faders Aand er atter fri.
Løst af sine Lænker nu den stiger
Frelst og frigjort fra den døde Jord:
Riget over alle Verdens Riger,
Lysets Rige, nu hans Aand beboer.

Atter Jord og Luft er nu forbundne
Faſt ved Kjærlighed og Længſels Magt;
Glemt og ſlettet ud er nu det Svundne,
Og fornyet er den fordums Pagt.
Jordens Datter ſoned Jordens Brøde,
Da hun frelſte Dig fra Undergang,
Dig, ſom for din Letſind maatte bøde,
Da de ringe Aander dig betvang.
Her med Dig nu Lilia ſkal vandre
Indtil Skjæbnens Provetid er endt,
Indtil Æther, Luft og Jord forandre
Skal paa eengang Magt og Regiment;
Da hun hæves opad ved din Side,
Og forvandlet ſtiger ſnart hun frem,
Og paa Vinger, lig en ung Sylphide,
Flyver hun med Dig til Luften hjem.
Da fra Oven ſkal I begge ſtyre
Over Aanderne af Lys og Luft,
Medens jeg, ved Klang af Skjaldens Lyre,
Stiger ſalig op i Ætherduft.
Saa, o Søn, er Skjæbnens høie Villie.
Nu din Bøn jeg gaaer at føre ud:
At indvie Alteret, hvor Lilia
Indig ſkal bekrandſes ſom din Brud

(Hun gaaer ind i Templet.

Alferne.

Dig, o Dronning, følger Alfers Skare.
Feers Chor vi Alle stemmer i,
Saa med Toner fyldes skal den klare
Hvælving over Lilia og Pipi.

(Alferne følge Aura. Hurlipurli, der hidtil har staaet i Baggrunden, nærmer sig Pipi og Lilia, der staae tause, omslyngende hinanden.)

Hurlipurli.

Tappre Prinds og skjønne Brud!
Undskyld hvis jeg her afbryder
Kysset, hvori begge gyder
Deres rorte Hjerter ud;
Men jeg tvinger ikke mere
Glæden, der vil frem i Ord:
Ogsaa jeg maa gratulere,
Ogsaa jeg maa coqvettere
Med den Fryd jeg føle troer;
Ogsaa jeg maa offre Smiger
Til den yndigste af Piger,
Som erobret har min Prinds;
Jeg maa rose denne Kinds
Fine Rodme, — denne Hage —
Denne Nakke, som tilbage

Stoltelig den Skjønne slaaer;
Denne Pande — dette Haar —
Denne ypperlige Taille —
Denne yndige Canaille,
Som i disse Øine staaer. —
Ogsaa jeg maa høilig prise
Prinds Pipi, den store, vise,
Som en Løve stærk og kjæk;
Ja hans Aasyns ædle Træk
Malte jeg, hvis jeg var Maler,
Og hans Øies Blik, som taler
Meer end ti Poeters Blæk.

Pipi.

Prægtig klinge dine Ord!
Dog mod Skoven vend dit Øie —

Hurlipurli.

Ud af Skoven seer jeg boie
Nu det hele Jægerchor.

Pipi.

Foran Borgerskaren rider.

Hurlipurli.

Jægerne dem følge hjem.

Lilia.

Stolt hos Walter, bagved dem,
Paa sin Ganger Rodkind sidder.

Pipi.

Toget hist nu Veien naaer.

Hurlipurli.

Hurtig Æslerne sig flytte.

Lilia.

Stille! stille! Lad os lytte,
Forend Chorets Sang forgaaer.

(Toget, som nu er kommet heelt ud af Skoven, passerer forbi Enden af Sletten. Først **Borgerne**, af hvilke to og to ride sammen paa Æsler; derpaa **Jægerne** tilfods, med Geværet paa Skulderen, og vaiende Fjer i Hatten; til Slutning **Walter** og **Rodkind** tilhest.)

Borgerne.

Endt i Skoven er vor Gjerning,
Staten sunken er i Gruus;
Hjemad nu til Kort og Tærning,
Til vor Flaske og vort Kruus.
Hjem til Staden og til Gaden,
Hvor vi atter aande frie;
Hjem til Maden!
Thi forsultne ere vi. (De drage forbi.)

Jægerne.

Ensomt gjennem dunkle Lunde,
Med sin Bue blank og kort,
Jager nu med løste Hunde
Vor Gudinde Skovens Hjort.
Hornet gjalder i det Fjerne,
Luften klinger ved dets Magt,
Lunas Stjerne
Lyser for den vilde Jagt.

(De drage forbi.)

Walter.

Spor, o Rødkind nu din Ganger,
Saa i Fart den flyver frem,
Medens Lundens muntre Sanger
Følger syngende os hjem.
Seer Du fjernt bag Træets Bue
Hæver alt sig Slottets Tind —
Slottets Frue
Rider her med Rosenkind.

Rødkind.

Sagte lad forbi mig drage,
Thi jeg skilles fra mit Savn;
See, paa Engen staaer tilbage
Lillemund med aaben Favn.

Dette Syn min Sjæl forlyster
Meer end Fuglesang i Qvel —
Fagre Søster!
Fagre' Lillemund, farvel!

(Hun rider langsomt forbi, og bøier med de Øvrige atter ind mellem Træerne, hvor de Alle forsvinde.)

Lilia.

Synet svandt bag Skovens Kant.

Pipi.

Hornets Toner endnu klinge.

Lilia.

Fuglen paa sin lette Vinge
Følger Skaren, som forsvandt.

Pipi.

Nu har Taagens Slør sig lagt.
Aftenvinden sagte lufter —

Lilia.

Engen damper, Skoven dufter —

Pipi.

Stjernen i sin rene Pragt
Nu paa Natten holder Vagt.

Lilia.

O hvor yndigt Alt og tyst!

Pipi.

Blomsten boier dybt sit Hoved;
Sodelig den ind er sovet,
Af de lyse Alfer kyst.

Lilia.

Hør hvor Duggens Perler trille!

Pipi.

Hører Du som Floiteklang
Nattergalens søde Sang?

Lilia.

Hør fra Templet nu den stille,
Underfulde Melodie!

Chor (fra Templet).

Op nu Lilia og Pipi!
Træd nu ind i Templets Bue!
Op til Altrets klare Lue,
Eders Forbund at indvie!

Pipi.

Timen den er kommen nu!
Lysets Alfer nu os kalde:
Lilia! lad dit Slør nu falde,
Alfe-Sløret sænke Du!

Lilia.

Først et Blik til Jord og Luft!

Med til Afsked lad mig tage
Fuglens tonefulde Klage,
Blomstens længselfulde Duft.

(Hun lader Sløret synke, og træder med Pipi ind i Templet, under)

Alfernes Chor.

Nu lad alle Fløiter tone!
Alle samle sig til Dands!
Bring saa frem den gyldne Krone
Og den rige Brudekrands.
Kronen paa Pipi vi sætte
Naar i Templet ind han gaaer,
Mens vi Myrthekrandsen flette
Omkring Lilias lyse Haar.

(Musikken og Sangen bliver endnu en Tid ved. Derpaa ophøre begge, og Templet lukkes.)

Hurlipurli (kommer frem).

Nu Comedien er forbi,
Publicum kan hjem nu tage,
Jeg alene staaer tilbage
Her i Skoven frank og fri;
Thi min Afsked har jeg faaet
Uden Gage og Pension,

Reent forladt af min Patron,
Hvem jeg trolig bi har staaet.
Det er store Herrers Maade
At belønne Troskab paa:
Naar de bare Een la'er gaae,
Troe de strax, at det er Raade;
Naar en ærlig Karl omsonst
De ei tage reent af Dage,
Men maneerlig blot ham plage,
Troe de strax at det er Gunst.
Pokker tage slig en Gunst!
Ivre mig dog vil jeg ikke;
Sig i Alting godt at skikke,
Er en Kobolds mindste Konst.
— Bort fra Skoven vil jeg ile!
Bort mod Osten uden Hvile
Hjemad nu jeg drage vil.
Hjemad til min kjælne Due,
Hjemad til min stolte Frue,
Til min Kone sød og mild.
O hvor vil den Hulde glæde
Sig, naar atter hun mig seer;
Halv hun græder, halv hun leer
I Ecstase vil jeg vædde.

Under glade Taarers Strøm
Vil paa Ungerne hun kalde,
Og jeg favne skal dem Alle ....

(slaaer sig for Panden.)

Ha min Tanke! — O, min Drøm!

(Han vender sig om og gaaer med langsomme Skridt hen imod Skoven.)

Alf og Rose.

Skuespil.

Personer.

Lætus
Dolorus } Alfer.
Rosa.

En Lund, omkrandset af Buske og høie Løvtræer. Midt paa Engen staaer et Rosentræ, hvorpaa der blomstrer en stor og deilig Rose. Det er tidlig Morgen, kort efter Solens Opgang.

Dolorus

med et sort Slør over Skulderen, træder ud fra Lunden.

Ud fra de dunkle Kroner,
Fra Ly, som Skoven bringer
Mens Morgensolens første Straaler gløde;
Mens Luften sagte klinger
Endnu af Nattens Toner,
Jeg kommer for min Kjærlighed at møde.
O Rosa, purpurrøde!
Hvor vækker Du min Længsel,
Naar skilt fra Dig jeg vandrer,
Naar Alting da forandrer
Sig for mit Øie til et eensomt Fængsel,

Til Stilhed og til Kummer,
Hvor Læbens ængstelige Røst forstummer.
(gaaer henimod Rosen).
Hist aander Du, o Høie,
Og her, naar Nat fordunkled
Med lette Skygger Luftens hvalte Bue,
Naar fjerne Stjerner funkled
I Ly af Maanens Die,
Jeg næret har med Suk mit Hjertes Lue.
Her var din Glands mit Skue;
Din Duft, den stærke, rene,
Der alle Sorger læger,
Dit farvesmykte Bæger
Du aabned kun for mig — for mig alene;
I Taarens Glands og Blødhed
Jeg skued her, jeg følte her din Sødhed.

Men nu sig Tiden nærmer,
Da omt Du vil belønne
Din Elsker, og Dig kjærlig ham hengive;
Din Bladekrands, den grønne,
Der huldt dit Hjerte skjermer,
Din Duft, dit Purpur — Alt skal mit nu blive.
Her ved mit Bryst tillive

Skal mine Kys Dig kalde,
Naar, af min Haand nu plukket,
Din Krone Du har lukket,
Og sorgfuldt nedad dine Blade falde.
Alt rører jeg dit Bæger —
Alt er Du min — ha! . . . Løvet sig bevæger.
(træder hurtig tilside).

Lætus

med en Blomsterkrands om Hovedet, kommer vandrende med lette Skridt.

Her er jeg atter, forat see mit unge
Og friske Rosenblod, mit Øies Lyst,
For let igjen at give Glæden Tunge
Og laane Kjærlighed min Læbes Røst.
O hør! hvor alle Lundens Fugle sjunge,
Ret som en Gjenklang af mit eget Bryst;
O Solen see! hvor rød den hist sig hæver:
Lys som min Glæde den i Luften svæver!

Og hissет Rosen staaer, min Elskerinde,
Hvem mangen Morgen her jeg har besøgt,
Med hvem jeg mangengang, naar lette Vinde
Dens Blade yndigt rørte, her har spøgt,
Hos hvem jeg sad bedaaret som iblinde,
Med Læben mod det friske Bæger trykt,

Og aanded fra et Hjerte, fyldt af Varmen,
Den unge Rose al min Lyst i Barmen.

(nærmer sig Rosen).

Min unge Rose! O hvor yndig smiler
Du til din Elsker i din Morgendragt,
Let paa din Stengel Du dit Hoved hviler,
Der gynger sagtelig for Vindens Magt;
Din Duft mod Skyen som et Offer iler,
Dit Purpur gloder stærkt i Solens Pragt,
Dit unge Liv mod Lyset Du bevæger,
Og aabner sødt for Straalerne dit Bæger.

(han sætter sig i Græsset).

Her vil jeg hvile for din Duft at nyde,
Med Øiet henrykt mod din Skjønhed vendt,
Der skabtes for den hele Jord at fryde,
Og dog af Alle kun blev mig bekjendt.
Men aldrig skal min Haand din Krone bryde,
Og saare grusomt hvad til Lyst er sendt;
Nei, ingen Sorg fra mig dit Hjerte truer...
Ha, hvilket Syn! . . . Dolorus hist jeg skuer.

(han reiser sig).

Dolorus, der pludselig træder frem.

Lætus! ja paa denne Vei
Skal Du og Dolorus møde,
Thi den blussende og røde
Rose elsker ogsaa jeg.
Ogsaa jeg har Blomsten kaaret
Til min Brud saa frisk og varm,
Ogsaa jeg i denne Barm
Har det skjønne Billed baaret.
Længe, ak, af Kummer saaret
Sad jeg i mit mørke Hjem,
Der, hvor Skygger stige frem
Gjennem Taarekildens Strømme,
Medens ængstelige Drømme
Flokke sagte sig om dem;
Der, hvor høit med Skræk og Bulder
Sorgens stærke Bølge ruller,
Der hvor Mørkets store Hav
Slumrer stille som en Grav;
Der, hvor alle Smertens Pile
Altid uden Ophør ile
Mod det urofulde Bryst;
Der, hvor Glemsel kun er Trøst,
Og hvor Døden kun er Hvile; —
Der jeg leved syg og mat

Eensom i det mørke Fængsel,
Da paa eengang drog en Længsel
Ud mig i den blanke Nat;
Thi fra Luften, fra den dunkle,
Saae i stille Pragt jeg funkle
Stjernechorets Herlighed,
Og i Glands af det mit Øie
Mødte Rosen, og den Høie
Bøied huldt sig til mig ned.
Natten saae vor Kjærlighed,
Rosen skjælvede saa saare,
I dens Bæger sank min Taare,
Mens den rødmede derved.
Og fra den Tid selv i Klage
Mere stille slaaer mit Bryst,
Og med Rosen, rød af Lyst,
Til mit Hjem jeg gaaer tilbage,
Rig som aldrig før paa Trost.

Lætus.

O Dolorus, feil Du tog,
Da Du troede med en Taare
Rosen til din Brud at kaare,
Og dit Hjerte Dig bedrog.
Hør, hvad herligt sig tildrog,

Da jeg i den unge Morgen
Blomsten fandt, og Du har Borgen
For at Rosen elsker mig.
Dagens Straale hæved sig
Pragtfuld bag min lyse Bolig,
I hvis Favn jeg slumred rolig,
Huldt omsvævet
Af den klare
Drømmeskare,
Som af blanke Straaler væved
Rosens Billed for mit Øie.
Men jeg hæved
Haanden, end af Søvnen bunden,
Mod den Høie,
Og jeg vaagned — og min skjønne Drøm var svunden.
Dog en mægtig Længsel jog mig
Nu fra Hjemmet ud, og drog mig
Bort, at finde,
For at vinde
Hvad mig Drømmen kjende lærte,
Hvad jeg heftig nu begjerte.
Og til Lunden
Ilte jeg i Morgenstunden;
Alt var stille

Da i Skoven ind jeg vandred,
Snart forandred
Alt sig dog til Fryd og Sang:
Let sin Vinge
Hørte Luften jeg at svinge,
Fuglens Trille
Yndig bagved Løvet klang,
Bæk og Kilde
Risled muntert gjennem Skoven,
Og foroven
Funkled prægtig Solens Straale,
Saa mit Øie neppe taale
Kunde Flammens stærke Skin.
Her i Fryd jeg traadte ind,
Og jeg saae den unge, røde
Rose som en Knop at gløde
I den morgenklare Luft.
End den eied ingen Duft,
Ikkun Farven, der sig malte
Paa dens Kinder, yndig talte
Om dens elskovsfulde Sind.
Nær til den med sagte Trin
Gik jeg nu, og taus jeg bukked
Mig til Knoppen ned, som lukket

Gynged i den lette Vind,
Og et Kys jeg trykked ſtille
Paa den lille
Sammenbundne røde Mund.
Da det klang i Roſens Bund
Som en Tone,
Og for første Gang ſin Krone
Aabned den, og Roſenduften
Steg for første Gang i Luften.
Henrykt ſtod jeg, ſkjøndt jeg bæved,
Duften ſvæved
Høiere fra Blomſtens Bryſt —
Og paa eengang ſammenſtemte
Stærkt og længe
Over Roſen Glædens Strenge;
Hver en Længſel, ſom den gjemte,
Steg ſom Toner op i Lyſt.

Dolorus.

Vee mig! Sorg er i din Røſt.
Alt hvad her din Læbe ſiger,
Saarer dybt mig ſom en Piil,
Og den ængſtelige Tvivl
Som en Skygge mod mig ſtiger. —
Ei, o Lætus, do jeg viger,

Ei Du seiret har endnu;
Høiere dog er min Smerte
End din Glæde, og mit Hjerte
Elsker stærkere end Du.
Thi som Sjælen, tabt for Lykken,
Elsker Skyggen,
Og som Hjertet, stødt i Noden,
Elsker Døden:
Saa ved Blomsten fast jeg hænger
Med mit Hjertes hele Magt;
Falmed denne Roses Pragt,
Blomstred ingen Trøst mig længer.

Lætus.

Sorgens Alf! Nei heller ei
Tabt for Dig jeg her har givet,
O, thi høiere end Livet
Ogsaa Rosen elsker jeg.
Ja som Maanen elsker Vandet,
Hvor dens Billede sig dannet
Naar i Længsel Bølgen steg,
Og som efter Dagens Fjernen
Natten trofast elsker Stjernen,
Og som Jordens dunkle Pol
Elsker Lysets varme Sol:

Saa er evig og den Flamme,
Som i denne Sjæl er tændt;
Selv naar Rosens Liv er endt,
Er min Kjærlighed den samme.

Dolorus.

Ingen Frelse saa jeg veed,
Ingen Udvei meeer jeg finder;
Mørket nu sit Dække vinder
Om Alverdens Herlighed.
Døden nu jeg gjerne led;
Thi hvis Blomsten jeg skal miste,
Da lad alle Strenge briste,
Alle Stjerner styrte ned!

Lætus.

O Dolorus! mærker Du,
Medens Vinden sagte lufter,
Hvor min Rose dobbelt dufter,
Hvor den dobbelt rødmer nu.
Er det ei, som om den vendte
Imod os sit fulde Bryst,
Medens Duften til din Trøst
Fra sit Bæger ud den sendte?

Dolorus.

O, at denne Tvivl sig endte!
O, at Blomsten jeg besad!

Lætus.

O, at Blomstens unge Blad
Til dit Held Du aldrig kjendte!

Dolorus.

Vished dog jeg have maa,
Vished end i Morgenrøden,
For mit Hjerte søger Døden,
For det rolig kan forgaae.
Og dit Ord Du har mig givet,
Glædens Alf! ei sandt, Du har?
At for Blomstens Tab Du bar,
Misted hellere Du Livet.

Lætus.

Dette Ord jeg gier Dig end!
Fast min Tro paa Rosen hviler:
See hvor sødt den til mig smiler
Med sin friske Purpurkind.

Dolorus.

Dobbelt frit er nu mit Sind,
Nu jeg veed, Du ængstes ikke,
Nu jeg veed, at jeg skal drikke

Dødens Bæger, og ei Du.
Lætus! o thi hør mig nu:
Een af os maa Pladsen vige,
Een af os maa offre sig,
Og hvis Rosen elsker Dig,
Glad i Døden vil jeg stige.
Men er jeg den Lykkelige,
Dig til Undergang bereed!
Jeg besidder da det Hele,
Thi mit Hjerte kan ei dele
Med en Anden Kjærlighed.
Kast dit Blik i Græsset ned!
Seer Du Dvaleblomstens Bæger?
Ak, hvis Gift hver Vunde læger,
Som vort Bryst har følt og drømt;
Mellem os det være dømt:
Den, hvem Rosen elsker ikke,
Dette Bæger ud skal drikke,
Saa til Bunden det er tømt.

Lætus.

Over Dig jeg Staven brød,
Hvis jeg dette Løfte giver.
Dette Løfte Dig afliver,
Dette Løfte blier din Død.

Dolorus.

Dog det ender al min Nød!
Derfor sværg, at Du vil gjøre
Samme Ed, som nu Du høre
Skal af mig i denne Stund.

Lætus.

Død min Ed Dig bragte kun;
Dette Løfte ei jeg giver.

Dolorus.

Intet Haab mig saa forbliver.
Thi ved Natten sværger jeg,
Strax at tømme Giftens Bæger,
Hvis min Angst Dig ei bevæger,
Hvis min Bøn Dig rører ei.

Lætus.

Skal det endeligt da være,
Nu saa lad din Ville ske,
Skjøndt din Undergang at see,
Neppe Hjertet dog kan bære.
O lad end mit Ord Dig lære!
Hør til Redning end min Røst:
Rosen her, den fagre, rene,
Rosen elsker mig alene,
Aabner ene mig sit Bryst.

Dolorus.

Tie med det, og sværg som jeg!
Her, ved Nattens Stjerneblikke
Lover Døden jeg at drikke,
Hvis mig Rosen elsker ei.
Mørkets værste Hævn mig ramme,
Hvis jeg bryder denne Eed!

Lætus.

Sol, der seer fra Himlen ned!
Du, fra hvem vi Alle stamme,
Mig fortære skal din Flamme,
Naar jeg holder ei min Eed;
Naar jeg Giften ikke tømmer
Af den bittre Plantes Frø,
Hvis mig Rosen til at døe
Her i denne Morgen dømmer.

Dolorus

(træder med Lætus hen foran Rosen).

Rosa! du, som blusser her,
Deilig paa din ranke Stengel,
Underfulde Blomster-Engel,
Som vort Hjerte har saa kjær;
Ved et Tegn os Begge lær,
Hvem Du elsker af os Tvende,

Hvem du vil skal Livet ende,
Fældet her af Giftens Frø.
Med et Kys, o Rosenmø!
Nu din Villie Du os lære:
Den, Du kysser, offret være,
Den, Du kysser, han skal døe!

(Rosen bøier sig ned og berører Lætus' Læber. Begge Alferne staae et Øieblik tause og forbausede.)

Dolorus.

Ha! hvad seer jeg? Skuf mig ei!
Skal i Døden ei jeg stige? ...
Er da jeg den Lykkelige?
Fagre Rose! drømmer jeg?

Lætus (efter en Pause).

Ingen Drøm, Dolorus, nei!
Har dit Blik og Sjæl betaget;
Jeg er den, som blev bedraget,
Jeg er den, som her har tabt.
Jeg er den, hvis Drøm har skabt
Lykkens Billed, som nu daarer,
Jeg er den, hvem Rosen kaarer
Ved sit Kys til Undergang ....

(Han holder et Øieblik inde; derpaa vender han sig pludselig om til Rosen og udbryder:)

Bort med den Taare, som rummer
Intet af Glæde og Lyst!
Bort med den trykkende Kummer,
Som vil betynge mit Bryst!
Kjendte jeg ene dog Glæde
Medens jeg vandrede her,
Skulde i Døden jeg græde
Da hos min Hjertenskjær?

Rose! som volder mig Smerte,
Ak, thi din Elskov var kort;
Rose! som eier mit Hjerte,
Skjøndt Du nu støder mig bort;
Eet har jeg dog, som ei svinder
Nu i den rivende Strøm:
Det er de kjærlige Minder,
Det er min herlige Drøm.

Her, naar min jublende Tone
Klang i den zittrende Luft,
Sendte Du op fra din Krone
Vellugt og tryllende Duft.
Her, naar jeg daaret af Sødmen
Hvilede taus ved din Fod,

Sagde mig yndig din Rødmen
At Du min Længsel forstod.

Saa, medens Morgenen væded
Let Dig med Perlernes Krands,
Saa har jeg levet og glædet
Mig ved dit Liv og din Glands.
O hvor dog Mindet mig qvæger!
Glæden er dog ikke død!
Skjøndt jeg skal tømme det Bæger,
Som Du til Afsked mig bød.

(Han bøier sig ned og plukker Giftblomsten, som han holder høit iveiret, mens han træder ganske nær til Rosen og siger:)

Nu farvel Du fordums ømme,
Straalefulde Rosenbrud!
Dette Bæger sletter ud
Alle Hjertets fagre Drømme.
Nu farvel mit Rosenblod!
Smiil endnu til mig i Noden,
Naar et Bytte jeg for Døden
Hviler stille ved din Fod.
Naar mit Øie Dig imod
Svæver kjærligt før det brister,
Og naar Alt sin Farve mister,

Alt er dødt, kun ikke Du:
O, lad da engang endnu
Al din Glands min Sjæl fortrylle,
Al din Duft mit Hjerte fylde,
Saa det svulmer ved sit Held;
Da med Fryd skal Livet vige,
Da mod Solen skal jeg stige
Ved dit tryllende Farvel!

(Han sætter Blomsten til sine Læber; tømmer Bægeret, og lægger sig derpaa stille ved Rosens Fod.)

Dolorus.

Bort fra dette Sorgens Sted!
Bort fra Off'ret for min Brøde!
O, at det var mig, som døde,
Mig som disse Smerter led!
Selve Rosens Kjærlighed
Disse Sorger ei formilder,
Disse bittre Taarer stiller
Kun de mørke Skyggers Fred.

(Bort.)

(Rosen aabner sig, og af Bægeret stiger dens Aand frem, i Skikkelse af en Lysalf.

Rosens Aand.

Nu bristed Blomstens Kalk jeg leved i,
Nu lostes Stovets Baand af mine Vinger,

Nu er den unge Roses Liv forbi,
Og ingen Lænke meer, som Læben tvinger;
Nu aabner Lyset sig, og jeg er fri,
Og ud af Fængslet jeg mig henrykt svinger;
Nu kalder Solen mig, hvis Blik mig naaer:
Fra den jeg stammer og til den jeg gaaer.

Og Du, som elsked mig, og hvem mit Bryst
Til Elsker kaared sig af Alfers Stamme,
Du, som jeg talte med foruden Røst
Igjennem Rosens Duft og Rosens Flamme,
Du, som for mig i Døden gik med Lyst,
Og dog bevared Hjertet tro det samme:
O Lætus, Du! Hør end paa denne Jord
Min løste Læbes trøstefulde Ord.

Dig ved mit Kys fra Livet har jeg kaldt,
Thi vi forenes kan ikkun i Døden;
Ikkun i Døden klares din Gestalt,
Som Luftens Sky ved Glands af Morgenrøden.
Snart som et Frø, der dybt i Jorden faldt,
Du stiger luttret frem ved Solens Gløden,
Som Lysets Alf saa funklende og klar,
Og dog den samme Aand, som her Du var.

Men jeg — fra Solen sendt til Rosens Skjød,
For Æth'rens Duft med Jordens at forbinde,
For Bladets Kind at farve purpurrød,
Og gjennem Bægeret som Lys at skinne;
Jeg, som var fængslet her til Blomstens Død,
Min Frihed ved din Elskov maatte vinde,
Thi Varmen fyldte mig med Lysets Hast,
Og Hjertet vorede, saa Rosen brast.

Og nu er jeg befriet, og jeg gaaer
Til Solen hjem, hvor snart Du skal mig møde,
Med Evighedens Krands omkring dit Haar,
Med Kinder af en evig Ungdom røde.
Der samles vi, hvor Lysets Rose staaer,
Hvis Blade, uforgængelige, gløde;
Thi denne jordiske, som Du har kjendt,
Dens Kraft er borte nu — dens Liv er endt.

(Lysalfen forsvinder. Idetsamme brister Rosen; dens Blade falde som en Regn ned over Lætus, og bedække ham)

Lætus (hæver sig halv iveiret).

Bort svandt den lyse Alf, men Trøstens Ord
Som Palmers Duft nu vifter bort min Kummer;

Op flyver Haabet hvor den Fagre boer,
Og Hjertet ei sin Glæde mere rummer.
Nu giv mig Hvile, moderlige Jord!
Red mig et Leie til min sidste Slummer;
For sidste Gang din Drøm min Sjæl fortæl —
Og saa, du dunkle Jord, far evig vel!

(han bøier sig tilbage og døer).

(Scenen er en kort Tid tom; derpaa træder **Dolorus** med langsomme Skridt atter ind fra Lunden)

Dolorus.

Ei mindste Sky forandrer
Dit Lys, Du stille Morgen!
Du straaler end med Haabets Farve smykket;
Men som et Rov for Sorgen
I Mørket her jeg vandrer,
Thi Brøden har mit Hjerte overskygget.
Fast til mit Bryst sig trykket
Har Anger, lig en Slange,
Der myrder hvad den skjermer,
Og til din Grav jeg nærmer
O Lætus! sagte mig med Sorgens Sange;
O, at jeg havde hørt Dig!
O, at til Døden ei jeg havde ført Dig!

(han standser med eet og seer sig omkring)

Men hvor er Rosen blevet?
Hvor er det Syn, som læger,
Den søde Duft, som Smerten kan formilde?
Har Regnen knuust dit Bæger?
Har Stormen bort Dig revet,
Min Rose, her i Ly af Fredens Kilde?
Hvad seer jeg! . . . Stille, stille!
At ei mit Trin skal vække
De purpurrøde Blade,
Der for om Rosen sadde,
Der slumrende den stille Alf bedække;
Der duftende sig binde
Til Graven, lig et ømt og kjærligt Minde.

Sødt Drømmene sig blande
Hvor nu den Døde sover,
Thi paa hans Læbe Glædens Smiil sig gynger;
Kun over Øiet, over
Den marmorhvide Pande
Sit lette Taageslør nu Sorgen slynger.
Snart som en Fugl, der synger,
Hans Aand sig atter hæver,
Snart breder den sin Vinge,
For opad sig at svinge,

Hvor Rosenduften gjennem Luften svæver.
Hans Fryd ei Døden endte —
Men mig, o Rosa, dobbelt Qval Du sendte.

O hvad er nu mig Livet!
Nu Du i Døden hviler,
Nu Længsel atter dette Bryst fortærer;
Nu da jeg atter tvivler,
Om Du til mig har givet
Det Hjerte, som ei Blomster mere bærer.
Hvert Savn min Smerte nærer:
Dit Billed er forsvundet,
Dit Blad, det lette, bløde,
Bedækker nu den Døde,
Din Aand, din Duft har Vei til Lyset fundet.
Hvad er for mig tilbage?
Ak, dine Torne kun, som bittert nage!

Rettelser.

Pag.	33	Lin.	3, skjelver læs: skjelner.
—	41	—	2, gulgule læs: guldgule.
—	43	—	6, Timer læs: Tider.
—	105	—	5, Bønhas. læs: Bøffel.
—	115	—	10, Skoven krandset af, læs: Krandset er af.
—	165	—	23, Valdpladsen læs: Valpladsen.
—	168	—	2, der er læs: det er.
—	191	—	15, Vog Jer vel, læs: Vogt Jer vel.

De øvrige, kun faa, Trykfeil ville let kjendes som saadanne. Endnu maa jeg blot bemærke, at jeg i den dagligdags Tale i det første Skuespil har tilladt mig, at udelade den sædvanlige Apostroph ved de abrevierede Ord. Dog finder det alene Sted, hvor kun eet Bogstav er bortfaldet, og Betydningen af det forkortede Ord følgelig er utvivlsom.